

ஸ்ரீ
திவ்யயூஷ

பிள்வனப்பெருமா ஷ்டம்பங்கார்

அருளிச்செய்த

அ ஷ்ட பி ர ப ந் த ம்

23651

திருவல்லிக்கேணி

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியரும்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியரும்

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியரும்

இயற்றிய

விரிவான உரையுடன்

சென்னை:

கணேச அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

௧௯௭௭

விலை ரூபா ௩.௭௫.

நூற்றெட்டுத் திருப்பதி யந்தாதி.

மயர்வற மதிகலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் மங்களாசாசனஞ்செய்த நூற்றெட்டுத் திருமால் திருப்பதிகளைப் பற்றிப் பாடிய அந்தாதித்தொடையாலமைந்த நூல் என்பது பொருள். திருப்பதி - திருமால் அர்ச்சாவதார ரூபியாய் எழுந்தருளியிருக்குத் திவ்வியதலம். உகந்தருளிய நிலங்களாகையால், இவற்றிற்கு 'திரு' என்று அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. 'திருப்பதி' என்பது - அத்தலங்களையும், அவற்றில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான்களையும் குறிக்கும்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

ஏற்றமணவாளரிசைத்தாரந்தாதிவெண்பா
தோற்றக்கேடில்லாததொன்மலைப்—போற்றத்
திருப்பதியா நூற்றெட்டினையுஞ்சேவிப்போர்
கருப்பதியாவண்ணமுண்டாக.

(இ - ள்.) திருப்பதி ஆம் நூற்றெட்டினையும் - நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளையும், சேவிப்போர் - சேவிப்பவர்கள், கரு பதியா வண்ணம் உண்டாக - (தமக்கு) மீண்டும்(தாயின்) கருப்பத்திற் பொருத்தாத விதம் உண்டாகுமாறு [மீண்டும் பிறப்பின்றி முத்தியைச்சேருமாறு],—தோற்றம் கேடு இல்லாததொன்மலை போற்ற-பிறப்பும் இறப்பு மில்லாத பழமையாகிய திருமலைச் சொல்லித் துதிக்கும்படியாக,—ஏற்றம் மணவாளர் - சிறப்பினையுடைய அழகியமணவாளதாசரென்பவர், அந்தாதி வெண்பா - வெண்பாவினுலாகிய நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதியை, இசைத்தார் - பாடியருளினார் ; (எ-று.)

அடியவர்கள் திருமாலின் நூற்றெட்டுத்திருப்பதிகளையும் தாம் சேவிக்கக் கருதுங்காலத்தில் அத்திருப்பதிகளைப் பாடித் துதித்துப் பிறவித்துயர் தீர்ந்த மோக்ஷஸாராஜப்பத்தைப் பெறும்படி அழகியமணவாளதாசரால் இந்நூல் அருளிச்செய்யப்பட்ட தென்பது, கருத்து. இதனால், இந்நூலின் சிறப்பும், இந்நூலாசிரியரது தெய்வப்புலமையும் வினங்குதல் காண்க. சிறப்புப்பாயிரவிலக்கணங்களுள், 'மணவாளர்' என்றதனால் ஆக்கியோள்பெயரும், 'அந்தாதிவெண்பா' என்றதனால் நூற்பெயரும், 'வெண்பா' என்றதனால் யாப்பு, 'நூற்றெட்டினையும் சேவிப்போர் கருப்பதியாவண்ண முண்டாகத் தொன்மலைப்போற்ற' என்றதனால் நுதலியபொருளும் பயனும் நூல்செய்தற்குக் காரணமும், இச்செய்யுளில் செம்பொருளாகவும் குறிப்புப்பொருளாகவும் விளங்குமாறு உணர்க.

சொல்லோக்கு பொருளோக்கு தொடைநோக்கு நடைநோக்கு முதலிய இனிய நோக்கங்களையாவும் அமைய ஆசு மதாரம் சித்திரம் விஸ்தாரம் என்னும் நால்வகையிலும் திவ்வியகவிகளைப் பாடவல்ல புலவர்பெருமானாதலால், இவர்க்கு 'ஏற்றம்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. ஏற்றமணவாளர் என்று பிரித்து-(எம்பெருமானது விஷயமான கவிகளைச் சொல்

லுதற்குத்) தகுதியுடைய மணவாளர் என்று உரைத்தலும் பொருந்தும்; எம் பெருமானைத் துதிப்பதற்கு ஏற்ற ஞானம் முதலிய குணங்களை யுடைமையால், இவரை இவ்வாறு கூறுதல் தகுமென்க. ஒருபெயரின் ஒருபகுதியைக் கொண்டு அப்பெயர் முழுவதையும் குறிப்பதொரு மாபுபற்றி, அழகியமணவாளதாசரை 'மணவாளர்' என்றார்; (இதனை, உடனாலார் 'நாமமகதேஸே நாமக்ரஹணம்' என்பர்.) திருமால் துவட்டிக்கிரகவிஷ்டபரிபாலாதத்தின் பொருட்டும் தருமத்தை நிலைநிறுத்துதல் பொருட்டும் தனது இச்சையினாலேயே மதஸ்ய கூர்மானிகளான திருவவதாரங்களைச் செய்தபோதிலும், ஜீவாத்மாக்கள் தேவ தீர்யம் மறுவ்ய ஸ்தாவரரூபங்களாய்க் கருமவசத்தினால் பிறத்தழிவதுபோலப் பிறப்பு இறப்புக்களை யுடையவ ஞானமையால், அவனை 'தோற்றக்கேடில்லாத மால்' என்றார். தொல்மால்-எப்போதுமுள்ள புராணபுருஷன். மால் - பெருமை, அடியார்கள்பக்கல் அன்பு, திருமகளிடத்துக்காதல், மாயை, கருகிறம், இவற்றை யுடையவன்.

தோற்றம் - தோன்றுதல்; தொழிற்பெயர். கேடு - 'கெடு' என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். போற்ற, உண்டாக என்னுஞ் செய்கெனெச்சங்கள் - காரியப்பொருளுணையாய் எதிர்காலம் குறிக்கும். உண்டாக, போற்ற, இசைத்தா ரென்க. உம்மை-முற்றுப்பொருளது. போற்றவும் உண்டாகவும் இசைத்தார் என வினைச்செவ்வெணுக்கி உரைப்பாரு முளர். பதியா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்.

இக்கவி அபியுத்தரி லொருவர்செய்த தென்பர். இது, வைஷ்ணவசம் பிரதாயத்தில் 'தனியன்' எனப்படும். (நூலினுள் அடங்காது தனியே பாயிரமாய் நின்றல்பற்றியது, அப்பெயர்; 'அன்' விருதி - உயர்வுப்பொருளது.)

காப்பு.

காப்பு - காத்தல்: அது, இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும்: ஆகவே, கவி தமக்கு நேரிடக்கூடிய இடைபூறுகளை நீக்கித் தமதுஎண்ணத்தை முடிக்கவல்ல தலைமைப்பொருளின்விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது, கருத்து. இக்காப்புச்செய்யுள் ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரையும் பற்றியது. ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்தவரான இந்துலாகிரியராத் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள் விஷ்ணுபக்தர்களின் சிறந்த ஆழ்வார்களைக் குறித்த தாதலால், வழிபடுகடவுள்வணக்கமாம். தம் தமது மதத்திற்கு உரிய கடவுளை வணங்குதலேயன்றி, அக்கடவுளது அடியார்களை வணங்குதலும் வழிபடுகடவுளின்வணக்கத்தின்பாற் படுமென அறிக. ஆழ்வார்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ள நிவ்வியபிரபந்தங்களின் சொற்பொருட்கருத்துக்களையுமாறு அவர்களால் மங்களாசாஸனஞ்செய்யப்பெற்ற நூற் றெட்டித்திருப்பதிகளின் விஷயமாகவே அம்முதனூல்கட்டு வந்தால்போல இவராத் செய்யப்படுவது இப்பிரபந்த மென்பதுபற்றி. இன்னாலின் இக்காப்புச்செய்யுளை ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்க மென்று கொள்ளவும் அமையும். இப்பன்னிரண்டுஆழ்வார்களும் திருமாலினிடத்துப் பரிவராய் அப்பிரா னுக்கு ரக்ஷயாக நிற்கின்ற ஆயுதபரிஜனங்களின் அம்ஸுமாவ ராதலால், அவர்களை ரக்ஷயாகக் கொள்ளுதல் ஏற்கு மென்க.

[ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்.]

க. பொய்கை பூதன் பேயார் பொன்மழிசைக்கோன் மாறன்
செய்யமதுரகவி சேரர்பிரான்—வையகமெண்
பட்டர்பிரான் கோதை தொண்டர்பாதப்பொடி பாணன்
கட்டனிழ்தார்வாட்கலியன் காப்பு.

(இ - ள்.) பொய்கை - பொய்கையாழ்வாரும், பூதன் - பூதத்தாழ்வாரும், பேயார் - பேயாழ்வாரும், பொன் மழிசை கோன் - திருமழிசையாழ்வாரும், மாறன் - நம்மாழ்வாரும், செய்ய மதுரகவி - செம்மையையுடைய மதுரகவியாழ்வாரும், சேரர் பிரான் - குலசேகராழ்வாரும், வையகம் எண்பட்டர்பிரான் - உலகத்தவரால் நன்குமதிக்கப்பெற்ற பெரியாழ்வாரும், கோதை - ஆண்டாளும், தொண்டர் பாதம் பொடி - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும், பாணன் - திருப்பாணாழ்வாரும், கட்டி அவிழ் தார் வாட்கலியன் - (அரும்புகளின்) முறுக்கு விரிந்த மாலையைத் தரித்த வாட்படையை யேந்திய திருமங்கையாழ்வாரும், காப்பு-(நமக்கு) ரக்ஷகமாவர்; (எ-று.)

ஆசீர்வாதம் [வாழ்த்து], நமஸ்காரம் [வணக்கம்], வஸ்துநிர்த்தேசம் [தலைமைப்பொருளுரைத்தல்] என்ற மூன்றாவகை மங்களங்களுள், இது - நமஸ்காரத்தின்பாற்படு மென்க. “பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ் மழிசை, வைய னருண்மாறன் சேரலர்கோன் - துய்யப்பட்ட, நாத னன்பர்தாண்டாளி நற்பாணன் நன்கலிய, ஸீதிவர்தோற்றத்தடைவா மிக்கு” என்றபடி திருவவதாரகிரமத்தால், பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் திருமழிசைப்பிரான் மாறன் குலசேகரன் பெரியாழ்வார் தொண்டரடிப்பொடி திருப்பாணர் திருமங்கையாழ்வார் என முறைப்படுத்தி, நம்மாழ்வாரது சிஷ்யரான மதுரகவியை அவரையடுத்தும், பெரியாழ்வாரது திருமகளாரான ஆண்டாளை அவரையடுத்தும் கூறின ரென உணர்க.

பொய்கை - குளம்; கச்சித்திருப்பதியிலே திருவெஃகாவென்னுந் திவ்வியதலத்தின் வடபுறத்திலுள்ள பொற்றாமரைப்பொய்கையில் திருவவதாரித்த ஆழ்வாரை ‘பொய்கை’ என்றது-இடவாகுபெயர்; இனி, உலமவாகுபெயராய் ஊர்நடுவேயுள்ள குளம்போல எல்லார்க்கும் எளிதிற்பயன்கொடுப்பவரென்று உரைத்தல், சம்பிரதாயமன்று. பூதன் - எம்பெருமானையறிதலாலே தமதுஉளஞ்கையையுடையவ ராதலால், இவர்க்கு இத்திருநாமம்; ‘பூஸத்தர்யாம்’ என்றபடி ஸத்தையென்னும் பொருள்கொண்ட ‘பூ’ என்னும் வடமொழிவினையடியின்று பிறந்த பெய ராதலால், ‘பூதன்’ என்பதற்கு - ஸத்தை [உள்ளவனாயிருக்கை] பெறுகின்றவ னென்று பொருளாயிற்று; இனி, இத்திருநாமத்துக்கு - (உலகத்தவரோடு சேராமையால்) பூதம் போன்றவ ரென்று பொருளுரைத்தல், சம்பிரதாயமன்று. பேயார் - உலகத்தவரார் பேய்போல எண்ணப்படுபவர்; அல்லது, அவர்களைத் தாம் பேய்போல எண்ணுபவர்; “பேயரே யெனக்கி யாவரும் யானுமோர், பேயனே யெவர்க்குமிதுபேசியென், ஆயனே யரங்கா வென்றழைக்கின்றேன், பேயனாயொழிந்தே னெம்பிரானுக்கே” என்ற கொள்கைப்படி இவர் பகவத்பக்தி

யாற் பரவசப்பட்டு நெஞ்சழிதல் கண்சமுலுதல் அழுதல் சிரித்தல் தொழுதல் மகிழ்தல் ஆடுதல் பாடுதல் அலறுதல் முதலிய செய்கைகளையே எப்பொழுதும் கொண்டு காண்பவர் பேய்பிடித்தவரென்னும்படியிருந்ததனால், பேயாழ்வாரென்று பெயர்பெற்றனர். பொன்மழிசைக்கோன் - திருமழிசையென்று வழங்குகின்ற மஹிஷாசூரத்தரத்தில் திருவவநரித்த பெரியோன்; இத்தலம், தொண்டைநாட்டிலுள்ளது. நம்மாழ்வார்க்கு உலகநச்சிருநாமங்கள் இருப்பினும், அவற்றில் 'மாறன்' என்பது, முயலில் தன்வையார் இட்ட குழந்தைப்பெயராதலால், அதில் ஈடுபட்டு அப்பெயரினார் குறித்தார். பிறத்தொழுதே தொடக்கி அழுதல் பாலுண்ணுதல் முதலியன செய்யாமல் உலகநடைக்கு மாறியிருந்ததனால், இவர்க்கு 'மாறன்' என்ற இத்திருநாமம் இடப்பட்டதுபோலும்; வலியவினைகட்கு மாறாக இருந்ததலாலும், அந்நியமதஸ்தர்களை அடக்கி அவர்கட்குச் சத்துருவாயிருத்தலாலும், பாண்டியநாட்டில் தலைமையாகத் தோன்றியதனாலும் வந்த பெயரென்றலும் உண்டு. மதரகவி-இனியமையானபாடல் பாடுபவர். மதரகவிக்குச் செம்மை-மற்றையாழ்வார்கள்போல எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படாமல் அப்பெருமானது அடியவரான நம்மாழ்வார்க்கு அடிமைபூணுதல்; பகவத்பக்சியினும் பாகவத பிரதிபத்தி விசேஷமென்பது, ஸ்ரீவைஷ்ணவசித்தார்த்தம். சேரர்பிரான் - சேரநாட்டிலுள்ளார்க்கு அரசர். பட்டர்பிரான் - வித்துவான்களுக்கெல்லாதலைவர். வல்லபதேவனென்னும் பாண்டியராஜன் வேதாந்தசித்தார்த்தமான பாதத்துவத்தை நிர்ணயம்பண்ணவேண்டுமென்று ஏற்படுத்திய வித்யாசுல்கமாகிய பொற்கிழியை, இவர் அங்குத்திரண்டிவந்த வித்துவான்களையெல்லாம் வாத்தத்திலுவென்று அறுத்துக் கொண்டது கண்ட அவ்வரசன் அக்காலத்தில் பண்டிதர்கட்கெல்லாத் தலையராய் விளங்கிய தகுதிக்கேற்ப, இவர்க்கு இத்திருநாமத்தைச் சாற்றின வென்ச. இவர் மற்றையாழ்வார்கள்போலத் தமதுநன்மையை நாடாமல் எம்பெருமானது நன்மையை நாடி அவனுக்குப் பல்லாண்டுபாடிய சிறப்புக்கேற்றான 'வையகமெண்பட்டர்பிரான்' என்றார். 'வையகம்' என்பது - இங்கு இடவாகுபெயராய், உலகத்திலுள்ளாரை உணர்த்திற்று. கோதை-மலை; எம்பெருமானுக்கு மாலையோல மிக இனியளாயிருப்பவன்; அல்லது, எம்பெருமானுக்குச் சமர்ப்பித்தற்காகத் தனதுதந்தையார் அமைத்துவைத்த பூமாலையை அவரில்லாதசமயத்தில் தான்குடிக்கொண்டு அழுதுபார்த்துப் பின்பு கொடுத்தவன்; அன்றி, எம்பெருமானுக்குப் பாமாலையுடையவன். தொண்டர்பாதப்பொடி - உள்ளும் புறமும் ஒத்துத் தொண்டியெய்யும் மெய்யடியாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடித்தாளிபோல அவர்கட்குக் கீழ்ப்படிந்து அடிமைபூண்டு ஒழுதுபவராதலால், இவர்க்கு 'தொண்டாடிப்பொடி' என்று திருநாமம். பாணன் - வீணையுக் கையுமாய்ப் பெரியபெருமான்திருவடிக்கீழே நிரந்தரசேவைபண்ணிக்கொண்டு பாட்டுப்பாடிப் புகழ்பவர்; பாணன் - இசைப்பாட்டு. கலியன் - மிகக்குடையவர்; சோழராசன் கட்டளைப்படி மக்கைநாட்டார்க்கரசராகிய இவர் குமுதவல்லியென்னுங் கட்டழகியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்பொருட்டு அவன்சொற்படிநாடோறும் ஆயிரத்தெட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுது

செய்வித்துவருகையில், கைப்பொருள் முழுவதும் செலவாய்விட்டதால் வழிபறித்தாகிலும் பொருள்தேடிப் பாகவத ததீயாராதந்தைத் தடையற நடத்தத் துணிந்து வழிச்செல்வோரைக் கொள்ளையடித்துவரும் போது ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவரையாட்கொள்ளக் கருதித் தாம் ஒருபிராமணவேடங்கொண்டு பல அணிகலன்களைப் பூண்டு மணவாளக் கோலமாய் மனைவியுடனே இவரெதிரில் எழுந்தருள், இவர் கண்டு களித்து ஆயுதபாணியாய்ப் பரிவாரத்துடன் சென்று அவர்களை வளைந்து வஸ்திரஆபரணங்களை யெல்லாம் அபகரிக்கையில் அம்மணமகன் காலிலணிந்துள்ள மோதிரமொன்றைக் கழற்றமுடியாமையால் அதனையும் விடாமற் பற்களாலே கடித்து வாங்க, அம்மிடுக்கை நோக்கி, எம்பெருமான், இவர்க்கு ‘கலியன்’ என்று ஒருபெயர் கூறினா னென உணர்க. இவர் தமதுகுடிக்கு ஏற்ப இளமையிலேயே ஆயுதவித்தை யில் தேர்ச்சிபெற்றுச் சோழராஜனையடுத்துச் சேனாபதியுத்தியோகத்தி லமர்ந்து கொற்றவனுக்குக் கொடியவரோடு கடும்போர் நேருங்காலங்களிற் படைகளோடு முன்சென்று பராக்கிரமத்தாற் படைவென்று பரகாலனென்று பெயர்பெற்றுப் பலமுறை வாகைகூடிவந்தவராதலால், ‘கட்டவிழ்தார்வாட்கலியன்’ என்றார்; தாரை வாளுக்கும் அடை மொழியாக்கலாம். தார்-முள்ளிமலர்மாலையெனினுமாம். இவர்க்கு இம்மலர்மாலையூரியதாதலை, “முள்ளிச்செழுமலரோ தாரான்” என்பதனா லுணர்க.

[நிர்மாழ்வா:]

உ. பிறவாதபேறுபெறுதற்கெஞ்ஞான்று

மறவாதிதறஞ்சென்மனனே—துறவாளன்

வண்குருகூர்வாவிவழுதிவளநாடுடைய

தண்குருகூர்நம்பிதிருத்தாள்.

(இ - ள்.) என் மனனே - எனது மனமே,—துறவு ஆளன் - பற்றின்மையுடையவரும் [பற்றற்றவரும்], வன் குருகு ணர் வாவி வழுதி வளம் நாடு உடைய தன் குருகூர் நம்பி - அழகிய நீர்வாழ்ப்பறவைகள் உலாவப்பெற்ற நீர்நிலைகள் சூழ்ந்த பாண்டிவளநாட்டிலுள்ள குளிர்ந்த திருக்குருகூரில் திருவவதரித்த பெரியவருமான நம்மாழ்வாரது, திரு தாள் - திருவடிகளை,—பிறவாத பேறு பெறுதற்கு - மீண்டும் பிறவாணமையாகிற் இலாபத்தை யடையும்பொருட்டாக, எ ஞான்றும் - எப்பொழுதும், மறவாது - மறவாமல், இதைஞ்சு - வணங்குவாயாக; (எ - று.)

திருமாலடியார்களிற் சிறந்த ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள் ஐந்தாமவராகிய நம்மாழ்வார் - மற்றையாழ்வார்கள்போல லெனகிகவிஷயஞானம் நடையாடுகையில் எம்பெருமானருளால் ஒருகாலவிசேஷத்தில் தத்துவஞானிகள் தோன்றப்பெற்று அந்தப்பகவானே யனுபவிப்பதன்றித் திருத்தழாய்ப் பரிமளத்துடனே அங்குரிப்பதுபோல இயற்கையிலேயே விலகாணமான ஞானபக்திகளையுடையவராதலால், மிகுந்த ஏற்றமுள்ளவராய்த் தத்துவஞான பிரவர்த்தாத்திற் சிறந்தவராதலோடு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கு இந்தப் பூலோகத்திற் பிரதமாசாரியருமாவர். ஆகவே, கவி இவரைப்பற்றித் தனி

யே காப்புச்செய்யுள் கூறின ரென்க. இவ்வாழ்வார் - பகவானது அம்சமும், ஸ்ரீகௌஸ்தபத்தினது அம்சமும், சேனைமுதலியாரது அம்சமுமாவர். சடகோபன், வருணாபரணன், பராங்குசன் என்ற பெயர்களும் இவர்க்கு வழங்கும்.

இதனால், நம்மாழ்வாரது திருவடிகளை வணங்கினால் மீண்டும் இவ்வுலகத்திற் பிறந்திற்றத்தலாகிய பிறவித்துயர் தீருமென, தம்மனத்துக்கு இதோப தேசஞ் செய்கின்றனரென்க. பேறு - பெறுதற்கு உரியது; புருஷார்த்தம். எஞ்ஞான்றும் மறவாது இறைஞ்சுதல் - எப்பொழுதும் விடாமல் மனத்திற்கொண்டு வணங்குதல். மனம் - மனன்; ஈற்றுப்போலி. நம்மாழ்வார் பிறந்த பொழுதேதொடங்கி உலகப்பற்றுச் சிறிதுயின்றி யிருந்தவ ராதலால், அவரை 'தறவானன்' என்றார். நம்பி - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகள் - திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியின் பாற்படும்; திரிபாவது - அடிகளின் முதலெழுத்தாமாத்திரம் வேறுபட்டிருக்க, இரண்டுமுதலிய பலஎழுத்துக்கள் ஒன்றின்று பொருள்வேறுபடுவது; இதனையும் யமகவகையி லடக்குவர் ஒருசாரார். அடுத்த இரண்டுசெய்யுள்களிலும் இவ்வணி காண்க. (உ)

[உடையவர்.]

ந. முன்னேபிறந்திற்றுமுதுலகிற்பட்டவெல்லா
மென்னேமறந்தனையோவென்னெஞ்சே—சொன்னே
னினியெதிராசன்மங்க ளின்றுமுதற்பூதூர்
முனியெதிராசன்பேர்மொழி.

(இ - ன்.) என் ரெஞ்சே - எனது மனமே!—முன்னே - இதற்குமுன்பு, பிறந்து இறந்து-ஐநாமரணங்களை யடைந்து, முது உலகில் பட்ட எல்லாம்-பழமையாகிய இவ்வுலகத்தில் அநபவித்த கஷ்டங்களை யெல்லாம், மறந்தனையோ - மறந்துவிட்டாயோ! என்னே - (மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற் செல்லாமலிருத்தற்கு உரிய வழியைத் தேடாமல் அதனிடத்திலேயே செல்கின்ற இது) என்ன லிபரீதபுத்தி! சொன்னேன் - (நான் இப்பொழுது ஓர் உறுதி மொழி) கூறுகின்றேன் : (அதாவது),— இன்றுமுதல் - இன்றுதொடங்கி, பூதூர் முனி எதிராசன் பேர் மொழி - ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் திருவவதரித்த தறவியாகிய யதிராஜனது திருநாமத்தைச் சொல்லுவாய்; (நீ அவ்வாறு சொல்வையாயின்), சன்மங்கள் இனி எதிரா - பிறப்புக்கள் இனி (உனக்கு) உண்டாகமாட்டா; (எ - று.)

இதனால், யதிராஜனது திருநாமத்தை வாயினாற் சொல்லுதலாகிய ஐந்தச் சிறுதொழிலொன்றினாலேயே பிறவித்துயரைக் கடத்தலாகிய பெரும் பேறு கிடைப்பதாயிருக்க, அதனைப்பெறுத ஐநாமரணங்கட்கே இடமாகிய உலகவாழ்க்கையிற் கிடந்து உழங்கின்ற தமதமனத்துக்கு நலன்பதேசஞ் செய்கின்றனரென்க. என்னே - 'பட்டபிறகும் அறிவுவரவில்லையே!' என்று மனத்தின் அறியாமைக்கு இரங்கிக்கூறியவாறு : இகழ்ச்சிக்குறிப்புமார், எம்

பெருமான் 'உடையவர்' என்று ஒருநாமதேய முண்டாகுமாறு எதிராஜரை நோக்கி, 'உமக்கும் உம்முடையார்க்கும் உபயவியூதி ஐய்வர்யமும் தந்தோம்' என்று அருளிச்செய்கையாலும், உடையவர்க்கு முற்பட்ட ஆசாரியர்கள் அவர்திருமுடிசம்பந்தத்தாலும் பிற்பட்ட ஆசாரியர்கள் அவரது திருவடி சம்பந்தத்தாலும் உய்வுபெறுவரென்பது, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் துணிபாத லாலும், முனியெதிராசன் பேர் மொழிந்தால் இனிச் சன்மம் எதிரா என்று கூறின ரென்னலாம்.

'சொன்னேன்' = சொல்லுகின்றேன் : இயல்புபற்றிவந்த காலவழுவ மைதி. சன்மம் - ஐன்மம் : உடமொழி. முனி - மநசிவன் : தத்துவஞான முடையவன் : இப்பெயர், துறவறமுடையோனைக் குறிக்கும். எதிராசன் = யதிராஜன் : யதிகட்குத் தலைவன் : யதிகள்யாவரினும் மேம்பட்டிருப்பவன். பேர் - பெயர் : மருஉ.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ விரிவீட்டாத்வைத மத ஸ்தாபகாசார்யரும் ஸ்ரீ பாஷ்ய காரருமாகிய யதிராஜர் தமது திருவடி சம்பந்தத்தாற் பின்புள்ளோரும் தமது திருமுடி சம்பந்தத்தால் முன்புள்ளோரும் ஈடேறுமாறு குருபரம் பரையில் நடுநாயகமணியாய்ச் சிறத்தலால், அவரைப்பற்றி, இந்நூலாசிரியர் இங்குத் து.கூறின ரென்க. இவர், தொண்டைநாட்டில் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஸ்ரீகேசவஸோமயாஜியாரின் திருக்குமாராயத் திருவவதரித்தவர்; இவ ருக்கு நல்லமானாகிய பெரியநாமலைம்பியால் இளமையில் இடப்பட்ட திருநாமம் - இளையாழ்வாரென்பது; பின்பு பஞ்சஸம்ஸ்காரஞ்செய்தபோது பெரியநம்பி 'ராமாநுஜன்' என்ற பெயரையிட்டனர். இவர் ஸன்யாஸாச்சரமம் பெற்றபோது திருக்கச்சிப்பேராளாளப்பெருமாள் 'ராமாநுஜமுனி' என்று பேரிட்டழைத்தனர்; உடையவர் எம்பெருமானார் பாஷ்யகாரர் கோயிலண் ணன் சடகோபன்பொன்னடி என்ற திருநாமங்களும் இவர்க்கு உண்டு; இவர் - ஆதிசேஷாச்சமாவர். இவரது சம்பந்தம் பெற்ற காரணத்தால், ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயம், 'எம்பெருமானார்தரிசனம்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப் படும்.

(க)

[கூத்தாழ்வான்.]

சு. முக்காலமில்லாமுகில்வண்ணன்வைகுநாதத்
தெக்காலஞ்செல்வானிருக்கின்றேன்—தக்காரெண்
கூரத்தாழ்வானடிபைக்கூடுதற்கு நாயடியேன்
போரத்தாழ்வானசடம்போட்டு.

(இ - ள்.) நாய் அடியேன் - நாய்போற் கடைப்பட்டவனாகிய யான்,—
போர தாழ்வு ஆன சடம் போட்டு-மிகவும் இழிவையுடையதாகிய இவ்வுடம்
பை (இங்கு) விட்டிட்டு,—தக்கார் எண் கூரத்தாழ்வான் அடியை கூடுதற்கு-
பெரிசியார்களால் நன்குமதிக்கப்பெற்ற கூரத்தாழ்வானது திருவடிகளைச்
சேர்த்தற்கு,—முக்காலம் இல்லா முகில் வண்ணன் வைகுந்தத்து - (இறப்பு
மிகழ்வு எதிர்வு என்னும்) மூன்றுகாலங்களு மில்லாததாகிய காளமேகம்

போன்ற திருவிழாவுடைய திருமாலினது ஸ்ரீ வைகுண்டலோகத்தில், எக் காலம் - எந்நாளில், செல்வான் இருக்கின்றேன் - சென்று சேரப்போகின் றேன்? (எ - று.)

இந்நூலாசிரியர்க்கு ஸ்வாசார்யரான பட்டர்க்குக் கூரத்தாழ்வான் திருத்தம்பபுரா தலப்பற்றியும், தம்குலமுதல்வரான திருவரங்கத்தமுதலார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்தற்குக் கூரத்தாழ்வான் புரு ஷகாரமாயிருந்தமைப்பற்றியும், அவ்வாழ்வானைப்பற்றி வணக்கம் கூறப்பட்ட தென்க. கூரமென்னுந்தலத்தில் திருவவதரித்து, எம்பெருமானுடைய திருக் கலியாணகுணகணங்களாகிய அமுதவெள்ளத்தில் முழுதிடிகவும் சுடுபட்டு நன்றாக ஆழப்பவ ராதலால், இவர்க்கு இத்திருநாமம். கூரம்-தொண்டைநாட் டில் காஞ்சிபுரத்துக்கு வடமேற்கிலுள்ள தொரு தலம். இவர் - ஹாரீதகுல திலகரான ஸ்ரீராமஸோமயாஜியாரின் குமாரர்; இராமாம்சம் சங்காம்சம் ஸர்வநேத்ராம்சம்: இவரது வேறுதிருநாமங்கள் - ஸ்ரீயத்தஸிஹார், திருமறு மார்பர், நடையாடுபதஞ்சலி, ஸஞ்சாரிமஹாபாஷ்யர், யதிந்தர்சரணர் என் பன. கூரத்தாழ்வான் அடி என்பதற்கு - பட்டர்எனப் பொருள்கொள்ளுத லும் தரும்: பட்டர் - கூரத்தாழ்வானது திருக்குமாரராதலாலும், அத்தம்ப புரரிடத்தினின்று முக்கியமான வித்யையையெல்லாம் அதிகரித்த சிஷ்ய ராதலாலும், ஸிஷ்யரை ஆசாரியரது திருவடியாகக் கூறுதல் மரபாதலாலு மென்க.

மிகவும் நிக்ருஷ்டமாகிய இந்தமாம்ஸதேகத்தை ஒழித்துவிட்டுத் தே ஜோமயமான திப்யசரீரத்தோடு அந்தமில்பேரின்பத்தழிவில் வீட்டுலகத்தை யடைந்துள்ள தமதுபரமாசாரியராகிய கூரத்தாழ்வானது திருவடிகளை எப் போது கூடுவே னென்று, நூலாசிரியர் ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்புக்கொண்டி மிக்க ஆற்றாமையோடு கூறுகின்றனவென்க. நிரிஷம் காஷ்டை கலே நாழி கை முகூர்த்தம் நாள் மாதம் வருஷம் யுகம் கற்பம் முதலிய காலவரையறை பரமபதத்தில் இல்லையாதலால், 'முக்காலமில்லாமைக்குந்தம்' எனப்பட்டது. இனி, 'முக்காலமில்லா' என்பதை 'முகில்வண்ணனுக்கு' அடைமொழி யாக்கி, காலத்தினால் தோன்றுங் குற்ற மற்று என்றும் ஒருபடிப்பட இருக்கிற முகில்வண்ணனென்று உரைகூறலு மொன்று. திருமாலுக்குக் காளமேகம் உவமை - கருநிறத்திலும் நெய்ப்பிலும் குளிர்த்தியிலும் கண்டோரைமிகிழ் வித்தலிலும் கைம்மாறுகருதாது கருணைமழைபொழிதலிலு மென்க.

வைகுந்தம் - வைகுண்டம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு: குண்டம் - பாபம்; அஃது இல்லாதவர் - விகுண்டர்: அவருடைய சம்பந்தமுள்ள உலகம் - வைகுண்டம். "வஞ்சமுக்குறும்பாக் குழியைக் கடக்கும் நககூரத்தாழ்வான்" என்றபடி நீக்குதற்கு அரிய வித்யாமதம் தகமதம் குலமதம் என்கின்ற மும் மதங்களையும், மண்ணை பெண்ணை பொண்ணை யென்கிற மூலகைப் பற்றுக்களையும் ஒழித்தவராய், உடையவரதுபேருருகைப் பிரதமபாதர மாய் அவருக்கு அந்தரங்கசிஷ்யராய் இருத்தபற்றி, 'தக்காரெண் கூரத்தாழ் வான்' என்றார். அடியேன் - இரட்டுமொழிதலால், சரமங்கமாகிய அடி

போன்றவனென்றும், அடிமைப்பட்டவனென்றும் பொருள்படும். 'அடியேன்' என்றது, ஆத்தமாவை. சடம்=ஐடம்: அறிவில்லாத பொருள்; அசித்த. போரத்தாழ்வான சடம் - புழுநெளிந்து புண்ணுழுகி யோசனைநாறங்கழிமுடை நாற்றத்தையுடைத்தாய், ஊறியுவர்த்தக்க ஒன்பதவாய்ப்புலனுங்கோதிக்குழம்பலைக்குங் கும்பமான மாமிசதேகம். 'போட்டி' என்றதனால், இந்தச்சரீரம் இவர்க்குப் பெருஞ்சுமையாயிருக்கின்ற தென்பது, போதரும்.

[பட்டி.]

௫. நான்குட்டில்வந்தவன்றே நானறியாநன்மையெல்லாந்

தான்குட்டிவைத்தநலந்தான்கண்டி—ராங்குட்டச்

சிட்டருக்குவாய்த்ததிருவரங்கனின்னருளாந்

பட்டருக்காட்டப்பட்டபயன்.

(இ - ள்.) கூட்டம் ஆம் சிட்டர்க்கு - திரள்திரளாகவுள்ள பெரியோர்க்கு, வாய்த்த - (கருணைசெய்யுமாறு வாத்ஸல்யத்துடன்) பொருந்தியிருக்கின்ற, திருவரங்கன் - ஸ்ரீரங்கநாதன், இன் அருளால் - (தனது) இனிமையான [நிர்ஹேதக] கிருபையினால், —நான்—, கூட்டில் - இந்தச் சரீரத்தில், வந்த - வந்துபிறந்த, அன்றே - அப்பொழுதே, நான் அறியா நன்மை எல்லாம் - என்னால் அறியப்படாத நல்வினைகளையெல்லாம், தான் கூட்டி வைத்த-தான் உண்டாக்கிய, நலம் - நன்மையென்பது, —பட்டருக்கு - ஸ்ரீபராசரபட்டர்க்கு, ஆளப்பட்ட - சிஷ்யனாக அமையப்பெற்றதாகிய, பயன்-பயனாகும்; (எ - று.)—கண்டிர் - முன்னிலையாக; தேற்றமுமாம். தான் - அசை.

ஸ்ரீவேஸ்வரன் என்னையும் அறியாமல் என்னிடத்து நிகழ்ந்த சுகிருத விசேஷங்களுையே காரணமாகக்கொண்டு, ஸ்ரீ பராசரபட்டரது திருவடிகளில் ஆஸ்ரயிக்குமாறு செய்து அதனால் என்னை ஈடேற்றினனென்பதாம். 'நான் அறியா நன்மை' என்பது - அஜ்ஞாதஸூக்ருத விசேஷங்களைப்படும்; அவையாவன - 'என்னுரைச் சொன்னாய், என்பேரைச் சொன்னாய், என்னடியாரை நோக்கினாய், அவர்கள் விடையைத் தீர்த்தாய், அவர்கட்கு ஒதுக்க நிழலிக்கொடுத்தாய்' என்றாற்போல எம்பெருமான் தானே வியாஜமாகக் கொள்ளுமவை: இவ்வாறு அப்பிரான் கொள்வதற்குக் காரணம் - ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் வராமைக்காக என்பர்: ஆயின், எம்பெருமானது திருவருள் நிர்ஹேதகம் என்பது எவ்வாறு? ஸஹேதுகமாகவன்றோ தோற்று கின்றது? என்னில், —அன்று: சிருஷ்டிகாலத்திலே இவ்வாத்மா உருமாய்ந்து கரணகளேபரங்களின்றி இறகொடிந்த பறவைபோலவாகி உரைமெழுக்கிற்பொன்போல மூலப்ரக்குதியிற் கிடக்கையில், எம்பெருமான் 'இவ்வாத்மா நம்மை யடைந்து உஜ்ஜீவகம் அடையவேணும்' என்று தனது நிர்ஹேதகமான பரமகிருபையாலே கரண களேபரம் முதலியவற்றைக் கொடுத்த ஸ்ருஷ்டித்தபின்பன்றோ, இவ்வாத்மாவுக்கு அஜ்ஞாதஸூக்ருத விசேஷங்களாகக் கற்பிக்கத்தக்க நிலைமை வந்தது. ஆகையால், எம்பெருமானது கிர்ஹேதககிருபையே ஆத்மா ஈடேற்றுவதற்குக் காரணமாம்: இதனை விளக்குதற்காகவே, 'திருவரங்கன் இன்னருளால் நான் கூட்டில் வந்தஅன்றே

நானறியாதன்மையெல்லாம் கூட்டிவைத்த' என்றார். (கூடு - பால்பகாவலி ணைப்பெயராய்ச் சரீரங்களை யுணர்த்துமென்க.) இதன்விவரத்தை, ஸ்ரீவசந பூஷணம் முமுக்ஷுப்படி முதலிய ரஹஸ்யக்ரந்தங்களிலும், அவற்றின்வியாக் யாங்களிலும் பார்க்கக்காணலாம். “ஞான மறுட்டாந ிவை நன்னுநகயே யுடைய, ஞான குருவை யடைந்தக்கால்—மாநிலத்தீர், தேனாகமலத் திரு மாமகன் கொழுநன், தானே வைகுந்தந்தரும்” என்றபடி ஸதாசார்ய ஸம் பந்தம் முத்திக்குக் காரணமாய் நின்றலாலும். அதவும் அவ்வெம்பெருமா னது இன்னருளாலேயே நிகழவேண்டிய தாகையாலும், ‘நானறியாதன் மையெல்லாம் தான்கூட்டிவைத்த நலம் - பட்டர்க்கு ஆட்பட்ட பயன் நண் டர்’ என்றார். கூட்டமாம் சிட்டர்க்கு வாய்த்த திருவாங்கன்—“பத்துடை யடியவர்க் கெளியவன்”. சிட்டர் படுஷ்டர்: நல்லொழுக்க முடையவர்: பெரியோர். பண்டிதரைக் குறித்தின்ற ‘பட்டர்’ என்ற பொதுப்பெயர், சிறப்பாக இவர்க்கு இட்டு வழங்கப்பெற்றது. (இ)

[திருப்பதிகளின் வகை.]

கூ. சரிருபதாஞ்சோழ மீரொன்பதாம்பாண்டி

யோர்பதின்மூன்றுமலைநா டோரிரண்டாஞ்—சீர்நடுநா டாரோடெடுத்தொண்டை யவ்வடநாடாறிரண்டு கூறுதிருநாடொன்றாக் கொள்.

(இ - ள்.) சோழம் - சோழநாட்டுத் திருப்பதிகள்,—ஈர் இருபது ஆம். நாற்பதாகும்; பாண்டி - பாண்டியநாட்டுத் திருப்பதிகள்,—ஈர் ஒன்பது ஆம் - பதினெட்டாகும்; மலை நாடு - மலைகள் கிறைந்த சேரநாட்டுத் திருப் பதிகள்,—ஓர் பதின்மூன்று ஆம் - பதின்மூன்றாகும்; சீர் நடுநாடு - சிறப்புப் பொருந்திய நடுநாட்டுத்திருப்பதிகள்,—ஓர் இரண்டு ஆம் - இரண்டாகும்; தொண்டை - தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள்,—ஆறேழு ஈர் எட்டு-இரு பத்திரண்டாகும்; அ வட நாடு-தூரத்திலுள்ள வடநாட்டுத்திருப்பதிகள்,— ஆறு இரண்டு - பன்னிரண்டாகும்; கூறு - சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற, திருநாடு - பாம்பதமென்ற திவ்வியலோகம், ஒன்று - ஒன்றாகும்; ஆ - இவ் வாறாக, கொள் - (திருமாவின் திருப்பதிகள் னூற்றெட்டென்பதை) அறி ந்துகொள்வாயாக; (எ - று.)—இச்செய்யுள், தூலாசிரியர் தமது மனத்தை விளித்துக் கூறியதாகவேனும், சேனைநோக்கிக் கூறியதாகவேனும் கொள் ளத்தக்கது.

சோழம் முதலிய நாட்டின் பெயர்கள் - அந்நாட்டிலுள்ள திருமால் திருப்பதிகளைக் குறித்தன: இடவாகுபெயரின் பாற்படும். நடுநாடு - தொண்டைநாட்டுக்கும் சோழநாட்டுக்கும் இடையிலுள்ள தேசம். தொண் டை - தொண்டைமா னென்னும் அரசனால் ஆளப்பட்ட நாடு; ‘தொண்டை மான்’ என்றது, குலத்துமுன்னோரில் ஒருவனது பெயராய் அவ்வரசனது பாம்பரையோர்க்கெல்லாம் வழங்கும்; இப்பெயரின் காரணம் வருமாறு:— தொண்டைநாட் டிராசதானியான காஞ்சிபுரத்தி் விருந்த தொண்டைமா னினத்திரையனைக் குறித்துப் பாடியதாகிய பெரும்பாணாற்றுப்படையில்

“அந்நீர்த், திரை தருமரபின்...பல்வேல்திரையன்” என்றவிடத்து “நாகபட்டினத்துச்சோழன் பிலத்துவாரத்தால் நாகலோகத்தே சென்று நாககன்னியை மணந்தகாலத்து அவள் ‘யான் பெற்ற புதல்வனை என்செய்வேன்?’ என்ற பொழுது, ‘தொண்டையை[தொண்டை - ஓர்கொடி] அடையாளமாகக் கட்டிக் கடலிலே விட, அவன் வந்து கரையேறின, அவற்கு யான் அரசு வரிமையை எய்துவித்து நாடாட்சிகொடுப்பல்’ என்று அவன்கூற, அவனும் புதல்வனை அங்கனம் வரவிட, திரைதருதலின் ‘திரையன்’ என்று பெயர் பெற்ற கதை கூறினார்’ என்றும், “தொண்டையோர்மருக” என்றவிடத்து ‘தொண்டையைச்சூழினோருடைய குடியி லுள்ளவனே!’ என்றும் ஆசிரியர் நச்சிஞர்க்கினியர் உரைத்தவாற்றால் விளங்கும். இனி, ‘தொண்டை’ என்பதற்கு - நிலமகட்குத் தொண்டை[சூழ்த்துப்]போல முக்கியஸ்தானமாகவுள்ளதென்றும், தொண்டர்கள் வசிக்கின்ற இடமென்றும் காரணப்பொருள் கூறுவாரு முளர். வடநாடு - தமிழ்நாட்டின் வடவெல்லையாகிய திருவேங்கடமலை தொடங்கி வடக்கேயுள்ள நாடு. அகரச்சட்டி - சேய்மையைக் குறிக்கும். நலமந்தயில்லதோர் நாடாகிய ஸ்ரீவைகுண்டம் எல்லாநாடுகளினுஞ் சிறந்த தாதலால், ‘திருநாடு’ என்று தனியே சிறப்பித்துக் கூறப்படும்.

“கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபொருவெள்ளாறு, குடதிசையிற்கோட்டைக்கரையாம்—வடதிசையி, லேணட்டுப்பெண்ணை யிருபத்துநாற்காதம். சோணாட்டுக் கெல்லையெனச்சொல்”; “வெள்ளாறுவடக்கா மேற்குப்பெருவழியாம், தெள்ளார்புனற் கன்னி தெற்காகு—முள்ளாரா, வாண்ட கடல்கிழக்கா மைம்பத்தறுகாதம், பாண்டிநாட் டெல்லைப் பதி”, “வடக்குத் திசைப்பழனி வாணீழ் தென்காசி, குடக்குத்திசை கோழிக்கூடாம்—கடற்கரையி, னோரமோ தெற்காகு முள்ளெண்பதின்காதம், சேரநாட்டிற் கெல்லையெனச் செப்பு”, “மேற்குப் பவளமலை வேங்கட நேர்வடக்கா, மார்க்குமு வரி யணிகிழக்குப்—பார்க்குளையர், தெற்குப் பினுகி திகழ்ருபதின்காதம், ஊற்றெண்டை நாடெனவே நாட்டு” என்பவற்றால் சோழ பாண்டிய சேர தொண்டை நாட்டி. வெல்லையை யறித.

(க)

சோழநாட்டுத்திருப்பதிகள் - 30.

க. திருவரங்கம் பெரியகோயில்.

சீர்வந்தவுந்தித்திசைமுசுனூல்லாதென்

சோர்வந்தசொல்லிற்சுருங்குமோ—வார்வ

மொருவரங்கங்கோயிலுகந்தவடையாள்வான்

திருவரங்கங்கோயிற்சிறப்பு.

(இ - ள்.) ஒருவர் - ஒருத்தர், அங்கு அங்கு - அந்தஅந்தவிஷயங்களில் [பலவகையான உலகப்பற்றுக்களில்], ஆர்வம் புலில் - ஆசையொழிந்தால், அவரை - அவ்வாறு பற்றற்ற அன்பரை, உகந்து - விரும்பி, ஆள்வான் - அடிமைகொள்பவனாகிய எம்பெருமானது, திருவரங்கம் கோயில் - திருவரங்கம்பெரியகோயில் என்று திருப்பதியின், சிறப்பு - பெருமையானது, —சீர் வந்த உந்தி திசைமுசுனூல் அல்லாது - சிறப்புப்பொருந்திய (திருமாலின்) நாபீகமலத்திற் பிறந்த நான்குதிக்கையும் கோக்கிய நான்குமுகங்களையுடைய பிரமதேவனு லல்லாமல், என் சோர்வந்த சொல்லில் சுருங்குமோ - எனது குற்றம்பொருந்திய சொற்களில் அடங்குமோ? (எ - று.)

எம்பெருமானது திருநாபீகமலத்தில் தோன்றி அயனதுஅருளால் பெற்றுத் தேவர்களுட்கிறத்தவனும் அத்தனம்பெருமானதுவழிபாடுபுருண விபவங்களைத் துதித்தற்கு ஏற்ற பலமுகங்களையுடைய ஒரு பிரமன் ஸ்ரீராம கத்தின் சிறப்பை ஒருகால் கூறி முடித்தால் முடிக்கலா உமையாபி, கா தாரணமனிதரும் அற்புதானமுடையவனான என்னால் எவ்வாறு கூற முடியும்? முடியா தென்பதாம்; பிரமதேவன் நான்குமுக யிருத்தலும், எம்பெருமானது புதல்வனாயிருத்தலுமன்றி ஸ்ரீராமகத்திலேயுட்கருணையுள்ள கடவுளை முதலில் ஆராதித்தவனுமாயிருத்தலால், 'சீர்வந்த வுந்தித்திசைமுசுனூல் லாது' என்றனரென்க. எம்பெருமானது திருவருளுக்குப் பாத்தியாயாகத் குப்பற்றுதலே முதற்காரண மென்பதை, மூன்றாமடியால் விளக்கினார். 'அங்கங்கு' என்ற அங்கு - பற்றுண்டாதற்குரிய வழிகள் பலவாகப்பற்றியதாம். 'ஒயில்' என்ற எதிர்காலவினையெச்சம், ஒய்வதுஅருமை யென்பதைக் குறிப்பிக்கும். கோ + இல் = கோயில்; 'கோயில்' என வகாவுடம்படுமெய் பெற்று வரற்பாலது வகாவுடம்படுமெய்பெற்று வந்தது; இலங்கணப்போலி.

திருவரங்கமென்பது - திருமாலின் திய்யகேசங்கள் நூற்றொட்டினர் தலைமயுண்டதும், சோழநாட்டுத்திருப்பதிகள் நூற்றத்தில் முக்கியமானதும், 'கோயில் திருமலை பெருமான்கோயில்' என்று பிரதானமாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்ற மூன்றுதலங்களின் முதலதும், 'கோயில்' என்றும் 'பெரிய கோயில்' என்றும் மறுபெயருடையதும், 'பூலோகநாண்டம்' எனப்படுகின்ற மகிமையுடையதும், 'போகமண்டபம்' எனப்படுகிறது மாயிய தலம், பிரணவாகாரமான ஸ்ரீரங்கவிமானத்திலே ஆதிசேஷசுயனத்திற் பள்ளிகொண்

டருளுந் திருமால் ஆதியிற் சத்தியலோகத்தில் பிரமனது திருவாராதனைத் திருவுருமாயிருந்தான்: பின்பு, சூரியகுலத்து மதுகுமாரனான இக்ஷ்வாகு மகாராஜன் பிரமனைக் குறித்துப் பலகாலம் அரும்பெருந்தவம்புரிந்த அத் தேவனருளால் அப்பெருமானைத் தான் பெற்றுத் திருவயோத்திக்கு எழுந்த ருளப்பண்ணிக்கொண்டெடுத்து பிரதிஷ்டித்துத் திருவாராதனைஞ்செய்தவன் தனன். அந்த ஸ்ரீரங்கநாதனை இக்ஷ்வாகுமுதல் இராமபிரான்வரையிலுள்ள இரவிகுலமன்னவரெல்லார்க்கும் குலதெய்வமாகி விளங்கினான். இவ்வனம் மனிதவுருவங்கொண்ட பெருமானாகிய இராமபிரானால் வணங்கப்பட்ட மைபற்றி, ரங்கநாதனுக்கு 'பெரியபெருமான்' என்று திருநாமம். இராம பிரான், வனவாசஞ்சென்று விபீஷணனுக்கு அபயமளித்ததக் கடல்கடந்து இலங்கைசேர்ந்து இராவணாதிராக்ஷசங்காரஞ்செய்து, திருவயோத்திக்கு மீண்டுஎழுந்தருளிப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டபின்பு சக்கிரீவன் முதலிய அனைவர்க்கும் விடைகொடுத்து அவரவரைத் தந்தம் இருப்பிடக் கட்டு அனுப்பும்பொழுது தனது திருவாராதனை மூர்த்தியும் குலதனமு மான திருவரங்கநாதனைத் தனக்கு மிகவும் அந்தரங்கனான விபீஷணனுவா னிடங் கொடுத்து ஆராதித்தவரும்படி நீயயித்து அனுப்பினான். * அங் கனமே அவ்வரங்கார்பெருமான் அவ்வரார்பெருமானை அவ்விமானத்துடனே எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு இலங்கை நோக்கிச் செல்லும்பொழுது இடைவழியில் உபயகாவேரிமத்தியிலே பெருமான் புடைபெயராத விமா னத்துடனே நிலைநின்றருளினான். அவ்வாறு திருமால் திருவுள்ளமுவந்து தங்கிய இடமே ஸ்ரீரங்க மெனப்படுவது.

(ஸ்ரீ வைகுண்டம் திருப்பாற்கடல் சூரியமண்டலம் யோகிகளுடைய உள்ளக்கமலம் என்னும் இவையனைத்தினும் இனியதென்று திருமால்) திரு வுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்கு மிடமான தென்பதபற்றி, 'ரங்கம்' என்று அவ்விமானத்திற்குப் பெயர்; திருமால் இங்கு ரதியை [ஆசைப்பெருக் கத்தை] யடைகின்றன நென்க. 'ரங்கம்' என்னும் வடமொழி அகரம் மொழிமுதலாகி முன்வரப்பெற்று 'அரங்கம்' என நின்றது; இங்கு, 'அரங் கம்' என்பது - விமானத்தின்பெயர் திருப்பதிக்கு ஆனதோர் ஆகுபெயர் [தானியாகுபெயர்.] இனி, திருமகளார் திருநிருத்தஞ்செய்யு மிடமாயிருத்த லாலும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய திருவுக்கு [மேன்மைக்கு]க் கூத்துப் பயில்டமாயிருத்தலாலும், ஆற்றிடைக்குறை [நதியினிடையே உயர்ந்த திடர்] ஆதலாலும், 'திருவரங்கம்' என்னும் பெயர் வந்த தெனினுமாம்.

(பரதவம் ப்யூஷம் விபவம் அந்தர்யாமி அர்ச்சை என்ற திருமால்நிலைக் க்ஷத்தன், பரமாகிய திருநாமம் ப்யூஷமாகிய திருப்பாற்கடலும் ஓழிய, மற்

* இராமபிரான், திருவவதாரத்தை முடித்துக்கொண்டு தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளும்பொழுது வந்து தன்னை வணங்கித் தனது பிரிவை யாற்றமாட்டாது கின்ற விபீஷணனுக்கு இக்ஷ்வாகு குலதெய்வமும் தனது திருவாராதனை மூர்த்தியு மான திருவரங்கநாதனைத் தந்தருளினனென வர லாகூறுதலு முண்டு.

தைத்தலங்கள்-அர்ச்சையின் வகையினைச் சேர்ந்தவை; இந்த அர்ச்சை- மாறு உதம் ஆர்வதம் தைவம் ஸ்வயம்வ்யக்தம் என நான்குவகைப்படும்; இவற்றுள், சாதாரணமதவ்யரால் பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜிக்கப்பட்டு வருபவை - மாறு உதமாம்; வ்யாஸர் முதலிய மஹர்ஷிகளால் பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜிக்கப்பட்டு வந்தவை - ஆர்வதமாம்; பிரமன்முதலிய தேவர்களால் பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜிக்கப்பட்டுவந்தவை - தைவமாம். இவ்வாறன்றி, எம்பெருமான் ஸ்வயமாகவே ஆவிர்ப்பவிக்கப் பிறகு தேவர்முதலியோரால் பூஜிக்கப்பட்டு வந்தவை - ஸ்வயம்வ்யக்தமாம். அந்த ஸ்வயம்வ்யக்த ஷேதம் எட்டாகும்; அவையாவன-பூநீரங்கம், திருவேங்கடம், துரீமுஷ்டணம், வானமாமலை, புஷ்தகரம், கையிசாரணியம், பதரிகாச்சிரமம், சாளக்கிராமம் என்பன. திருமாலின் தூற்றெட்டுத் திருப்பதிகள் - மாறுவதமொழிந்த மற்றை மூவகையர்ச்சையினைச் சேர்ந்தவையென்றும், மூவகையர்ச்சையிற் சேர்ந்த திருப்பதிகளுள்ளுஞ் சில - ஆழ்வார்களது மங்களாசாசனம்பெற்ற தூற்றெட்டுத்திருப்பதிகளிற் சேர்ந்தனவாகாமல், புராணஸ்தலங்களென்று கிறப்பித்துக்கூறப்படுமென்றும் அறிக.)

‘பூநீரங்கம்’ என்ற திவ்வியதேசம் பூமண்டலத்திலுள்ள திருமால் திருப்பதிசு எல்லாவற்றினும் கிறத்தல்பற்றியும், அத்தலத்திலிடத்துத் தமக்கு அன்புமிருதல்பற்றியும், அத்தலத்தைத் தன்னிலையுடைய சோழநாட்டை முதலாகவே இன்னாலாகிரியர் கூறலாயின ரென்க.

தூல் தொடங்கும்போது மங்களமொழியை முதலில்வைத்துக்கூறுவது மரபாதலின், ‘சேர்’ என்று தொடங்கினார்.

இந்ததூல், நேரிசைவெண்பாவினா லியன்று, பின்னிபண்டமுகள்தோறும் திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி யணையச் செய்யப்பெற்றது. (க)

உ. திருவுறையார்.

கிறப்புடையசெல்வத்திருப்பதிகள் போல
மறப்புடையநாயேன்மனத்து—ஓறம்போல்
தறந்தையாழின்றவரங்கா திருவா
முறந்தையா யிங்குறைந்த தோது.

(இ - ள்.) மறப்பு உடைய - மறதியையுடைய, நாயேன் - நாய்போலக் கடைப்பட்டவனுன எனது, மனத்துள் - மனத்திலே, உற போத்து - கன்றுகவுழுந்தருளியிருந்து, அறம் தையாடென்ற - தருமத்தைப் பதிபுமாறுசெய்கின்ற, அரங்கா - திருவரங்கநாதனே! திரு வாழ் உறந்தையாய் - இலக்குமி வாழ்கின்ற திருவுறையுரென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளி யிருப்பவனே!—(கி),—கிறப்பு உடைய செல்வம் திருப்பதிகள் போல - பெருமை பெற்ற செல்வம் நிறைந்த திவ்வியசேஷத்திரங்கள்போல, கிங்கு - இந்தளன் மனத்திலு, உறைந்தது - நித்தியவாசஞ் செய்யுதற்குக் காரணத்தை, ஓது - கூறியருள்வாய்; (எ - று.)

திருப்பதிகளில் திருவுள்ளமுவந்து வாழ்வதுபோல, மிகவுந்தண்ணிய னுன எனதுமனத்தில் வாழ்வது உனது நிர்ஹேதுகமான திருபாகடாகுமே பெண ஈடுபட்டுக் கூறியவாறு. எம்பெருமான் திவ்வியதேசங்களில் எழுந்தருளியிருக்குமாறுபோல, நின்றதிருக்கோலமாகவும் கிடந்ததிருக்கோலமாகவும் வீற்றிருந்த திருக்கோலமாகவும் அந்த எம்பெருமானை அடியேன் மனத்தினால் அன்போடு தியானித்தல்பற்றி, அப்பெருமான் நான் நினைத்த படியெல்லாம் எனதுமனத்தில் திருவுள்ளமுவந்து வந்து எழுந்தருளியிருக்கின்றன எனென்பது தோன்ற, இங்ஙனங் கூறினார். திருப்பதிகள் யாவும் என்றும் அழியாததான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயை யுடையன வாதலால், 'சிறப்புடைய செவ்வந்திருப்பதிகள்' என்றார். நீ இவ்வாறு காரணமின்றிச் செய்யும் பெருங்கருணையை நினைத்தற்கும் வல்லமையற்றவன் யா எனென்பார், 'மறப்புடைய நாயேன்' என்றார்; எம்பெருமானிடத்துச் செல்லும்போது, தமதுகுற்றத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு செல்லுதல் முறைமையாகு மென்பது, இங்கு உணர்த்தக்கூது. இங்குக்கூறிய 'மறப்பு' - எம்பெருமானை ஸ்வாமியென்றும், தன்னை 'ஸ்வம் [உடைமை]' என்றும் அறியாமையை உணர்த்துமென்னலுமாம்; 'மறந்தே னுன்னே முன்னம்' என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசாரமும், அதன் வ்யாக்யானத்தில், 'ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவிகமே யாகையாலே முன்பு நெடுநாள் மறந்துபோகச் செய்தேயும் சிலநாள் ஸ்மரித்து மறந்தாற்போலே யிருக்கத் தோற்றிற்று' என்று பெரியாருளியதும் இங்கு உணர்த்தக்கூன. திருவமங்கநாதனை அழகியமணவாளக்கோலமாக இத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருத்தலால், 'அரங்கா திருவாமுர்த்தையாய்' எனச் சேர்த்துக்கூறினார்.

திருஉரைத்த காரணம்பற்றி, இத்கிருப்பதிக்கு, 'திருவுரையூர்' என்று திருநாமமாயிற்று; உரையூர் - உரைக்கை; மருட - இஃது, அழகிய மணவாளனுக்கும் உரையூர்வல்லிக்கும் திருமணம் நடந்த தலம்; திருப்பாளுழ்வார் திருவவதரித்த தலம்.

(உ)

க். திருத்தஞ்சை.

ஒதக்கேனெஞ்சை யுனக்குமிதுநன் றெனக்கு

மேதக்கநன்மையினிவேறிவ்லை—போதப்

பெருந்தஞ்சைமாமணியைப் பேணிவடிவம்

பொருந்தஞ்சைமாமணியைப் போற்று.

(இ - ள்.) நெஞ்சை - மனமே!—ஒத - (நான்) சொல்வதை, கேள் - (நீ) கேட்பாயாக; (கேட்டால்), இது உனக்கும் நன்ற - நான் சொல்லுகின்ற இவ்வியதும் உனக்கும் நன்மையை யுண்டாக்கும்; எனக்கும் மேதக்க நன்மை இனி வேறு இவ்லை - எனக்கும் மிக்கநன்மையை யுண்டாக்குவது இதனினும் வேறென்று இவ்லையாம்: (இவ்வாறு நம்மிருவார்க்கும் ஒருங்கே நன்மை பயக்கக்கூடிய உபாயம் யாதெனில்),—பெருந்தஞ்சை மாமணியை போத பேணி - பெரிய திருத்தஞ்சையென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய சிறந்த மாணிக்கம்போன்ற கடவுளை நன்றாக விரும்பித் துதித்து, வடி

வம் பொருத்த - (அப்பெருமானது) திருமேனியிற் பொருத்திய, அஞ்சை - பஞ்சாயுதங்களையும், மா - லக்ஷியையும், மணியை - கௌஸ்தபரத்தையும், போற்று - வாழ்த்துவாயாக; (௭ - ௩.)

திருத்தஞ்சையி லெழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானையும், அவனது திருமேனியில் அமைந்துள்ள பஞ்சாயுதம் முதலியவற்றையும் போற்றினால் விஷயாந்தரங்களைப் பற்றியுள்ள உனக்கும் அந்நூலுண்டான மாகு ஒழிய எனக்கும் நற்பெறுவாய்க்கு மென்பதாம். தமக்குள்ளடங்கிய மனத்தை இவ்வனம் வேறுபடுத்துக் கூறியது, இதுவகையில் மனம் தமக்கு உசப்படாமல் விஷயாந்தரங்களிற் சென்று தமக்குப் பலபடியாலும் அகர்த்தத்தை விளைத்து வந்ததனா லென்க. 'தஞ்சைசுமாமணி' என்பது, இத்தலத்து எம்பெருமானது திருநாமம். இதனால், இத்தலத்திற்குத் தஞ்சைசுமாமணிக்காயிலெனத் திருநாமமுண்டாயிற்று. உடிவம்பொருந்து அஞ்சை-சுந்தர்சுமெனப்படுஞ் சக்கரமும், பாஞ்சஜன்ய மெனப்படுஞ் சங்கமும், கௌமோதகி யெனப்படுங் கதையும், நந்தகமெனப்படும் வானும், சார்க்கமெனப்படும் வில்லுமாம். 'உடிவம்பொருந்து' என்ற தொடர், 'மா', 'மணி' என்றவற்றோடும் இயையும். திருமாலின் வலப்பால் மேற்கரத்திற் சக்கரமும், இடப்பால் மேற்கரத்திற் சங்கும், வலப்பாற்சீழ்க்கரத்திற் கதையும், இடப்பாற் கீழ்க்கரத்தில் வில்லும், அகையில் உடைவானும், உலத்திருமார்பில் இலக்குரியும், இடத்திருமார்பிற் கௌஸ்தபரத்தமும் உள்ளனவென்க. இனி, 'உடிவம்பொருந்து அஞ்சை' என்பதற்கு—திருமால் திருவுருவங்கொண்டள்ள ஐவகைநிலையை எனக் கூறலு மொன்று. உவை - பரதவம், ப்யூபம், விடவம் அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சை என்பன. (அவற்றுள், பரதவமாவது - பரமபதத்தில் பரவாக தேவராய் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை; ப்யூபமாவது - திருப்பாற்கடலில் (வாசுதேவ ஸங்கரவுண்ண பரத்யும்ப அந்ருத்தர்களாகிய நான்குரூபத்துடன்) எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை; விடவமாவது - ராமந்ருஷ்ணரி யவதாரங்கள். அந்தர்யாமித்வமாவது - சராசரப்பொருள்க ளெல்லாவற்றினுள்ளும் உள்ளினுள் எண்ணெய்போல மறைந்துவசித்தலும், அடியார்மனத்தில் வீற்றிருத்தலும்; அர்ச்சையாவது - வீக்கிரகரூபத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தல். 'அஞ்சை' என்பது - இவ்விருவகைப்பொருளிலும் எண்ணலளவையாகுபெயர்; இச்சொல், 'ஐந்து' என்பதன் முழுப்போலியாம். 'போதம்' என்று பிரித்த - அறிவு விளங்குகின்ற என்று உரைப்பாரு முளர். உம்மைகள் ஐரண்டும் - ஒன்றையொன்று நோக்கி இறத்தலும் எதிரதந் தழுவியன.

தஞ்சைசுரணைக் கொன்ற தலமாதல்பற்றி, இதற்குத் தஞ்சையென்று நாமதேய முண்டாயிற் நென்பர். (௩)

௪. திருவன்பில்.

போற்றிசெயவோர்குடைக்கீழ்ப்பொன்னுமிழ்நாடு

நாற்றிசையுபாண்டா லுநன்குநிலை—தோற்றமிலா

வெந்தையன்பிலா தியிணைத்தாமரைபடிக்கே

சுந்தையன்பிலா தார்சிலர்.

(இ - ன்.) தோற்றம் இலா என்னை - பிறப்பில்லாத எமதுதந்தையும், அன்பில் ஆதி - திருவன்பி லென்னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற முழுமுதற்கடவுளுமான எம்பெருமானது, இணை தாமரை அடிக்கு-இரண்டு திருவடித்தாமரைகளினிடத்தில், சிந்தை அன்பு இலாதார் சிலர் - தமது மனத்திற் பக்தியைக்கொள்ளாதவராகிய சிலபேர்,—போற்றி செய - (யாவரும் தமக்கு) வாழ்த்துக்கூற, ஓர் குடை கீழ் - ஒற்றைவெண்கொற்றற்குடையின்ரிழுவிலே, பொன் நாடும் - பொன்னுலகமாகிய தேவலோகத்தையும், நால்திசையும் இ நாடும் - நான்குதிக்கின் எல்லேவரையிலுமுள்ள இம்மண்ணுலகத்தையும், ஆண்டாலும் - தனியரசாட்சிசெய்தாலும், நன்கு இல்லை - (அதனால் அவர்க்கு யாதொரு) நன்மையும் உண்டாகாது; (எ - று.)

அழியாப் பேரின்பத்தைப் பெற்று உய்யுமாறு எம்பெருமானிடத்தப் பக்திசெலுத்துவதைவிட்டு அழிந்தொழியுந் தன்மையதாகிச் சிற்றின்பத்திற்கே இடமான இந்திரபதவியுதலிய சிறப்புக்களை ஒருங்கேயுடைந்து எல்லா வுலகங்களையும் தனிச்சென்கோல் செலுத்தும் பெருமை பெற்றாலும் அஃது கற்கதிபெறதற்குச் சிறிதுங்காரணமாகா தாதலால், அதனால் யாதொரு பயனு மில்லை யென்பதாம். அரசாட்சியை—குடையென்றும், கோலென்றும், சக்கரமென்றும் கூறுதல், கவிசமயம். பொன்னாடும் இந்நாடும் என்பது, மேல் கீழ் உலகங்க னெல்லாவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ளன யாவும் பொன்மயமா யிருக்குமென்பது தூல்தணிபாதலின், அது 'பொன்னாடி' எனப்படும். தோற்றத்தைக்கூறியது -இறப்பிற்கும் உபலக்ஷணம்; தோற்றமிலாவென்னை - ஆதிமத்யாந்தரஹித னென்றவாறு. ஒருபிறப்பில் மாத்திரம் மக்களானவர்க்கு உவந்தபோது உபகாரத்தைச் செய்யும் தந்தைபோலவல்லாமல் எப்போதும் இடைவிடாமல் அடியவரான தமக்கு அன்போடு ஆவனஎல்லாவற்றையும் செய்த உபகாரகனானால், எம்பெருமானை 'என்னை' என்றார் ; இது, ஸர்வவிதபந்துவாயிருத்ததற்கு உபலக்ஷணம். ஆதி— “முதலாவார் மூவரே யம்மூவருள்ளும், முதலாவான் மூரிரீர் வண்ணன்” என்றார் பெரியாரும்.

போற்றி - ஓகரவிகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்; இனி, போற்றிசெய என்பதற்கு - போற்றியென்ற சொல்லைக் கொண்டு வாழ்த்த எனினுமாம்; இப்பொருளில், 'போற்றி' என்பது - 'போற்றிய' என்னும் வியக்கோளின் அநுகரணம்; ஈறுதொக்குவந்த தென்க. உம்மைகள் நான்கனுள், முன்னைய இரண்டும் - எண்ணப்பொருளன; மூன்றாவது - முற்றுப்பொருளது; நான்காவது - உயர்வுசிறப்புப்பொருளது. அடிக்கு - உருபுமயக்கம். ஏகாரம் - இசைநிறை: சிறப்புப்பொருளுமாம்.

(சு)

௫. திருக்கரம்பணார்.

சிலமாதவஞ்செய்துந் தீவேள்விவேட்டும்
பலமானதிற்ப்படிந்து—முலகிற்
பரம்பநூல்கற்றும் பயனில்லை நெஞ்சே
கரம்பணாருத்தமன்பேர்கல்.

(இ - ள்.) கொஞ்சே-எனதுமனமே!—உலகில் - இவ்வுலகத்தில், சில மாதவம் செய்தும் - சில பெருந்தவகளைச் செய்தும், நீ வேள்வி கேட்டும் - ஓமாக்கினியையுடைய யாகத்தைச் செய்தும், பல மாதவியில் படித்தும்-பல சிறந்தாதிகளில் மூழ்கியும், பரம்ப தூல் கற்றும் - விரிவாக தூல்களைப் படித்தும், பயன் இல்லை - (அவற்றால்) யாதொருபயனுமுண்டாகாத; (ஆதலால், அவ்வாதெல்லாம் செய்வதைவிட்டுத் தவறாமற்பயன்பெறும்படியாக), கரம்ப னூர் உத்தமன் பேர் கல் - திருக்கரம்பனாரைனுந் தலத்தி லெழுந்தருளி புன்ன புருஷோத்தமனது திருநாமத்தைப் பலதாம் கூறுவாயாக; (எ - று.)

பலதப்பார்த்திக்கு விரோதியான சரீரஸம்பந்தாதிகளை யறத்துக்கழித்து எம்பெருமானைப் பெறவெண்ணென்று கருதி அரும்பெருந்தவஞ்செய்தும் மகாயாகத்தைப்பூரித்தும் புண்ணியநதிகளில் மூழ்கியும் 'சித்திக்கு வித்த அதுவோ இதுவோ' என்று பலதூல்களைப் படித்தும் புருஷார்த்தம் கைகூடாமல் வருந்தல்வேண்டா; அடியார்கள்பக்கல் போருளுகையருகிய திருக்கரம்பனாரிலெழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானது திருநாமசங்கீர்த்தனமென்ற இந்த எளிய உபாயத்தினாலேயே சகலவிரோதிகளும் ஒழிய நத்தி பெறுவாயென்று தமது நெஞ்சிற்கு ஹிதோபதேசஞ் செய்கின்றார். "ஊன் வாடவுண்ணுதயிர்காவலிட்டு உடலிற்பிரியாப்புலனைத்தும் கொந்து, தாம் வாடவாடத் தவஞ்செய்யவேண்டா", "காயோடு நீங்கியிடுண்டு வீசுகடுங் கால் நுகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்து, தீயோடுகின்று தவஞ்செய்யவேண்டா ...திவிலைத் திருச்சித்திரகூடஞ் சென்று சேர்நினைகளே" என்ற வாய்பாடு கொண்டது, இச்செய்யுள். "செய்தவராகவருந்தியுந் தீர்த்தத்தறைபடித்துத், கைதவராகமங்கற்று மென்னும்" என்றார் அழகாரந்தாதியிலும். உத்தமன் - 'புருஷோத்தமன்' என்ற சொல்லின் நாமசத்தேரோ நாமச்சாஸனம், கதம்பமனார்ஷிக்குத் திருமால் பரத்யக்ஷமான தல மாதல்பற்றி, இது 'கரம்ப னூர்' என்று பெயர்பெற்றதுபோலும். கரம்பனார் - கதம்பனார் என்பதன் மருஉவென்க. இத்தலம் - 'உத்தமர்கோயில்' என்று வழங்கப்பெறும். (இ)

க. திருவெள்ளறை.

கல்லிருந்தான் தந்தைகமலத்தோ னக்கமலத்
தில்லிருந்தான் தந்தையரங்கேசனென்றே—தொல்லைமறை
புள்ளறையாநின்றமையா லுள்ளமே கள்ளமின்றி
வெள்ளறையான்றாளே விரும்பு.

(இ - ள்.) உள்ளமே - எனது மனமே!—'கல்லிருந்தான் தந்தை - கைலாசமலையி லிருப்பவனாகிய சிவபெருமானது திருத்தந்தை, கமலத்தோன் - (திருமாலினதுநாயித்) தாமரையில் தோன்றியவனாகிய பிரமனான்; அக் கமலத்தில் இருந்தான் தந்தை - அந்தத்தாமரைமலரில் வாழ்பவனாகிய பிரமனது திருத்தந்தை, அரங்கேசன் - திருவரங்கநாதனான்,' என்று—, தொல்லைமறையுள் அறையாநின்றமையால் - பழமையாகிய வேதங்களிற் சொல்வதனால்,—கள்ளம் இன்றி - கபடமில்லாமல், வெள்ளறையான் தானே - திரு

வெள்ளறையென்னுந்தலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானது திருவடி களையே, விரும்பு - விரும்பிச்சேர்வாயாக; (எ - று.)

இதனால், பிரமருத்திரர்களுக்கும் காரண மென்று வேதத்திற்கிறப்பித் தக்கூறப்படுந் தலைமை பெற்றுள்ள எம்பெருமானது திருவடிகளை நீ விரும் பிச் சரணமடைவா யென்று தமதுநெஞ்சிற்கு உபதேசஞ் செய்கின்றனர். பரதெய்வம் இன்னதென்று தெரியாமல் தமொறவொட்டாதபடி இதுவே பரதெய்வமென்று நிச்சயித்துக் கூறினரென்க. “நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும், தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத் தான்” என்றார் திருமழிசைப்பிரானும்.

கல் - கற்களையுடைய மலைக்குச் சினையாகுபெயர்; இது, சிறப்பாய்க் கைலாசகிரியை யுணர்த்திற்று. கமலம் - நீரையலங்கரிப்பதென்று காரணப் பொருள்பெற்தற்சமவடசொல். கமலத்திலிருந்தான்—எதுகைநோக்கிய விரித்தல். அரங்க + ஈசன் = அரங்கேசன்; குணசந்திபெற்ற வடமொழித் தொடர். ஒதலாகாதென்று சிலர்க்கு மறுக்கப்படுதல்பற்றி, மறையென்று பெயர்; இனி, இச்சொல்லுக்கு - (எளிதிறுணரலாகாதபடி) மறைந்துள்ள பொருள்களையுடையதென்று காரணப்பொருள்கூறவுமாம்.

வெள்ளறை - வெண்மையான பாதைகளா லியின்ற மலை; [அறை - பாறை;] இது, வடமொழியில் ‘ஸ்வேதாதர்’ எனப்படும். (சு)

எ. திருப்புள்ளம்பூதங்குடி.

விரும்பினவையெய்தும் வினையனைத்துந்திரு
மரும்பரமவிமேடைவீர்—பெரும்பொறிகொள்
கள்ளம்பூதங்குடிகொள்காயமுடைய ரடிகள்
புள்ளம்பூதங்குடியிற்போம்.

(இ- ள்.) பெரும் பொறி கொள் - வலிய ஐம்பொறிகளைக்கொண்டதும், கள்ளம்பூதம் குடி கொள் - வஞ்சனைக்குணமும் பஞ்சபூதங்களும் பொருந் தப்பெற்றதுமான, காயம் - சரீரத்தை, உடையீர் - உடையவரான ஜந் தகளை!—(நீங்கள்),—அடிகள் புள்ளம்பூதங்குடியில் போம் - எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருப்புள்ளம்பூதங்குடியென்னுந் தலத்திற் போய்ச் சேருங்கள்; (சேர்த்தமாத் திரத்தில்),—விரும்பினவை எய்தும் - (நீங்கள்) விரும்பியவை எல்லாம் கைகூடும்; வினை அனைத்தும் தீரும் - (உங்களது) எல்லாவினைகளும் நீங்கும்; அரும் பரம வீதம் அடைவீர் - பெறுதற்கு அரிய சிறந்த முத்தியுலகத்தையும் சேர்வீர்கள்; (எ - று.)

திருப்புள்ளம்பூதங்குடி யென்னுந் திருப்பதியைச் சேர்த்தமாத் திரத் தில், அதன்மகிமையால் நீங்கள் இம்மையில் விரும்பிய எல்லாவற்றையும் பெற்று வினையனைத்தந்தீர்த்து மறுமையில் மோகத்தையும் பெறவீ ரென்ப தாம். நல்வினையும் பிறப்பிற்கு ஏது வாதலால் அதனையுஞ் சேர்த்து ‘வினை யனைத்தந் தீரும்’ என்றார். “இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா வினைவன், பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார்மாட்டி” என்றார் திருவள்ளவனாரும். தேவஜ்ஞ்

மம் நல்வினைப்பயனாற் பெரிதும் இன்பதுகருமாறு சீர்வதாயிலும் அத்தே வர்களும் நல்வினை முடிந்தவளவிலே அடங்குமபுழிய மீளவும் இவ்வுலகத் திற் கருமவசத்திற்கு ஏற்போறுபிறவி கொள்பவராதலும், உயிரைப் பத்தப் படுத்தவதில்பொன்விலங்கும் இருப்புவிலங்கும் போலப் புண்ணியாழ்மமும் பாபஜன்மமும் சமமேயாதலும், எல்லாக்கருமங்களையும் முற்றுமொழித்தவர் களே சிற்றின்பத்திற்கும் பெருந்துன்பத்திற்கும் இடமான எழுவகைப்பிறப் புக்களிலும் புதுதாமல் பேரின்பத்திற்கே இடமான விளையுலகமாகிய முத்தி யிற் சேர்ந்து மீளவும் பிறத்தலிலராய் உண்பதும் உண்க. கஞ்சிக்கரும மும் ஆகாமியகருமமும் அநாயுபகதப்பாப்பும் ஆகிய எல்லாக்கருமங்களுந் காட்டுத்தீயின்முன் பஞ்சப்பொகிபோலவும் விளக்கின்முன் இருள்போல வம் மிகளளில் அகிச்சிக்கரத்தில் அழிந்தொழிதலால், 'வினைபனைத்துத் தீரும்' என்றருமாம். (பிறப்பு அநாயுபகதப்பாப்பின் உயிரால் அளவின்றி ஈட்டப்பட்டுள்ள வினைகள் - கஞ்சிதம்; அஹற்றுள் இறந்த உடம்புகளால் அறுபவித்தன ஒழியப் பிறக்கும் உடம்புகளால் அறுபவிக்கக் கடவனவாய் நின்றவை-பாரபத்தம்; ஆகாமியம் - பிறக்கும்உடம்புகளால் புதியனதாக ஈட் டப்படுபவை, எடுத்த உடம்பால் அறுபவிப்பவை - அநாயுபகதப்பாப்பதும். இனிவரும் உடம்புகளால் அறுபவிக்கப்படுபவை - அநாயுபகதப்பாப்பிற் முமாம்.)

தவட்டிருக்களை யகப்படுத்தும் பொறியைப்பற்றித்தகைப் போன்ற ஆத்துமாவை இந்திரியங்கள் அகப்படுத்துதலால், அவை 'பொறி' எனப் படும. அவைகளின் வலிமையை நோக்கி 'பொறுபொறி' என்றார் சிலர் நீர் தீ நாற்று வானம் என்னும் பஞ்சபூதங்களினால் இவ்வுடம்பு உழைக்கப் பட்டிருத்தலின், 'பூதங்குடிக்காளாயம்' எனப்பட்டது; 'மண்ணுறய் தீ றெரிகால்மஞ்சலாவுமாகாசுமுமாம், புண்ணுறய்களை' என்னும் பாசுக் காண்க. இது நிலையற்றதாயிருந்தும் நிலையுள்ளதபோலத் 'தொன்றி அற் றுநத்தை விளைத்தலின். இதற்கு, 'கள்ளம்' என்ற அடைமொழி 'கொய்த துக்கூறினார். அடிகள் - பெரியவர் என்னும் பொருளது; உடமொழியில் 'பாதா' என்பது போல.

பரமம், பூதம், காயம் - உட்கொற்கள். மீதி - எல்லாப்பற்றுக்களையும் விட்டு அடையப்படு மிடம்: 'முத்தி' என்னும் உட்கொள்ளும் ஐயப்பொருள்தே. போம்-'போகும்' என்ற வகற்பன்மைமுற்றின் சுற்றுஉயிரெய்ய் சென்றது

ஐராயுவென்ற புள்ளிற்கு [புகிக்கு]ப் பிரதியாகுமாய் இராமபிரான் மோகங்கொடுத்த தலமென்பது. 'புள்ளம்பூதங்குடி' என்பதற்குப் பொரு ளாகலாம். (எ)

அ. திருப்போங்கார்.

போமானையெய்துபொருமான்க்கொப்புறித

தாமானமேய்த் துவந்தவமமானத்—தாமச்

செழுந்திருப்பேரானச் சுறுகாலைச்சுந்தித்

தெழுந்திருப்பேற்குண்டோனிடர்.

(இ - ள்.) போம் மாணை எய்து - (தனக்கு முன்னே மாயமாக) ஒடிச் சென்ற (மாரீசனாகிய) பொன்மாணை அம்பெய்து கொன்றும், பொரும் ஆணை கொம்பு பறித்து-யுத்தஞ்செய்யவந்த (குவலயாபீடமென்னும்) யானையினது தந்தக்களைப் பிடுங்கியும், ஆம் ஆணை மேய்த்து - மந்தையாகத்திரண்ட பசுக்களை மேய்த்தும், உவந்த - மகிழ்ந்த, அம்மாணை - ஸ்வாமியும், தாமம் செழுந் திருப்பேராணை [செழுந்திருப்பேர் தாமத்தானை] - வளப்பமமைந்த திருப்பேரெண்ணுந் தலத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனுமான திருமலை, சிறு காலை - சிறந்தசிறுகாலையில், சிந்தித்து - தியானித்துக்கொண்டே, எழுந் திருப்பேற்கு - எழுந்திருக்கும் எனக்கு, இடர் - பிறவித்துன்பம், உண்டோ - உள்ளதாகுமோ? [உண்டாகா தென்றபடி]; (எ - று.)

நான் தினந்தோறும்வைகறைப்பொழுதில் எம்பெருமானைத் தியானித்துக் கொண்டே தயிவொழிந்து எழுதலால், அந்த எம்பெருமான் என்னைப் பிற வித்துயர் சிறிதும் அணுகாதவாறு பாதுகாப்ப னென்பதாம். போமாணை பொருமாணை ஆமாணை அம்மாணை என்று வந்துள்ள சொல்நயம் பாராட்டத் தக்கது. அம்மான் = அந்தமஹான். 'தாமச்செழுந்திருப்பேராணை' என்றவிட த்து, விசுவமயம் உருபம் பிரித்தக் கூட்டப்பட்டன. தாமம் - வடசொல்; இட மென்னும் பொருளது: இனி, பிரித்துக்கூட்டாமல், தாமம் - மாலையையணி ந்த, செழுந்திருப்பேராணை யென்று கூறுவாரு முளர். சிறுகாலை - விடியற் காலத்துக்கு ஐந்துநாழிகைநேரம் முற்பட்ட காலம்; உஷ்ணகால மென்றும் ப்ராஹ்மமுகூர்த்த மென்றும் சொல்லப்படும். 'ப்ராஹ்மமுகூர்த்தத்தில் பசு வாணைச் சிந்தித்துக்கொண்டு தயிலெழுதவேண்டும்' என்று ஆஹ்நிகைகள் கூறும். சிந்தித்து எழுந்திருப்பேற்கு - சிந்தியாரின்று எழுந்திருப்பேற்கு என்றுபொருள். தயிலொழியுங்காலத்தல்லது முன்னே உணர்வு இல்லாமையால், உணர்வு உண்டாகுங் காலந் தொடங்கியே சிந்திப்பவனாகிய எனக்கு என்றவாறு; "கொழுநற் றெழுதெழுதான்" என்றவிடத்தில் 'தொழுது' என்பது போல; எச்சத்திரிபு.

(அ)

க. திருவாதனார்.

இடரானவாக்கையிருக்கமுயலார்

மடவார்மயக்கின் மயங்கார்—கடவுளர்க்கு

நாதனூராதிரியார் நானெனதென்னு ரமல

னாதனூரெந்தையடியார்.

(இ - ள்.) அமலன் - குற்றமற்றவனும், ஆகனார் என்னை - திருவாத னூரென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியுள்ளவனுமாகிய எம்பெருமானது, அடியார் - பத்தர்கள், —இடர் ஆன ஆக்கை இருக்க முயலார் - (பலவகைத்) துன்பங்கட்கும் இடமாகிய தமது உடம்பு நிலைத்திருக்குமாறு முயற்சியெய்ய மாட்டார்கள்; மடவார் மயக்கில் மயங்கார் இளமகளிரது மோகவலையிற் சிக் கித் தியங்கமாட்டார்கள்; கடவுளர்க்கு நாதன் ஊர் ஆதரியார் - தேவர்கட் குத்தலைவனு னித்திரனது ஊரையும் [சுவர்க்கலோகவின்பத்தையும்] விரு

ம்பமாட்டார்கள்; நான் எனது என்னார்-அக்கார மமகாரச்சொற்களையும் சொல்லமாட்டார்கள்; (எ - று.)

திருமாலடியார்கள் - தேகாபிமானம் கொள்ளாமலும் காமமயக்கத் திற்கு உட்படாமலும் நின்று சிற்றின்பவாசையை அறவொழித்து அக்கார மமகார்களின்றி யிருப்ப ரென்பதாம்; இதனால், ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணம் கூறியவாறு. இவர்கள் என்றும் அழியாத பேரின்பத்தினிடத்து ஆசையுள்ள வராய் உண்மையுணர்ந்தவ ராதலால், இவ்வாறாக ரென்க.

ஆக்கை - யாக்கை என்பதன் மூலம்: (தோல் முதலிய எழுவகைத் தாதுக்களால்) யாக்கப்பட்டதென்று பொருள்படும்; (யாததல் - கட்டுதல்.) இடரான ஆக்கை - “வினையின்வந்தது வினைக்குவீனாவாயது, புனையனின் கிற் புலால்புறத்திடுவது, மூத்தவீளிவுடையது தீப்பிளியிருக்கை, பற்றின் பற்றிடம் குற்றக்கொள்கலம், புற்றடங்கரவீற் செற்றச்செக்கை, அவலக் கவலை கையாறமுங்கல், தவலாவன்னத் தன்பாஸுடையது, மக்கள்யாக்கை” என்பது, மணிமேகலை. மடவார் - இளமகளிர். இனி, மடமைக்குணமுடைய மகளிருமாம்; மடமையாவது - அறித்தம் அறியாதுபோலிருத்தல். மயக்கு - முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். ஆதரியார்-ஆகரம் என்னும் வடமொழிப் பெயரினடியாப் பிறந்த எதிர்மறைமுற்று. நான் என்பது - பகவானுக்கு அடியவனாய் ஸ்வதந்த்ரனல்லாத தன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்பது; இது, அகப் பற்றெனவும், அறங்கார மெனவும்கூடம் எனது என்பது - எம்பெருமானது உடைமையாய்த் தன்னுடைமையல்லாதவற்றைத் தன்னுடைமையாகச் சொல்வது; இது - புறப்பற்றெனவும், மமகார மெனவும்கூடம். ‘அமலன்’ என்ற திருநாமம் - இயல்பிலே யாதொருகுற்றமும் தன்னிடத்திலில்லாத வனென்னும் பொருளோடு, தனக்குச்சரீரமாக அமைகின்ற சராசரங்களின் வினைத்தொடர்பு ஒன்றும் தன்னிடத்திற் பொருத்தப்பெறாதவ னென்ற கருத்தையுங் கொண்டது.

காமதேஹவுக்குப் பிரதியகமான தல மாதல்பற்றி, இதற்கு ‘ஆதனார்’ என்று திருநாம மாயிற்றுப் போலும். (க)

௧௦. திருவழுந்தார்.

அடியாராய்வாழ்மி னறினிலாப்பேய்காள்
செடியார்வினையனைத்தாந்தீரு—முடிவிற
செழுந்தூரத்தன்னென்னுஞ்செங்ஙண்மாலெங்க
ளமுந்தூரத்தன்னெனியளும்.

(இ - ள்.) அறிவு இலா பேய்காள் - புத்தியில்லாமையாற் பேய்போன் றிருப்பவர்களே! (நீங்கள்);—அடியார் ஆய் வாழ்வின்-(எம்பெருமானுக்குத்) தொண்டர்களாய் நல்வாழ்ச்சியை யடையுங்கள்; (அவ்வாறுசெய்தால்);— செடி ஆர் வினை அனைத்தும் தீரும் - செடிபோலடர்ந்துள்ள (உங்களது) தீவினைகளையாவும் ஒழியும்; செம் கண் மால் - பெந்த திருக்கண்களையுடைய திருமாலும், அழுந்தார் எங்கள் அத்தன்-திருவழுந்தாரென்னார் திருப்பதியி

லெழுந்தருளிய எங்கள்ஸ்வாமியுமாகிய எம்பெருமான், செழுந்தாரத்தன் எனினும்- சாதாரணமான நிலையில் மிக்க தூரத்திலிருப்பவன்போலத் தோன்றினாலும், முடிவில் - அந்திமகாலத்தில், அணியன் ஆம் - சமீபத்தில் வந்து காட்சித்து உங்களுக்கு நற்கதியை அளிப்பவனாவன்; (எ - ம.)

மெய்யடியார்க வாழ்பவர்கட்கு இருவினையும் எம்பெருமான் துதிருவருளால் ஒழிந்தபோக, அவரது அந்திமதசையில் அவ்வெம்பெருமான் கருடாருடனாய் வந்து ஸேவைஸாதித்துத் தானே வழித்துணையாகி நற்கதியிற் சேர்ப்பு எண்பதாம்; இத்தன்மையை, அர்ச்சிராதி முதலிய நூல்களிற் பாக்கக் காண்க. எம்பெருமான் எங்குமுன்னுயினும் அவனை 'செழுந்தாரத்தன்' என்றது-அடியவர் இங்கு இருக்கும் நாளில் அவ்வெம்பெருமான் பிரதியட்சமாகத்தோன்றிக் காட்சிதாராமையா லென்க. 'முடிவில் செழுந்தாரத்தன்' என இயல்பான பாடத்துக்கு - அளவில்லாத மிக்கதூரத்திலிருப்பவனென்று பொருள்: இப்பொருளில், பின்னிணைபடிக்கு- 'பத்துடையடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக் கரிய வித்தகன்' என்பது, கருத்து. நிலேசின் புருஷார்த்தமாகிய எம்பெருமானைப்பற்றுதலிற் பக்திசெலுத்துதலை விட்டு நிலையில்லாத புருஷார்த்தங்களான அறம்பொருளின்பங்களை விரும்புகின்றவர்களை 'அறிவிலாப்பேய்களா' என விளித்தார். செடியார் வினை - புரப்போல அடர்ந்துள்ள வினை; "செடியாய் வல்வினைகள் தீர்க்குந் திருமால்" என்பது. குலசேகராழ்வார்பாசாம். செங்கண்மால் - அடியவர்களை அன்புடன் நோக்கிநோக்கிக் கண்கள் சிவந்த திருமா லென்க. 'செழுந்தாரத்தன்' எனினும், 'அழுந்தாரத்தன்னணியனும்'—னகரமெய்-விரித்தல்விகாரம்.

தனது தபோபலத்தால் விமானத்துடன் ஆகாசத்திற் சஞ்சரிக்கும் தன்மையான உபரிசுவஸுவென்னும்அரசன் தேவர்கட்கும் முனிவர்கட்கும் நேர்ந்த விவாதத்தில் பக்தபாதமாகத் தீர்ப்புச்சொன்னமையால் ரிஷிகளாற் சபிக்கப்பட்டுப் பூரியில்விழுகையில் அவனதுதேர் அழுந்தப்பெற்ற இட மாதல்பற்றி, இதற்கு, அழுந்தார்' என்று பெயர்வந்த தென்பர்; 'தேர் முந்தார்' எனவும் வழங்கும். (க௦)

கக. திருச்சிறுபுலியூர்.

ஆமருவிமேய்த்தவரங்கரெதிரார்நிற்பார்
தாமருவிவாணனைத்தோள்சாய்த்தநாள்—சேம
முறுபுலியூர்வன்றோலுடையானுடைந்தான்
சிறுபுலியூரெந்தைமேற்சென்று.

(இ-ள். தாம்-திருவரங்கநாதர்தாம், (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்), வாணனை மருவி-பாணசுரனைக் கிட்டி, தோள் சாய்த்த - (போரில்அவனது) ஆயிரச் சோளகளையும் அறுத்துத்தள்ளிய, நாள்-காலத்தில்,--சேமம் உறு - (அந்தப் பாணசுரனுக்குக்) காவலாக அமைந்தவனான, புலியூர் வல் தோல் உடையான் - புலியானது மேற்கொண்டுள்ள வலியதோலை [வலியபுலித்தோலை]

ஆடையாகவுடைய சிவபெருமான். சிறுபுலியூர் எந்தைமேல் சென்று - சிறு புலியூரென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளிய எமதுதந்தையாகிய அவனெம்பெருமானை யெதிர்த்துச்சென்று, உடைந்தான் - தோற்றேடினான்; (ஆதலால்), —ஆ மருவி மேய்த்த அரக்கர் எதிர் ஆர் நிற்பார் - (கிருஷ்ணைவதாரத்தில்) பசுக்களை விரும்பிமேய்த்த ஸ்ரீரங்கநாதருக்கு முன்பாக எவர்தாம் எதிர்த்து நிற்கவல்லவர்? [எத்தேவராலும் எதிர்த்துநிறநல் முடியாது]; (எ - று.)

“அவரிவரென்றில்லை யானைக்கவேந்தரதைக்கு, எவருமெதிரில்லை கண்டிர், உவரிச் - கடல்நஞ்சுமுண்டான் கடனென்றே வானற்கு, உடனின்றி தோற்றா நெருங்கு” என்ற பாசரம், இங்குக் காணத்தக்கது. சிவபெருமான் பரிவாரங்களோடு எதிர்த்தும் எம்பெருமான் பூண்டை நிற்கமாட்டாமல் புறங்கொடுத்தோடினென்றபொருளை ஆமருவிமேய்த்தவர்கொன்றாராநிற்பார்? என்ற வாக்கியங்கொண்டு சமர்த்துத்தகுநால், இது - (தொடர்நிலை)யொழுதியவியாயாம்; இதனை, உடனுவார் காய்வலகாலகால கார மென்பர். இச்செய்யுளினால், எம்பெருமானே தோவாதிதேவனென்று அறுதியிட்டவாறு. “உலாயான் உடைந்தான்” என்ற தொடர்மொழி, சொல்லால் முடினுதலின் முடிவொடையாம்; “சொல்லினும் பொருளினும் முடினுதல் முடினை” என்றது காண்க.

எம்பெருமான் வியாக்கிப்பாத மூர்வர்க்குப் பாலசயனமாய்ச் சேவைசாதித்த தவமாதல்பற்றி, இதற்கு “சிறுபுலியூர்” என்று திருநாமம். (கக)

கட. திருச்சேறை.

சென்றுசென்றுசெல்வஞ்செருக்குவார்வாயிரெறு
நின்றுநின்றுஅங்குமடநெஞ்சமே—யின் றமினழக
கூறைக்குஞ்சோற்றுக்குங்குறுதே பேருகச்
சேறைக்குநாயகன்பேர்செப்பு.

(இ - ள்.) செல்வம் செருக்குவார் வாயில்தொறும் - செல்வத்தினால் இறுமாப்புக்கொண்டவாறு வீட்டுவாசல்கள் தோறும், சென்று சென்று - போய்ப்போய், நின்று நன்று - அங்கங்கே நெஞ்சோம் நின்று, தூங்கும் - சோர்வையடைகின்ற, மடம் - அறியாமையையுடைய, நெஞ்சமே - (என்று) மனமே!—(ஈ), இன் தம்மை-இனிய தமிழ்ப்பாடலை, கூறைக்கும-வஸ்திரத்தின்பொருட்டும், சோற்றுக்கும் - சோற்றின்பொருட்டும், குறுது - (மருஷியரைப்) பாடாமல், பேறு ஆக - முத்திப்பவன் கைகூடப்படி, சேறைக்கு நாயகன் பேர் செப்பு - திருச்சேறையென்னுந் திய்யதலத்திராகுத தலைவனான எம்பெருமானது திருநாமத்தைப் பாலவாயாக; (எ - று.)

நிலையில்செல்வத்தையும் அஹங்காரம் மமகாரம் முதலிய இழிகுணங்களையு முடையவான அர்பமணிதரைச் கூறைசோறுகளாகிய நிலையற்ற ப்யனைப் பெறுதற்பொருட்டுக் கவிபாடித் துதித்து நாகத்தைவிடாத்துக் கொள்ளாமல், எல்லையில்பெரும்பொருளையுடையவனும் அகத்தகல்யாண குணகணிதியும் புருஷோத்தமனுமான எம்பெருமானைப் பாடித் துதித்து

என்றும் அழிவில்லாததான பரமபதத்தை யடைந்து பேராந்தத்தைப் பெறுவா யென்று தமதமனத்திற்கு நல்லறிவு கூறியவாறு. செல்வரவாயில் தொறும் செல்லுதற்குக் காரணம் மனமே யாதலால், அவ்வாறுசென்று தூங்குந் தமதுசெயலைத் தம்மனத்தின்மே லேற்றிக் கூறினார்; இது - ஒரு வகைஉபசாரவழக்கு. “அகத்தாரேவாழ்வாரென் றண்ணாந்து கோக்கிப், புகத்தாம்பெறாஅர் புறங்கடைபற்றி, மிகத்தாம் வருந்தியிருப்பர்” என்றபடி காவல்மிகுதியால் செல்வாதுவீட்டினுள்ளே றுழைவது அருமையாகின்றத னால் ‘செல்வஞ்செருக்குடார்வாயில்தொறும் நின்றிருந்து தூங்கும்’ என்றார்; இவ்வாறு அவர் தமதுவீட்டுவாயிலில் காவலாளரைவைப்பது செல்வச்செரு க்கைத் தோற்றுவிக்கு மென்க. ‘இன் தமிழைக் கூறைக்குஞ் சோற்றுக்குங் கூறுதே’ என்றதனால், தமிழ்ப்பாடலின் அருமைபெருமைகளைச் சிறிதற்கரு தாது அறப்பயனுக்காகப் பாழ்படுத்துவதைப்பற்றி இரங்கியவாறு.

இத்தலத்தில் எம்பெருமான் நாய்ச்சியார் விமானம் தீர்த்தம் நிலம் என்ற ஐந்து ஸாரமுள்ள பொருள்கள் அமைந்திருத்தலால், இத்தலத்திற்கு ‘திருச்சேறை’ என்று திருநாம மாயிற்று. இது, வடமொழியில் ‘பஞ்சஸார கேதாம்’ என வழங்கப்படுதலுங் காண்க. இவ்வாறு ஸாரமுள்ள பொருள் களையுடைய இத்தலத்தில் காவேரிநதி தவஞ்செய்து கங்காநதியைக்காட் டிலும் சிறப்புப்பெற்றன ளென்பர். (கஉ)

கா. திருத்தலைச்சங்கநாண்மதியம்.

செப்புங்காலாதவனுநதிங்கனும்வா னுந்தரையு
மப்புங்காலுங்கன லுமாய்நின்றான்—கைப்பா
லலைச்சங்கமேந்துமணியரங்கத்தம்மான்
றலைச்சங்கநாண்மதியத்தான்.

(இ - ள்.) கைப்பால் - கையினிடத்தில், அலை சங்கம் - அலைகளையு டைய கடலினிடத்தத் தோன்றிய (பாஞ்சஜ்யமென்னுஞ்) சங்கத்தை, எந்தம் - தரித்துள்ள, அணி அரங்கத்து அம்மான் - திருவரங்கத்தி லெழுந் தருளியுள்ள ஸ்வாமியும், தலைச்சங்கநாண்மதியத்தான் - திருத்தலைச்சங்க நாண்மதியமென்னுந்திவ்வியதலத்திலெழுந்தருளியுள்ளவனுமான எம்பெரு மான்,—செப்பும் கால் - சொல்லுமிடத்தில்,—ஆதவனும் - சூரியனும், திங் களும் - சந்திரனும், வானும் - ஆகாயமும், தனையும் - பூமியும், அப்பும் - ஐவழும், காணும் - காற்றும், கனலும் - அக்கினியும், ஆய்-ஆகி, நின்றான் - (எங்கும் பரவி)நிற்பவ னாவன்; (எ - று.)

சராசரங்களாகிய யாவும் எம்பெருமானது வடிவமே யென்பது, கருத் து; “உலவுதிரையுங் குலவரையு முழிமுதலா வெண்டிக்கும், நிலவுஞ் சுடரு மிருளுமாய் நின்றான்” என்பது முதலிய பெரியார்பாசுரங்களைக் காண்க. ஆதபன் - எங்கும் நன்றாகத் தப்பிப்பவன்; சூரியன்; வடசொல். செய்யு ளாதலின், பஞ்சபூதங்களை முறைபிழை வைத்தார். எம்பெருமான் திருக் கையில் தரித்துள்ள பாஞ்சஜ்யமென்னுஞ் சங்கமானது கடலிலேதான்

றிய பஞ்சஐகனென்னும் அசுரனது உடலிற் பிறந்த தென்பதை, “கடவுள் பிறந்து கருதாது பஞ்சசன, னுடலில் வளர்ந்துபோ யூழியாண்மைத்தலத், திடரிற் குடியேறித் தீயவசுரர், கடலைப்பட முழங்குத் தோற்றத்தாய் நற் சங்கே” என்பதனாலும் அறிக. இனி, அலைச்சங்கம் என்பதற்கு - (பகை வரைத் தனதுபேரொலியால்) அலைத்தலை [வருத்தலை] யுடைய சகை மென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

சிறந்தசங்கத்தையேற்றிய நாண்மதியப்பெருமானே யுடைய தலமா தல்பற்றி, இத்தலத்திற்கு ‘தலைச்சங்கநாண்மதியம்’ என்று திருப்பெய ரெ ன்பர். (கரு)

கச. திருக்குடந்தை

தானேபடைத்துலகைத்தானேயளித்துநீ
தானேயழிக்குந்தளர்ச்சியோ—வானிற
றிருமகுடந்தைக்கச்சிறு குறளாய் நீண்ட
பெரும குடந்தைக்கிடந்தாய் பேசு.

(இ - ள்.) சிறு குறள் ஆய்-(முதலில்) சிறிய வாமனாக தாரமாகி, (பின்பு), வானில் - ஆகாயமுகட்டில், திரு மகுடம் தைக்க - அழகிய கிட்டம் முட்டிம படி, நீண்ட - (திரிவிக்கிரமனாக) நீண்டவளர்ந்தருளிய, (பெரும-பெருமானே! உலகை - உலகங்களே, நீ தானே - நீயே, படைத்து - (பிரமனாகி) சிருஷ்டித்து, (நீ) தானே—, அளித்து - (தானான நிலையில் நீண்டு) பாதுகாதது, (நீ) தானே—, அழிக்கும் - (சியனாக) அழிப்பதனாலாகிய, தளர்ச்சியோ - இளைப்பினாலோ, குடந்தை கிடந்தாய் - திருக்குடந்தையென்னுந் தலத்திற பள்ளிகொண்டிருக்கின்றாய்? பேசு - (இதன்காரணத்தைக் கூறியருள்வா யாக; (எ - று.)

எல்லாவுலகங்களையும் நீ ஒருவனாகவே படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களையுஞ் செய்ததனால் நேர்ந்த தளர்ச்சி நீகுடிக்கற்கா கவோ இவ்வாறு இந்தத்திருக்குடந்தையிற் பள்ளிகொண்டருள்வா யென்று வினாவியவாறு. வரம்பிலாற்றலுடையவனான எம்பெருமானுக்கு எத்தனிலையி லும் ஒருவகை வருத்தமும் தோன்றாதாயினும் இவ்வாறு கூறியது - இவ்வா சிரியர்க்கு அப்பெருமான் பக்கலுள்ள பொங்கும்பரிவிந் லென்க. “கடந்த கால்கள் நொந்தவோ நடுக்க ஞால மேனமாய், இடந்த மெய் குலங்கவோ இலக்குமால்வரைச்சுரம், கடந்தகால்பரந்த நாவிரக்கரைக் குடந்தையுள், கிடந்தவா நெழுந்திருந்து பேசுவாழிகேசனே” என்ற திருமழிசையாழ்வார் பாசுரத்தை அடியொற்றியது, இச்செய்யுள். எம்பெருமான் பிரமருத்திர ரைச் சிருஷ்டித்து, அவர்க்கு அந்தராத்மாயாய் கின்று அவர்களைக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களை நடத்தாதலால், அவனே முததொழில்களையும் நடத்துபவனெனக் கூறினார்; இனி, ஸத்வாரகமான [ஒருவரை முன்னிட் டிச்செய்கின்ற] ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைக் குறிப்பதெனக் கொள்ளாமல், அத்வாரகமாகச் செய்கின்ற ஸ்ருஷ்டி ஸத்தி ஸம்ஹாரங்களையே கூறிய

தாகக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். 'நீ' என்பதை 'படைத்து' 'அழிக்கும்' என்பவற்றோடும் கூட்டுக. (கச)

கரு. திருக்கண்டியூர்.

பேசவரிற்றென்னரங்கன்பேரெல்லாம்பேசுகவாய்
கேசவனைக்காண்கவிழி கேட்கசெவி—பிசனா
ருண்டியூர்தோறுமுழன் நிரவாமற்றவிர்த்தான்
கண்டியூர்கூப்புகவென்கை.

(இ - ள்.) வாய் - (எனது) வாயானது, —பேச வரின் - பேசத்தொடங்கினால், தென் அரங்கன் பேர் எல்லாம் பேசுக - அழகிய ஸ்ரீரங்கநாதனது திருநாமங்களை யெல்லாம் பேசக்கடவது; விழி - (எனது) கண்கள், —கேசவனை காண்க - கேசவனென்னுந் திருநாமத்தையுடைய எம்பெருமானைத் தரிசிக்கக்கடவன; செவி - (எனது) காதுகள், —கேட்க - அவனது புகழ்களை யே கேட்கக்கடவன; என் கை - எனதுகைகள், —சுசனார் - சிவபெருமானே, ஊர்தோறும் உழன்று உண்டி இரவாமல் - ஊர்கள் தோறும் அலைந்துசென்று உணவை யாசிக்க வொட்டாமல், தவிர்த்தான் - (அவனது சாபத்தை) நீக்கி யருளியவனுடைய, கண்டியூர் - திருக்கண்டியூரென்னுந் தலத்தை நோக்கி, கூப்புக - குவித்து அஞ்சலிசெய்யக்கடவன; (எ - று.)

எம்பெருமானே வாய் முதலிய உறுப்புக்களை யளித்து மாதுடர்களைப் பிறப்பித்ததன் காரணம் எல்லாவகையாலும் இவர்கள் தன்னையடைந்து வழிபட்டு நற்கதிபெறுதற்பொருட்டே யாதலால், அப்பெருமானது திருநாமங்களைச் சொல்லித் துதிக்குமாறு வாயையும், அவனது திருவுருவத்தைத் தரிசிக்குமாறு கண்களையும், அவனது வைபவங்களைக் கேட்குமாறு செவிகளையும், அவனது திவ்யயதேசத்தைக் கூப்பித் தொழுமாறு கைகளையும் வேண்டுகின்றன ரென்க; மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் பஞ்சேந்திரியங்களுள், மூக்கைநோக்கி அவ்வெம்பெருமானுக்குச் சாத்திய பத்திர பூஷ்பாதிகளின் திவ்யகந்தத்தை மோந்து நுகருமாறு வேண்டியதாக உபலக்ஷணத்தாற் கொள்க. “கேசவனையே செவிகள்கேட்க திருவரங்கத், தீசனையே சென்னியிறைஞ்சிடுக—நேசமுடன், கண்ணனையேகாண்க விருகண்ணிணர்கொள்காயம்பூ, வண்ணனையே வாழ்த்துக வென்வாய்” என்றார் திருவரங்கக்கலம்பகத்திலும். “வாழ்த்துகவாய் காண்ககண் கேட்கசெவி மகுடன், தாழ்த்துவண்குயின்கள் தண்மலரால் - சூழ்த்ததுழாய், மன்னுநீண் முடியென் தொல்லமால்தன்னே, வழாவண்கைகூப்பி மதித்து” என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாடலை ஒருவாறு அடியொற்றியது இச்செய்யுள். கென்னரங்கன் - தெற்கேயுள்ள திருவரங்கத்திலுள்ளவனெனினுமாம். கேசவன் - பிரமனையும் சிவனையும் தன்னங்கத்திற்கொண்டவ னென்றும், அழகியமயிர் முடியையுடையவ னென்றும், கேசியென்னும் அசுரனைக் கொன்றவ னென்றும் பொருள்படும் வடசொல். இத்தலத்து எம்பெருமான் திருநாமம் ‘அரன் சாபந்தீர்த்தபெருமான்’ என்ப தாதலால், இங்கு, அப்பெருமானே ‘சுசனார்

உண்டியூர் தோறு முழுந் திரவாமல் தவிர்ந்தான்' என்றார். “பிண்டியார் மண்டையேந்திப் பிறர் மனை திரிதந்துண்ணு, முண்டியான் சாபத்தீர்த்த ஒருவனார் உலகமேத்துங்கண்டியூர்” என்ற திருமங்கையாழ்வார்வாக்கு இங்குக் கருத்தத்தக்கது. ‘என்’ என்பதை, ‘வாய்’ முதலியவற்றோடு கூட்டுக.

சிவபெருமானது சாபத்தைக் கண்டதஞ்செய்தது போலச் சேவைசாதித்த இடமாதலால், இத்தலத்திற்கு ‘திருக்கண்டியூர்’ என்று திருநாம மாயிற்று; இது - வடமொழியில் ‘கண்டகபுரம்’ எனப்படும். (கக)

கக. திருவிண்ணகர்.

கையுமுரையுங்கருத்துமுனங்கேயடிமை

செய்யும்படிநீதிருத்தினு—சையா

திருவிண்ணகராளா சித்தையிலுமெண்ணென்

பெருவிண்ணகரானும்பேறு.

(இ - ள்.) ஐயா - தலைவனே! திருவிண்ணகர் ஆனா - திருவிண்ணகரமென்னுந் திருப்பதிக்குத் தலைவனே!—சையும் - (எனது) கைகளும், உரையும் - வாக்கும், கருத்தும் - எண்ணமும், (ஆகிய திரிகரணங்களையும்), உணக்கே அடிமை செய்யும் படி—, நீ திருத்தொழும் - நீ திருத்தமான வழியிற் போகச்செய்தாய்; (ஆகலால், இனிமேல், பெரு விண்ணகர் ஆனும் பேறு - பெருமைபெற்ற தேவலோகத்தை அரசாளுஞ்செல்பத்தை [தேவேந்திரபதியையும்], சிந்தையிலும் எண்ணென் - (ஒருபொருட்டாக) மனத்திலும் நினைக்க மாட்டேன், (யான்); ‘எ - று.)

வேறுவிஷயங்களிற் செல்லாது உன்விஷயத்தில் உபயோகிக்குமாறு எனது திரிகரணங்களையும் நீ நிர்வேறுதல்கடாங்குதாற்செய்தா யாதலால், இனி மீளாவுலகமாய்ப் பேரின்பத்திற்குஉரிய இடமான பரமபதத்திற்குச் செல்ல இணங்குவேனெயன்றிச் சிலகாலம் சிந்திப்பாங்கோ யதுபலித்தற்கேயுரிய சுவர்க்கலோகத்து இந்நிரபதவியைக் கொடுத்தாலும் அதனையும் சிறிதும் பொருள்செய்யேன் யா எனென்பதாம். “ஆளுத்செல்வதாம்ஸையர்கடர்வூழ், வாளுளுஞ்செல்வமு மண்ணரசும் யான்கெண்டேன்” என்று குலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்தமை காண்க. இவ்வாறு நினைப்பது, திருமாலடியார்களுக்கு இயல்பாகு மென்க. ‘அரங்கன் தமர்கள் பொருந்தார் அணிதான மமராவதியும் தருநீழலும், தாரணி தான வயிராவதழித் தருகிறுமே” என்றதும், பிரமன் கட்டளையால் இந்நிரன் சரபங்கமூர்த்தனைச் சந்தியலோகத்துக்கு அழைத்தபோது மகாவிஷ்ணுபத்தன அம்முனியன் அம்மேலுலகையுமுட்படிகழ்த்து “அரங்கருதேன்” என்றும், “மறுகாகெறியெய்துவன்” என்றும் உரைத்ததும் உரைத்தக்கன. முதலில் நினைந்து பிறகு மொழிந்து பின்பே ஒருதொழில் செய்யப்படுதலால், அம்முறைபற்றி, ‘மனோ வாக் காயம்’ என்று வழங்கப்படுகின்ற திரிகரணங்களை இங்கே மாற்றிக்கூறினார்.

விண்ணகரென்பது - தேவலோகம்போன்ற தென்ற காரணம்பற்றி வந்த பெய ரென்னலாம்; இதுவே, உப்பிலியப்பன்ஸந்தி யெனப்பவெது. இத்தலத்து எம்பெருமான் திருநாமம்-உப்பிலியப்பன்; (ஒப்பிலியப்பனென்றும் வழங்குவர்.) இத்தலத்து எம்பெருமான் திருவேங்கட முடையான் போன்ற திருவுருவ முள்ளவராய், அன்பர்களின் அபிமதத்தைப் பூர்த்திசெய்கின்றன ரென்றும், மிருகண்டுமுனிவர் பத்தினியினது விருப்பத்தின்படி உப்பில்லாத பிரசாதங்களை யே அமுதுசெய்கின்றன ரென்றும் அறிக. (௧௬)

௧௭. திருக்கண்ணபுரம்.

பேறுதரினும்பிறப்பிறப்புநோய்மூப்பு

வேறுதரினும்விடேன்கண்டா—யேறுநீர்

வண்ணபுரத்தா யென்மனம்புகுந்தாய் வைகுந்தா

கண்ணபுரத்தா யுன்கழல்.

(இ - ள்.) ஏறு நீர் வண்ணம் புரத்தாய் - (அலைகள் கரைமேற்) புரளப் பெற்ற நீரையுடைய கடல்போன்ற கருநிறத்தைக்கொண்ட திருமேனியையுடையவனே! என் மனம் புகுந்தாய் - எனது மனத்திற் குடிபுகுந்துள்ளவனே! வைகுந்தா - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எப்போதும் வாழ்பவனே! கண்ணபுரத்தாய் - திருக்கண்ணபுரமென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே!—(நீ அடியேனுக்கு) பேறு தரினும்-பரமபுருஷார்த்தமாகிய மோகூத்தைக் கொடுத்தாலும், வேறு - அதற்குமாறாக, பிறப்பு இறப்பு நோய் மூப்பு தரினும் - ஜநதத்தையும் மாணததையும் விபாதியையும் கிழத்தனத்தையும் தந்தாலும் [இந்த லீலாவியூதியிலேயே அலையவைத்தாலும்], உன் கழல் - உனது திருவடிகளை, விடேன் - (உபாயமாகக் கொண்டிருப்பேனெயன்றி ஒருபோதும்) விட்டு நீக்கேன்; (எ - று.)—கண்டாய் - முன்னிலையசை; தேற்றமுமாம்.

தலைவனான நீ உனது நிர்ஹேதுக்கிருபையாலே அடியேனுக்கு நிரதிசயநந்தத்தையுடைய மோகூத்தை யளித்தாலும் சரி; அன்றி, என்னைப் பரிசோதிப்பதற்காகவாதல் உனது நிரகருஸ்வாதந்த்ரியத்தாலேயாதல் இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே அலையவைத்தாலும் சரி; அவற்றால் அடியேனுக்கு ஒருவகை லாபலோபங்களு மில்லை; எல்லாத்தசையிலும் உனது திருவடிகளையே சரணமாகக்கொண்டு உன்னுடைய விருப்பத்தினால் அடியேனுக்கு நேர்கின்ற அவ்வந்திலையிலேயே பரிபூர்ணதிருப்பதியுட னிருப்பே னென்று தமது உறுதியான உபாயாத்யவஸாயத்தை வெளியிடுகின்றனரென்க. “களைவாய் துன்பக் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலென்” என்ற திருவாய் மொழியும், “இன்பந்தரு பெருவீடு வந்தெய்திலென் எண்ணிறந்த, துன்பந்தருநிரயம்பலமுநிலென்?*** இராமாநுசனென்னை யாண்டனனே” என்ற இராமாநுசனாற்றந்தாதியும் இங்குக் காணத்தக்கன. “நானந்த வைகுந்த நாடெய்தி வாழ்லென் ஞாலத்தன்றி, ஈனந்தவாத நிரயத்து வீழ்லென் யானடைந்தேன்,*** அரங்கினையே” என்றார் திருவாக்கக்கலம்பகத்தும்.

பேறு - புருஷனால் அர்த்தித்துப்பெறப்படும் பாம்புருஷார்த்தம்; மோஷாய்வர்யம். உம்மைகள் - விகற்பப்பொருளன. 'உண்ணப்பூர்த்தாய்' என வலியிக்குவரப்பாலது, ஏதுகையம்சோக்கி இயல்பாயிற்று. புரமென்ற வட சொல் - சரீரம் பட்டணம் என்னும் இருபொருளையும் காட்டவல்லது. ஏறு கீர் - வினைத்தொகையன்மொழி. கழல் - வீரர்கள் தமது வீரத்துக்கு அறி குறியாகப் பாதங்களில் அணியும் ஓர்வடம்; "வீரத்தின் வீக்கியகழலே யாட வர்கான்மிசையணிவடம்" என்றது காண்க: இச்சொல் - இங்கு, தானியாகு பெயராய், திருவடியை உணர்த்திற்று.

திருக்கண்ணபுரமென்பது, பஞ்சகிருஷ்ணகோத்தரங்களுள் ஒன்று; (மற்றவை - திருக்கண்ணக்குடி, திருக்கண்ணமங்கை, திருக்கண்ணன் கவித்தலம், திருக்கோவலூர் என்பன என்பர்.) இத்தலத்தின் மறுபெயர், கண்ணபுரம். இத்தலத்தில் விமானம் - உத்பலாவதகம் - அதன்பொருள் வருமாறு:— பலம் - மாயிசம், அது சேரவிக்கப்பெற்றவர் - உத்பலர்: அவராவார் - தேகத்தை உபேகித்தின்ற முமுகூட்கள்: அவர்களைக் காக்கின்ற கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் விமான மாதலால், இதற்கு 'உத்பலாவதகம்' என்று திருநாமம். இதுபற்றியே, "மரணமானால் வைஞ்ஞம் கொடுக்கும் பிரான்" என்று சம்மாழ்வார் மங்களாசாசனஞ்செய்ததும். இம்விமானம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யும்போது கட்புலனாகாதவாறு கட்டப்பெற்றுள்ள தென்பர். (கௌ)

க௮. திருவாலி.

கழன்றுபோம்வாயுவினைக்கட்டாமறிந்த
முழன்றுபோயாடாமலுய்த்தே—எழன்று
பொருவாலிகாலன்பரகாலன்போற்றுந்
திருவாலிமாயினையேசேர்த்து.

(இ - ன்.) அழன்று - கோபித்த, பொரு - போர்செய்த, வாலி - வாலிக்கு, காலன் - யமனாய்நின்றவனும், பரகாலன் போற்றும் திருவாலி மாயினை - திருமங்கையாழ்வாரால் பாடித் துதிக்கப்பெற்ற திருவாலியென்னும் திருநகரியி லெழுந்தருளியிருப்பவனுமான ஆஸ்ரயியருண சேஷத்தக்கையுடைய எம்பெருமானை, சேர்த்து-உபாயமாகப்பற்றியதனால், — கழன்றுபோம் வாயுவினை கட்டாமல் - (உடம்பிலிருந்து) வெளிச்செல்லுகின்ற ஆக்கக்காரத்தைப் (பிராணாயாமத்தால்) அடக்காமலும், உழன்று போய் தீர்த்தம் ஆடாமல் - வருத்திப் பலவிடங்களிலுஞ்சென்று புண்ணியதீர்த்தங்களில் முடிக்காமலும், உய்த்தேன் - நற்கதிபெற்றேன், (யான்); (எ - று.)

எம்பெருமானுக்கே யடியவனையிருக்கின்ற ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விருத்தமான தவஞ்செய்தல் முதலிய உபாயந்தரத்தை மேற்கொண்டு வருத்தப்படாமல், ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு அறுகூலமாய்வித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றுதலாகிற பிரபத்தியுபாயத்தை மேற்கொண்டு எளிதில் நற்கதி பெற்று ஈடேறினே னென்பதாம். காலன் - (பிரானிகளின் ஆயுட்) காலத்தை முடிவுசெய்பவ னென்று பொருள்படுங் காரணக்குறி. திருவாலியென்

பது திருமங்கையாழ்வாரின் திருவவதாரஸ்தல மாதலால், அத்தலத்து எம் பெருமானை 'பரகாலன்போற்றுத் திருவாலிமாயன்' என்றார். திருமங்கையாழ்வார் தாம் பிறந்த கள்ளக்குடிக்கு ஏற்ப இளமையிலேயே ஆயுதவீததையில் தேர்ச்சிபெற்றுச் சோழராஜனையடுத்துச் சேனாபதியுத்தியோகத்தி லமர்ந்து கொற்றவனுக்குக் கொடியவரோடு கடும்போர் நேருங் காலங்களிற் படைகளோடு முன்சென்று பராக்கிரமத்தாற் பகைவென்று வந்தவ ராதலின், இவர்க்கு 'பரகாலன்' என்று பெயர்.

எம்பெருமானைத் திருமகள் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்ட தல மாதல் பற்றி, இதற்கு, 'திருவாலி' என்று பெயர். (கஅ)

கக. திருநாளை.

சேர்ந்துனக்குக்குற்றேவல்செய்தில நென்சிர்த்தையினீ
யார்த்ததற்கோர்கைம்மாறறிகுலேன்—பூந்துவரை
மன்னு கையாழிவலவா வலம்புரியாய்
தென்னுகையா யருளிச்செய்.

(இ - ள்.) பூ துவரை மன்னு - அழகிய துவாரகாபுரிக்கு அரசனே! கை ஆழி வலவா [வலம் கை ஆழியாய்] - வலத்திருக்கையில் (சுதர்சனமென் னுஞ்) சக்கரத்தையுடையவனே! வலம் புரியாய் - (இடத்திருக்கையில் பாஞ்ச ஜன்யமென்னும்) வலம்புரிச்சகரத்தை யுடையவனே! தென் னாலையாய் - அழகிய திருநாளையென்னுந்தலத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே!—சேர்ந்து உனக்கு குறு எவல் செய்திலன் - (அடியேன் இதுவரையில் உன்னைச்) சரண மாக அடைந்து உனக்குச் சிறிய கைங்கரியத்தையும் செய்தேனில்லை; (அவ் வாறு இருக்கவும்), என் சிந்தையில் - அடியேனது மனத்தில், நீ ஆர்ந்த தற்கு-(காரணமின் றியெழுந்த பெருங்கருணையோடு) நீ நன்றாக எழுந்தருளியிருப்பதற்கு, ஓர் கைம்மாறு அறியிலேன் - ஒருபிரதிபுகாரத்தையும் அறியேன்; அருளிச்செய் - (எதேனும் ந்ருப்பின் அதனை இன்னதென்று நீ அடியேனுக்குக் கூறியருள்வாயாக; (எ - று.)

நானே உன்னைச் சரணமடைந்து எதேனும் ஒரு திருத்தொண்டைச் செய்தேனாயின், அதனையே பற்றுக ஆகக் கொண்டு நீ அடியேன்மனத்தி லெழுந்தருளலாம்; இவ்வாறு ஒன்றுமில்லா திருக்கையிலும் நீ உனது நீர் ஹேதக கிருபையாலேயே அடியேனது மனத்தில் வந்து குடிபுகுந்தாய்; நீ இவ்வாறு எழுந்தருளியது செய்யாமற் செய்த பேருதவி யாதலால், அதற்குத் தக்க கைம்மாறு இல்லாவிடினும் எல்லாவிதத்தினாலும் பரிபூர்ணஞ் ன உனக் குப் போலியாயிருப்பதொரு பிரதிபுகாரமும் காண்கின்றிலே னென்பதாம். "ஆறெனக்கு தின்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய் உனக்கோர் கைம்மாறு காணென்றிலேன் எனதாவியு முனதே" என்ற நம்மாழ்வார் பாசரத்தின் கருத்துக்கொண்டது, இது. குற்றேவல் - கைங்கரியம். துவரை-துவாரகா என்ற வடமொழியின் சிதைவு; இது - முத்திரதரும் நகர மேழுனுள் ஒன்று; (மற்றவை - அயோத்யை மதுரை மாயை காசி காஞ்சி அவத்தி என்பன.)

கையாழிவலவா - விசுதி பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. இனி, இத்தொடர்க்கு - விசுதிபிரித்துக்கூட்டாமல், கையிலேத்தியுள்ள ஆழியைப் பிரயோகிப்பதில் வல்லவனே! என்றும் உரைக்கலாம். ஆழி—பகைவரையழிப்பதென்பது பற்றி வந்த பெயர். வலம்புரி - வலப்பக்கமான உட்குழியை யுடையது; காரணக்குறி. தென்னொகை - தெற்கின் கனுவள்ள நாகையுமாம்.

நாகை - நாகப்பட்டணமென்பதன் மரு. நாகராஜனுக்கும் பிரதியகமான தல மாதலால், இதற்கு 'திருநாகை' என்று பெயர். (கக)

௨௦. திருநறையூர்.

செய்யசடையோன்றிசைமுதத்தோன்வானவர்கோ

னையமறுத்தின்னமறியாரே—தய்ய

மருநறையூர்வண்டுழாய்மாயோன்செவ்வாயோன்

றிருநறையூர்நின்றான்செயல்.

(இ - ள்.) தய்ய - பரிசுத்தமாகிய, மருநறையூர் வள் துழாய் - நறுமணமும் தேனும் பொருந்திய செழிப்பான திருத்தழாயை யணிந்த, மாயோன் - ஆச்சரியமான குணசேஷத்திற்கோயுடையவனும், செவ்வாயோன் - (செந்தாமரைமலர்போலச்) சிவந்த திருவகாத்தை யுடையவனும், திருநறையூர் நின்றான் - திருநறையூரென்றுத் திவ்வியதலத்தில் நின்றதிருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருப்பவனு மான எம்பெருமானது, செயல் - செய்கையைப் பற்றி, —செய்யசடையோன் - சென்றிரமான (சபரித்தமென்று) சடையை யுடைய சிவபிரானும், திருசமுதத்தோன் - நான்குதிருக்கையும் நோக்கிய நான்குமுதக்கோயுடைய பிரமனும், வானவர் நோன் - தேவர்கட்கெல்லாதலைவனான இத்திரனும், நாயர் அறுத்த - சர்க்கைகையொழித்து [நிஸ்ஸத்தேஹமாய்], இன்னம் அறியார் - இன்னமும் அறியா மாட்டார்கள்; (எ - று.)

எம்பெருமானது வலப்பக்கத்தில் வாழ்கின்ற சிவபெருமானும், அவனது திருவந்திக்கமலத்திலேயே யிருக்கின்ற பிரானும், தேவர்கட்கெல்லாதலைவனென்று பேரிட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற இத்திரனும் எம்பெருமானது செயலை உள்ளபடியறிவா மாட்டார்க ளென்பதாம்; எனவே, நம்போலியரால் அம்பெம்பெருமானது செயலை அறியாதுயுமோ? என்பது கருத்து. “எம்பெம்மானை ஆரே யறிவா ரதநிற்க - கேட்க, கடிக்காமலகதுள்ளிருந்துக் காண்கிலான் கண்ண, மைக்கமலத்தன்னை யான்,” “ஆரேயறிவா ரனைத் துலகு முண்டிழிந்த, பேராழியான் பன் பெருமையைக் - கார்செறித்த, கண்டத்தா னெண்கண்ணன் காணன்” என்பன காணத்தக்கன.

தய்ய = தய. துழாய் - தளம். சென்ற வடமொழியின் சிதைவென்பர். வாய்சிவந்திருத்தல், உத்தமலகனும்.

நறுமணமிக்கதல மென்பதுபற்றி, இதற்கு 'திருநறையூர்' என்று திருநாமம்; வடமொழியில், 'ஸுசந்திரி' என்று எம்பெருமானுள் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தை வழங்குவது காண்க. இங்கு, கந்தாசுக்கமாக காசியாருத்

குப் பிராதானியத்தை எம்பெருமான் அளித்ததனால், இத்தலத்திற்கு ‘நாச்சி யார்கோவில்’ என்று ஒருபெயர் வழங்குகின்றது. இத்தலத்து எம்பெருமான், மேதாவிமுனிகளின் கன்னிகையைப் பலியென்னும் அசுரன் கவர்ந்துசெல்ல அவனைச் சபித்து அக்கன்னிகையை அம்முனிவர்க்கு அருள்செய்தன ரென்றும், திருமங்கையாழ்வார்க்கு எம்பெருமான் திருவிவச்சினை பிரசாதித்தன னென்றும் அறிக.

(உ௦)

உக. திருநந்திபுரவிண்ணகரம்.

செயற்கரியசெய்வோமைச்செய்யாமனெஞ்சே

மயக்குவாரைவர்வலியா—னயக்கலவி

சுந்திபுரவிண்ணகரமென்பர் திருச்செங்கண்மா

னந்திபுரவிண்ணகரநாடு.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—செயற்கு அரிய செய்வோமை - செய்வ தற்கு அருமையான தொழில்களையும் செய்யவல்ல நம்மை, செய்யாமல் - செய்யவொட்டாமல், வலியால் மயக்குவார் - (தமது) வலிமையால் மயக்கச் செய்பவர்களாகிய, ஐவர் - பஞ்சேந்திரியங்கள், (உன்னையோச்சி), ‘நயம் கலவி சுந்தி - இனிமையைத் தருகின்ற சிற்றின்பத்தையே எப்போதும் நினை ப்பாய்; விண் நகரம் புர - ஸ்வர்க்கலோகத்தை யாசாட்சிசெய்வாய்’, என்பர் - என்று தூர்ப்போதனை செய்வார்கள்; (நீ அந்தப்பஞ்சேந்திரியங்கட்கு வசப் பட்டு அவற்றைக்கொள்ளாமல்), திரு செங்கண் மால் - (அழகிய செந்தா மரைமலர்போன்ற) சிவந்த திருக்கண்டையுடைய திருமாலினது, நந்திபுர விண்ணகரம் - திருநந்திபுரவிண்ணகரமென்னுந்தலத்தை, நாடு - (எப்போ தும்) விரும்புவாயாக; (எ - று.)

தவம் முதலிய அரும்பெருந்தொழிலைச் செய்து எம்பெருமானையுடைய வேண்டு மென்றாலும் அவற்றைச்செய்து அவ்வெம்பெருமானையுடைய வல் லமைபெற்றுள்ள நம்மைப் பஞ்சேந்திரியங்கள் நற்றொழிலொன்றையுஞ் செய்வவொட்டாமல் மயக்கிச் சிற்றின்பத்திலேயே வலியிழங்கின்றன; மனமே! நீ அவற்றின்வழியிற் சேராமல், எம்பெருமானை முந்தருளியிருக்கின்ற நந்திபுரவிண்ணகரத்தை நாடுதலாகிற இச்சிறுதொழிலைக் கைக்கொண்டாலும் பேரின்பக் கைகூடுமென மனத்திற்கு உபதேசஞ்செய்கின்றன ரென்க. ‘செயற்கரியசெய்வோம்’ என்று மேம்பாடுதோன்றக் கூறியது, மனத்தை நல்வழிப்படுத்துதற்பொருட்டாம்; “நெஞ்சமே நல்லை நல்லை” என்றவிட த்துப் போல. “உய்வந்தொழும்புசெய்தென் றிருப்போமை யுய்யாம லைவர், பெய்வந்தொழுவினைக்கேயென்பரால்” என்றது, இங்கு ஒப்புறோக்கத்தக் கது. செயற்கு எளியவாவன - வேண்டியவாதே மனத்தைப் பஞ்சேந்திரியங் களின்வழிகளால் ஐம்புலன்களிற் செலுத்துதலும், கண்டபொருளை விரும் புதலும், அவை கிடையாதபோது கோபித்தலும் முதலாயின; செயற்கு அரிய வாவன - இயமம் கீயமம் முதலான எண்வகை யோகவுறுப்புக்கள். இனி, செயற்கரிய என்பதற்கு-எம்பெருமானது முகமலர்த்திக்காகச் செய்யுங் குற

தேவல்களென்றலும் பொருந்தும். 'நயக்கல்வி' என்ற பாடத்துக்கு - இனிமையைத்தருகின்ற படிப்பு என்று பொருள்; அனையாவன - உதஸ்யாயகம் கொக்கோஹம் முதலிய காமசாஸ்திரங்கள். எம்பெருமானைத் தியானஞ் செய்து உய்யாமல், நயக்கல்வியைவிரும்பிக்கற்றும் ஸ்வர்க்கத்தை அரசாண்மும் பயனில்லை யென்பது, கருத்து. அடியார்களை அன்புடன் நோக்கினோக்கி எம்பெருமானது திருக்கண்கள் சிவந்தனபோலும்.

ஐம்பொறிகளை 'ஐவர்' என உயர்திணையாகக்கூறியது இழிப்புப்பற்றிய திணைவழுவமைதி; தொல்காப்பியவுரையில் நச்சினூர்க்கினியர் "தாம்வந்தார் தொண்டனார்" என்பது, உயர்சொல் குறிப்புநிலையின் இழிபு விளக்கிற்று' என்றது, இங்கு உணரத்தக்கது. ஐவர் - தொரைக்குறிப்பு.

நந்திதேவர்க்குப் பிரதியகூமான சிறந்த நகர மாதல்பற்றி, இத்தலத்திற்கு, 'திருநந்திபுரவிண்ணகரம்' என்று திருநாமம்: இது, 'நாதன்கோவில்' என வழங்கும். (உக)

உஉ. திருவிந்தனார்.

நாடுதும்வா நெஞ்சமே நாராயணன்பதிகள்
கூடுதும்வாமெய்யடியார்கூட்டங்கள்—குடுதும்வா
வீதியிந்தளத்தகிலின்விசுபுகைவாசமெழு
மாதியிந்தனாரானடி.

(இ - ன்.) நெஞ்சமே - (எனது) மனமே!—நாராயணன் பதிகள் - திருமாலினது திருப்பதிகளை, நாடுதும் - சென்று தரிசிப்போம்: வா—; மெய் அடியார் கூட்டங்கள் - உண்மையான பக்தர்களது கூட்டங்களை, கூடுதும் - போய்ச் சேருவோம்: வா—; இந்தளத்து - தூபக்கால்களிற் போக டப்பட்ட, அகிலின் - அகிற்கட்டைகளினின்றும், வீசு - வீசுகின்ற, புகை - புகையினது, வாசம் - நறுமணமானது, வீதி - தெருக்களில், எழும் - கமழ்ந்து எழப்பெற்ற, ஆதி இத்தனாரான் - முதன்மையாகிய திருவித்தனாரென்னார் தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமானது, அடி - திருவடித் தாமரைகளை, குடுதும் - (தலைமேற்) குடிக்கொள்ளுவோம்: வா—; (எ-று.)

திருமாலின்திருப்பதிகளிற் சென்று அடியார்கூட்டங்களுடன் கூடி எம்பெருமானது திருவடித்தாமரைகளை முடிக்கு அணியாகச் சூடுமாறு இணங்கிவரும்படி தமது நெஞ்சை யழைக்கின்றன ரென்க. நாராயணன் என்ற திருநாமம் - நித்யவஸ்துக்களையெல்லாம் தனக்கு நிரூப்பிடமாகவுடையவனென்றும், நித்யவஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவனென்றும், பிரளயப் பெருங்கடலை வாழுமிடமாகக்கொண்டவனென்றும் இவ்வாறாகப் பொருள்படும். 'குடுதும்' என்ற வினைக்கு ஏற்ப, திருவடி தாமரையாக்கி உரைக்கப்பட்டது.

சந்திரன் தனது சாபம் நீங்கப்பெற்ற தல மாதலால், 'திருவித்தனார்' என்று இத்தலத்திற்குப் பெய ரென்பர். இதற்கு வடமொழியில் 'ஸுமந்தவசம்' என்று ஒரு திருநாமம் வழங்குகின்றது. (உஉ)

உக. திருச்சித்திரகூடம்.

அடியா லுலகெல்லாமன்றளந்துகொண்ட

நெடியாணைக்கூடுதியே நெஞ்சே—கொடிதாய

குத்திரகூடங்கொளுந்தாமுன் கோவிர்தன்

சித்திரகூடங்கருதிச்செல்.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—அடியால் - (தனது) திருவடிகளினால், உலகு எல்லாம் - எல்லாவுலகங்களையும், அன்று - முற்காலத்தில், அளந்து கொண்ட - அளந்து தன்னுடையன வாக்கிக்கொண்ட, நெடியாணை - திரிவிக் கிரமாவதாரஞ்செய்த கடவுளை, கூடுதி எல் - சேரவேண்டிமென்று விரும்பி னையானால், —கொடிதா ஆய - கொடுமையுள்ளதாகிய, குத்திரம் - இழிகுண த்தைக்கொண்ட, கூடு - இரத்தச்சரீரத்தை, அங்கி - அங்கினியானது, கொ ளுந்தா முன் - எரித்துவிடுதற்குமுன்னமே, கோவித்தன் - கோவிர்தராஜ னெழுந்தருளியிருக்கின்ற, சித்திரகூடம் - திருச்சித்திரகூடமென்னுந் திவ் வியதலத்தை, கருதி - நினைத்து, செல் - செல்வாயாக; (எ - று.)

இறப்பதற்குமுன்னம் சித்திரகூடத்தைச் சென்று சேர்வாயானால், என்றும் எம்பெருமானைக் கூடிவாழும் நற்கதி வாய்க்கு மென்பதாம். உயிர் கள் தன்னையுணராதநிலையிலும் தனக்கும் அவைகட்கு முள்ள தொடர்பையே பற்றுகொண்டு தேவேந்திரனுக்கு முழுவகத்தையும் மீட்டுக்கொ டித்த லென்ற ஒருவ்யாஜத்தை முன்னிட்டிக் காடும் ஓடையு மான நிலப் பரப்பையெல்லாம் தனதுமலர்போன்ற மெல்லிய திருவடிகளால் அளந்து அவ்வுயிர்களைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக்கொண்ட பரமகாருணிகளுள் அந் தத்திரிவிக்கிரமனை சரணமடைதற்கு உரியவ னென்பது தோன்ற, அப் பெருமானை 'அடியா லுலகெல்லாமன்றளந்துகொண்ட நெடியான்' என்றார். நிலவுலகத்தையளந்ததில் நிலவுலகத்தோடு அதன்கீழுள்ள எழுவகங்களும், வானத்தையளந்ததில் நிலவுலகத்திற்குமேலுள்ள ஆறுலகங்களும் அடங்கிய தனால் 'உலகெல்லாம் அளந்துகொண்ட' எனப்பட்டது. ஸம்ஸாரத்தை மேன்மேலும் விளைப்பதாய்ப் பலதன்பங்கட்கும் அசுத்தங்கட்கும் இடமாய் ஆத்மா சேர்ந்திருத்தற்கு ஒருகூடுபோல நின்றலால், உடம்பை 'கொடிதாய குத்திர கூடு' என்றார். 'இறப்பதற்குமுன்' என்ற பொருளில் 'குத்திர கூடங்கொளுந்தாமுன்' என்றது - காரணத்தைக் காரியமாகக் கூறிய உபசாரவழக்கின்பாற்படும். கோவித்த னென்ற திருநாமத்துக்கு - பசுக் களைக் காத்தவ னென்றும், உயிர்களை அடிமையாகவுடையவ னென்றும், சூரியகிரணத்தில் தங்கியிருப்பவ னென்றும், வேதத்தை (ஹம்ஸரூபியாகிப் பிரமனுக்கு) உபதேசித்தவ னென்றும், (வராஹாவதாரஞ்செய்த நஷ்ட மான) பூமியை யடைந்தவ னென்றும் இன்னுஞ்சிலவாறுகளும் பொருளு ளைக்கப்படும். திருமங்கையாழ்வார் இத்தலத்தை மங்களாசாஸனஞ்செய் கையில் "தில்லைத்திருச்சித்திரகூடஞ் சென்று சேர்மின்களே" என்று உப தேசமுடகத்தாற் கூறியிருத்தலால், இவ்வாசிரியரும் தமதுமனத்தையோக்கி உபதேசமாகக் கூறினர்போலும்.

சித்திரகூடம் - விசித்திரமான சிகரங்களை யுடையதெனப் பொருள் படுங் காரணப்பெயர். இது, இராமபிரான் வனவாசஞ்செய்தபொழுது அவ்வெம்பெருமானது திருவுன்னத்திற்கு மிகவும் பாங்காயிருந்ததொரு மலை; அதனைப்போலவே, இத்தலமும் எம்பெருமானது திருவுன்னத்திற்கு மிகவும்பாங்காயிருப்ப தென்பதபற்றி, அப்பெயரே இதற்கும் இடப்பட்ட தென்பர். இங்கு உத்ஸவமூர்த்தி, இராமபிரான் வனவாசஞ்செய்கையில் சித்திரகூடபருவத்தத்தில் வீற்றிருக்கவண்ணமாக எழுந்தருளியிருக்கின்ற னர்; மூலமூர்த்தி, சுதீரபந்திராதன்போலச் சயனத்திருக்கோலமாகச் சிவ பிரானது நடனத்தைப் பார்த்து ஆமோதித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக் கின்றனர். இது, தில்லைமரக்க ளடர்ந்த காடா யிருந்ததனால், 'தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம்' என்று வழங்கப்படும். இது, எம்பெருமான் தேவர் களும் முனிவர்களும் சூழக் கொலுவீற்றிருந்த சபை. (உரு)

உச. திருச்சீராமவிண்ணகரம்.

செல்லுந்தொறுமுயிர்ப்பின் செல்லுமிருவினையை

வெல்லுமுபாயம்ளிரும்புயிர்—தொல்லரங்கர்

சீராமவிண்ணகரஞ்சேர்மின் பின் மீளாத

ஔராமவிண்ணகரமுண்டு.

(இ - ள்.) செல்லும் தொறும் - (உடலைவிட்டு உயிர்) போகின்ற இடங் களிலெல்லாம், உயிர் பின் செல்லும் - அவ்வுயிரின்பின்னே விடாதுதொ டர்ந்துசெல்லுகின்ற, இரு வினையை-(நல்வினை தீவினையென்றும்) இரண்டு வினைகளையும், வெல்லும் - கடத்தற்குத் தக்க, உபாயம் - வழியை, விரும்பு வீர் - இச்சித்தினைறவர்களே!—(நீங்கள்), தொல் அரங்கர் சீராமவிண்ணகரம் சேர்மின் - பழைய திருவரங்கநாதனுடைய திருச்சீராமவிண்ணகர மென் னுந் தலத்தைப் போய்ச் சேருங்கள்; பின் - அவ்வாறுசேர்ந்தபிறகு, மீளாத னார் ஆம் அ விண்ணகரம் - (தன்னைசேர்ந்தவர்) திரும்பிச்செல்லாதவில லாத திருநகரமாகிய அந்தப்பரமபதம், உண்டு - (உங்களுக்குச்) சித்திக்கும்.

திருச்சீராமவிண்ணகரத்தைச் சேர்ந்தால், இருவினைகளையுமொழித்து மீளாவுலகமாகிய பரமபதத்தில் நிலைத்து வாழ்வீ ரென்று ஐந்தாக்கு தறி தோபதேசஞ் செய்தவாறு. திருமங்கையாழ்வாரும் 'காழிச்சீராமவிண்ண கரே சேர்மினீரே' என்று பரோபதேசமாகக் கூறியது, 'கருத்தத்தகது. இருவினைகளும் தம்மைச்செய்த உயிர்கள் எத்தனை பிறப்பெடுத்தாலும் அத் தனைபிறப்புக்களிலும் அவ்வுயிர்களைப் பின்தொடர்ந்துசென்று தத்தம்பய னைத் தவறாதுவினைக்கு மென்பதை, 'செல்லுந்தொறு முயிர்ப்பின் செல்லு மிருவினை' என்றதனால் விளக்கினார்.

தாம் செய்த அவ்வவ்வினைகளின் பயனாகச் சுவர்க்கம் முதலிய இடங் களிற் சேர்ந்தவர் அவ்வினைகள் கழிந்தபிறகு அவ்வவ்விடங்களினின்று திரு ம்பிவிடுதல்போல, பரமபதத்தைச்சேர்ந்தவர் தொல்லையிருவினைகளும் ஒழி தலால் அங்குமின்று திரும்பிச்செல்லாராவ ரென்பதபற்றி அம்முத்தி

யுலகத்தை 'மீனாதவூராம் அவ்விண்ணகரம்' என்றார். இந்நூலாசிரியர்க்கு ஸ்ரீரங்கநாதனிடத்தள்ள பத்திப்போன்பினாலும், ஹற்றெட்டுத் திருப்பதி களுட் சிறந்த தலம் திருவாங்கமே யாதலாலும், மற்றைத் திருப்பதிகளி லுள்ள எம்பெருமான்களையும் 'அரங்கர்' என்றே ஆங்காங்குக் கூறுவ ரென்க.

சக்கரவர்த்தித்திருமக நெழுந்தருளியிருக்கின்ற சிறந்தநகரமாதல் பற்றி, இத்தலத்திற்கு 'சீராமவிண்ணகரம்' என்று பெயர்: காளி வாசஞ் செய்கிற காரணம்பற்றி இத்தலத்திற்குக் காழிச்சீராமவிண்ணகர மென் றும் பெயருண்டு. (இது, சீர்காழி யென்றும் வழங்கப்படும்.)

இது; திருஞானசம்பந்தமூர்த்திராயனாரைத் திருமங்கையாழ்வார் தமது கவித்திரத்தினால் வென்று அவரது வெற்றியேலைத் திருமுன்காணிக்கையா கப் பெற்ற தலம். (உசு)

உரு. திருக்கூடலூர்.

உண்மிகேட்டுற்றுமோந்துப்பார்க்குமைவர்க்கே
தொண்டபடலாமோவுன்றெண்டனேன்—விண்டிலங்கு
மாடலூர்நேமிமுதலும்படையா யன்புடையாய்
கூடலூராயிதினைக்கூறு.

(இ - ள்.) விண்டு இலங்கும் - விட்டுவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற, ஆடல் ஊர் - வெற்றி பொருந்திய, நேமி முதல் - சக்கரம் முதலிய, ஐம் படையாய் - பஞ்சாயுதங்களையுடையவனே! அன்பு உடையாய் - (உயிர்களிடத்தில் நிர் ஹேதுகமான) கிருபையையுடையவனே! கூடலூராய் - திருக்கூடலூரென் னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே! —உன் தொண்டனேன் - உனக் கேயடியவனாகிய நான், (அவ்வாறு அடிமையாயிருத்தலவிட்டு), —உண்டு - (இனியவுணவுகளைச்) சுவைத்தும், கேட்டு - (இனியஇசைமுதலியவற்றைக்) கேட்டும், உற்று - (இன்பமுண்டாக்கும் பொருள்களைப்) பரிசித்தும், மோ ந்து - (நறுமணமுள்ள பொருள்களை) மோந்தும், பார்க்கும் - (நற்காட்சி யுள்ள பொருள்களைக்) கண்டும் மகிழ்கின்ற, ஐவர்க்கே - பஞ்சேந்திரியங் கட்கே, தொண்டு படல் ஆமோ - அடிமைப்படுதல் தகுதியாகுமோ? (எ-று.)

மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளுள் கண் எம் பெருமானையே தரிசிப்பதும், செவி அப்பெருமான துவைபவங்களையே கே ட்பதும், வாய் அவனையே துதிப்பதும், மூக்கு அவன துதிவ்வியபரிமளத்தை யே மோப்பதும், கை கால் தலை முதலிய உறுப்புக்களையுடைய மெய் அவ் வெம்பெருமானைத் தொழுதல் வலஞ்செய்தல் வணங்குதல் முதலியன செ ய்வதுமாக, இங்ஙனம் எல்லாப்பொறிகளும் ஸர்வவசாயியான எம்பெருமா னது விஷயங்களையே துகரும் பொருளாகக் கொள்வதனால் நான் கூடே றும்வகை எளிதில் அமைந்திருக்க, அதனைவிட்டு, “கண்டுகேட் டெண் டெயிர்த் தற்றறியு மைம்புலனும், ஒண்டொடிகண்ணே யுள்” என்றபடி சிற்றின்ப விருப்பத்தால் விஷயாந்தரங்களிற் சென்று பஞ்சேந்திரியங்கட்கு வசப்

பட்டு நாசமடையலாமோ? நான் அங்காறு வசப்பட்டு அழியாதவாறு பாதுகாப்பது உனது கடமை யென்று வேண்டியவாரும். “உண்ணுஞ்சோறு பருகுரீர் தின்னும்வெற்றிலையு மெல்லாம், கண்ணன்,” “வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்,” “ஸ்ரவகந்தீ ஸர்வாஸி” என்றவற்றால் நாரக போஷக போத்யாதிகளெல்லாம் அவ்வெம்பெருமானே யாதலையுணர்க. ‘ஐவர்க்குத் தொண்டபடலாமோ ஷுன்தொண்டனேன்’ என்ற தொடரில், ஸாஸ்வதமும் ஸர்வாஸமுமான நீ இருக்கையில், ஈஸ்வரமும் அஸாரமுமான பஞ்சேந்திரியங்கட்கு ஆட்படுதல் தகாதென்பது, போதரும்: வெண்டனோபற்றி ‘மோக்துப்பார்க்கும்’ என, அவ்வழியில் மென்றொடர்முன் வலிக்குவர்து. ஆடல்=அடல்: கீட்டல்விகாரம்.

தேவர்கள் கூட்டமாகவந்து எம்பெருமானைச் சேவிக்குந் தலமாதலால், ‘திருக்கடலூர்’ என்று இத்தலத்திற்குத் திருநாம மென்பர். (உரு)

உக. திருக்கண்ணங்குடி.

கூறுபுகழ்த்தன்னடிக்கேகூட்டுவனோ வின்னமென்னை
வேறுபடப்பல்பிறப்பில்வீழ்த்துவனோ—தேறுகிலே
னெண்ணங்குடியாயிருந்தானின்ருன்கிடந்தான்
கண்ணங்குடியான்கருத்து.

(இ - ன்.) எண்ணம் - (எனது) மனத்தை. குடி ஆய் - (தான்) வாழ்விடமாகக்கொண்டு, இருந்தான் நின்றான் கிடந்தான் - (அங்கெஞ்சினில்) வீற்றிருத்தலையும் நின்றலையும் சயனித்தலையும் செய்பவனும், கண்ணங்குடியான் - திருக்கண்ணங்குடியென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனுமான எம்பெருமான், —என்னை - அடியேனே, கூறுபுகழ்த்தன் அடிக்கே கூட்டுவனோ - (வேதங்களினுற் சிறப்பித்துக், கூறப்படுகின்ற கீர்த்தியையுடைய தனது திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்வனோ? அன்றி, மூன்றாம் - இனிமேலும், வேறுபட - (அவ்வாறு தன் திருவடிகளின் சேர்த்துக்கொள்ளுதற்கு) மாறாக, பல் பிறப்பில் - பலவகைப்பிறப்புக்களிலும், வீழ்த்துவனோ - தள்ளி வருத்தவனோ? கருத்து - (அவனது) திருவுள்ளக் கருத்தை, தேறுகிலென் - (இன்னதென்று) அறியென், (யான்); (எ - று.)

என்மனத்திலே வந்துபுகுந்து நிற்பதும், அவ்வாறு நிற்குமிடத்து வருத்தத்தடுக்கையில் வீற்றிருப்பதும், அவ்வாறு இருக்குமிடத்தும் வருத்தத்தோற்றினுற் பள்ளிகொள்வதமாக இவ்வாறு நிலையாகவாழ்கின்ற எம்பெருமான் அடியேனுக்கு நந்தகதியருள்வனோ? அன்றி, இதுவரையிலும்போலவே இன்னமும் பலவகைப்பிறப்புக்களில் அலைத்தழலவைப்பனோ? தீரங்குளவதர்த்ரண அவ்வெம்பெருமான் யாதுசெய்வனோ? அறியேனென்பதாம். இவ்வாறு ஐயங்கார் ஐயமுறுதற்குக் காரணம், எம்பெருமான் தம்மிடத்துக் காரணமின்றியெழுந்த பெருங்கருணையோடு பேரன்புபாராட்டுதலும், இயற்கையான அடிமைப்பொருளாகிய தாம் இத்தலைகாலம் அவ்வெம்பெருமானுக்கு ஆட்படாமல் ஸ்வதர்தராயத் திரிந்து விழுகாக்கக்கிடத்தமையு

மென்க. “பின்பிறக்கவைத்தனன்கொலன்றி நின்றதன்கழற்கு, அன்புறை
க்கவைத்தநாளறிந்தனன்கொல் ஆழியான், ***, என் திறத்தி லென்கொல்
எம்பிரான் குறிப்பில்வைத்ததே” என்ற பெரியார்பாசுரத்தை அடியொற்றி
யது, இது. எம்பெருமான் தனது அடியார்களின் சரீரத்தில் நூற்றெட்டுத்
திரும்பதிகளிற்செய்துள்ள விருப்பத்தைச் செய்வானென்ற கொள்கை விள
ங்குமாறு ‘எண்ணங்குடியா யிருந்தான் நின்றான் கிடந்தான்’ என்றார்; “நிற்
பதுமோர் வெற்பகத்து இருப்புவின் கிடப்பதும், நற்பெருந்திரைக்கடலுள்
நானிலாதமுன்னெலாம், அற்புத நகந்தசயன னுதிபூதன் மாதவன், நிற்
பதும் இருப்பதும் கிடப்பதும் என்னெஞ்சுளே,” “நின்ற தெந்தை யூரகத்
திருந்த தெந்தை பாடகத்து, அன்றுவெஃகணைக்கிடந்த தென்னிலாதமுன்
னெலாம், *** நின்றது நிருந்ததுங் கிடந்தது மென்னெஞ்சுளே” என்ற
திருமழிசையாழ்வார் பாசுரங்களும், “உகந்தருளின நிலங்கொல்லாவற்றி
லும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய ஸரீராகதேஸத்திலே பண்ணும்.
அங்குத்தை வாஸம் ஸாதகம்; இங்குத்தை வாஸம் ஸாந்யம். “கல்லுங் கணை
கடலும்” என்கிறபடியே இது வித்தித்தால் அவற்றில் ஆதரம் மட்டமாயிரு
க்கும்” என்ற ஸ்ரீவசந்பூஷணவாக்கியங்களும் இங்குஉணர்த்தக்கன. பல்பிற
ப்புக்களாவன - மக்கள் தேவர் விலங்கு புள் ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம்
என்னும் எழுவகைப்பிறப்புக்கள்.

கண்ணன் வாழ்கின்ற இடமாதலால், இத்தலத்திற்கு ‘திருக்கண்ணன்
குடி’ என்று பெயர்; அதவே கண்ணங்குடியென்று வழங்குவதாயிற்று. இத்
தலத்தைக்குறித்து ‘உறங்காப்புளி, ஊரூக்கிணறு, காயாமகிழ், தீராவழக்கு,
திருக்கண்ணங்குடி’ என்று ஒருபழமொழி வழங்கும். (உரு)

உரு. திருக்கண்ணமங்கை.

கருத்தினால்வாக்கினான் மனையுங்காணு
வொருத்தனை நீநெஞ்சேயுணரிற்—பெருத்தமுகில்
வண்ணமங்கைகண்கால்வனசந்திருவரங்கம்
கண்ணமங்கையுரென்று காண்.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—கருத்தினால் - மனத்தினாலும், வாக்கி
னால் - வாக்கினாலும், கால் மறையும் - நான்குவேதங்களும், காணு - கண்ட
றியமுடியாத, ஒருத்தனை - ஒப்பற்ற திருமலை, நீ உணரின் - நீ அறியவிரு
ம்பினால்,—(அவனுக்கு), ‘வண்ணம் - திருமேனிரிதம், பெருத்த முகில் - பெ
ரிய காளமேகமாம்; அம் கை - அழகிய திருக்கைகளும், கண் - திருக்கண்க
ளும், கால் - திருவடிகளும், வனசம் - செந்தாமரைமலர்களாம்; ஊர் - இரு
ப்பிடம், திருவரங்கம் - ஸ்ரீரங்கமும், கண்ணமங்கை - திருக்கண்ணமங்கையு
மாம்,’ என்று—, காண் - அறிவாயாக; (எ - று.)

எம்பெருமானது ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியறிய விரும்பினால், அவனது
திருமேனிரிதம் காளமேகத்தைப்போலு மெனவும், அவனது கை கால்
கண்க னென்ற உறுப்புக்கள் செந்தாமரைமலர்போலு மெனவும், அவனெ

முந்தருளியிருக்கின்ற இடங்கள் ஸ்ரீலங்கமும் திருக்கண்ணமங்கையும் போன்ற திருப்பதிகளெனவும் இவ்வாறு தனித்தனியே உவமைப்பொருள்களாகக் கொண்டு ஒருவாறு ஊகித்து உணரலாமேயன்றி, வேதபுருஷனது மனோவாக்குக்களுக்கும் எட்டாத அத்தளம்பெருமானது ஸ்வரூபத்தை நேர் கொடு நேரே நிரூபித்து உணர்தல் அற்புதமான முள்ள நம்மால் எவ்வாற்றாலும் முடியாதென்பது, கருத்து. (“மைவளர்க்கும் மணியுருவம் மாதகமோ மழைமுகிலோ வென்கின்றனளால்,” “அடித்தலமும் தாமரையே அங்கைகளும் பங்கயமே யென்கின்றனளால்,” “கைவண்ணத் தாமரை வாய்கமலம் போலும் கண்ணினையுமரவிந்தம் அடியுமலிதே,” “தமருள்ளத் தஞ்சை தலை யரங்கத் தண்கால், *** ஏவல்லவெந்தைக்கிடம்” என்னும் பெரியார்பாசரங்களை இங்கே அறிக.) ஆகத்தவல்லியில் எம்பெருமானது ஆனந்தகுணத்தை அளவிடப்புக வேதபுருஷன் “யதோவாசோகீவர்த்தந்தே, அப்ராப்ய மநஸாஸஹ, ஆகத்தம்ப்ராஹ்மண” என்று தனதுவாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாமல் மீண்டமைபற்றி எம்பெருமானது தன்மை அறிதற்கு அரியதென்பது தானே பெறப்படுதலால், “கருத்தினால் வாத்தினால் நான்மறையுங் காண வொருத்தன்” என்றார். ஒருத்தன் - அக்விதீயன்: ஈகிமெடுப்பியில்லாத ஒரு தெய்வம்.

நான்மறை - ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அந்ரக்ஷம் என்பன: அன்றி, தைத்திரியம், பெளடியம், தவவகாரம், ஸாமவேதம் என்பனவுமாம். உண்ணம் - வர்ணம் என்பதன் சிதைவு. அங்கை - அகங்கை யென்பதன் திரிபுமாம்; அகங்கை - உள்ளங்கை; “அகமுனர்ச் செவி கை வரி னிடை யன கெடும்.” வரஜம் - நீரில்தோன்றுவ தெனத் தாமரைக்குக் காரணவிகுறி.

திருமங்கையாழ்வார் இத்தலத்தில் வந்து இங்கு எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானைப் பதிகம்பாடித் துதிக்கையில், திருவின்றலர்ப் பத்தராவிப் பெருமாள் முன்பு திருக்கடன்மல்லையில் ஒருபாடல்பெற்றது போதாவென்று மீட்டும் அவ்வுரினுள்ள நாய்ச்சியாரான என்னைப்பெற்ற அன்னையால் ஞாபிக்கப்பட்டவராய், ஆழ்வாரெதிரில் வந்து காட்சியளிக்க, ஆலிநாடர் “நின்றவூர்கின்ற நித்திலத்தொத்தினை *** கண்ணமங்கையுட் கண்டு கொண்டேனே” என்று அப்பிரானையுஞ் சேர்த்துத் துதிசெய்தன ரென்க.

உஅ. திருக்கவித்தலம்.

காணியுமில்லமுங்கைப்பொருளுமீன்றோரும்
பேணியவாழ்க்கையும்பேருறவுஞ்—சேணித்
புவித்தலத்திலின்பமும்பொங்கரவமேறித்
கவித்தலத்திற்கண்டியில்வொன்கால்.

(இ - ன்.) (அடியேனுக்கு, காணியும் - பூதியும், இல்லமும்-வீடும், கை பொருளும் - கையிலுள்ள தீரவியமும், சன்றோரும் - பெற்ற தாய்தந்தையரும், பேணிய வாழ்க்கையும் - விரும்பிய நல்வாழ்வும், பேர் உறவும் - கொருங்கிய சுற்றத்தாரும், சேணில் புவித்தலத்தில் இன்பமும் - மறமையிலும் இம்மையிலும் உண்டாகக்கூடிய இன்பங்களும்,— கவித்தலத்தில் - திருக்

கவித்தல மென்னுந் தலத்தில், பொங்கு அரவம் ஏறி - ழேந்தன்மையுள்ள ஆதிசேஷன்மீது ஏறி, கண் துயில்வோன் - திருக்கண்வளர்ந்தருளுந் திரு மாலினுடைய, கால் - திருவடிகளையாம்; (எ - ம.)

போக்ய போகோபகாண போகஸ்தாநங்களாகிய யாவும் எனக்கு எம் பெருமான் திருவடிகளே யென்பது, கருத்து. “தோட்டயில்லவளாதொழு வோடை துடவையுங் கின்றுமியைவெல்லாம், வாட்டயின் றி யுன்பொன்ன டிக்ழேழே வளைப்பகம்வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன்,” “பெற்றதாய்ரீயே பிறப் பித்ததந்தைரீ, மற்றையாராவாரும்ரீ பேசில்,” “ஒருநக்சற்றமெனக்குயி ரொண்பொருள், வருநல்தொல்கதியாகிய மைந்தன்” என்ற ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்கள் இங்குக் கருதத்தக்கன.

காணி - விளைதிலம். உறவுக்குப் பெருமையாவது, வறுமைக்காலத்தி லும் தம்மைவிட்டுப் பிரியாமல் உடனிருந்து உதவிசெய்தல். சேண் - மேலு லகம். இறந்தபின் மறுமையிற் பெறக்கூடிய இன்பம் பெரும்பாலும் மேலு லகத்திற்சென்று பெறக்கூடியதா யிருத்தலால், அம்மறுமையின்பத்தை ‘சே ணிலின்பம்’ என்றார். திருக்கவித்தலத்தில் எம்பெருமான் புஜங்கசயநத்திற் பள்ளிகொண்டிருத்தலால், அப்பிரான் ‘பொங்கரவமேரிக் கவித்தலத்திற் கண்டியில்வோன்’ எனப்பட்டான். தன்மீது திருக்கண்வளர்கின்ற எம் பெருமானுக்கு எச்சமயத்தில் யாவரால் என்னதீங்கு விளையுமோ? என்று, தீங்குஉண்டாதற்கு இடமாகாத எம்பெருமான் திறத்திலும் பொங்கும்பரிவி னைப் பயசங்கைகொண்டு மங்களாஸாஸகபரான ஆதிசேஷன் எப்போழ் தஞ்சீறிக்கொண்டிருப்ப னென்னுங் கருத்தைக் குறிப்பித்தற்கு, அவரவத் திற்கு ‘பொங்கு’ என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். பத்தர்கள் கோஷித் துத் துதிக்கும்போது பயசங்கையினால் திருவநத்தாழ்வான் அழலுமிழ்வ னென்று “ஆங்காரவாரமதுகேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரவணையான்” என்று திருமழிசைப்பிரான் கூறியிருத்தலுங் காண்க.

அநுமானுக்குப் பிரதியகூமான தல மாதலால், இத்திருப்பதிக்கு, ‘திரு க்கவித்தலம்’ என்று பெய ரென்பர். (உஅ)

உக. திருவெள்ளியங்குடி.

காலளவும்போதாக்கடனஞாலத்தோர்கற்ற
நூலளவேயன்றிநுவல்வாரார்—கோலப்
பருவெள்ளிபங்குடியான்பாதகலுண்மாய்த்த
திருவெள்ளியங்குடியான்சீர்.

(இ - ள்.) கோலம் பரு வெள்ளி அம் குடியான் - அழகிய பெரிய (கை லாசமென்னும்) வெள்ளிமலையை வாழுமிடமாகவுடையான சிவபிரானது, பாதகம் ஊண்-பிரமஹத்தியாகிய) பாவத்தினால் நேர்ந்த இரத் துண்ணுதலை, மாய்த்த - ஒழித்தருளிய, திருவெள்ளியங்குடியான் - திருவெள்ளிபங்குடி யென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளிய எம்பெருமானது, சீர் - சிறப்பை, —கால் அளவும் போதா கடல் ஞாலத்தோர் - (திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்தில் எம்

பெருமானது) ஒருதிருவடியினுள்ளவிதேற்கும் போதாத கடல்குழந்த நிலவுலகத்திலுள்ளவர்களில், கற்ற - (தாம்) படித்தறிந்த, நூல் அளவே அன்றி - நூல்களின் அளவாகக் கூறுவதேயல்லாமல், நுவல்வார் - முழுதும் உணர்ந்து சொல்லவல்லவர், ஆர் - யாவருளர்? (எ - று.)

எம்பெருமானது திருக்கல்யாணகுணங்களை முழுவதும் தெரிவிக்கின்ற நூல்களும் இவ்வுலகத்திலில்லை; ஆகவே, “நூலளவேயாகுமாம் நுண்ணறிவு” என்றபடி, அவ்வெம்பெருமானது குணங்களைச் சிறிதே கூறுகின்ற அந்நூல்களைக் கற்றவர்கள் அதனால் தாம் உணர்ந்துகொண்ட சிறிதளவே எம்பெருமானது குணங்களைக் கூறவல்லவ ராவரேயன்றி முற்றுமுணர்ந்து கூறவல்லவர் ஒருவருமில்லை யென்பதாம். பூமியைப்பார்க்கிலும் எம்பெருமானது திருவடி பெரிதாயிருந்த தென்பார் ‘காலளவும் போதாக் கடன்ஞாலம்’ என்றார்; இதனால், அத்திரிவிக்கிரமாவதாரங்கொண்ட எம்பெருமானது உருவத்தின் பெருமை அளவிதேற்கு அரியதென விளக்கியவாறு. ‘காலளவும் போதாக் கடன்ஞாலம்’ என்ற தொடரால், எம்பெருமானது சரமாவயவமான திருவடிகளில் ஒன்றின் அளவையே சுண்டறியமாட்டாத நிலவுலகத்தார் அவ்வெம்பெருமானது சீர்முழுவதையும் எவ்வாறு காணமாட்டுவர்? என்ற பொருள் தோன்றும்; இங்கு, ஞாலத்திற்குக்கொடுத்துள்ள ‘காலளவும்போதா’ என்ற அடைமொழி இவ்வாறு ஒருகருத்தை உட்கொண்டிருத்தலால், நுந்துடையடைமொழியணியாம். எம்பெருமானது நித்யவியூதியாகிய பரமபதம் ‘த்ரிபாத் [முக்காற்பங்குள்ள] விபூதி’ என்று பெயர்பெறுமாறு இந்த லீலாவிபூதி முழுதும் அந்தஎம்பெருமானது பெருஞ்செல்வத்தில் நான்கிலொருபங்கே யாதல்பற்றி, ‘காலளவும்போதாக் கடன்ஞாலம்’ என்றருமாம். “முதலாவார் மூவர்” என்றபடி முதல்மூர்த்திகளாகிய மூவரில் ஒருவன் தலையறுப்புண்டான்; ஒருவன் தலையைக்கொய்து அப்பாதகத்தால் வருந்தி யலைந்து அதைப் போக்கிக்கொள்வதற்கு உபாயந்தேடி உலகமெங்கும் இரந்து திரிந்தான்; ஒருவன் அவனது பாதகத்தை மிகளளிதில் அகலுமாறு அருள்செய்தான்; ஆகவே, அவ்வாறு அருள்செய்த திருமாலே மற்றையிருமூர்த்தியினும் பரதேவதையாவ னென்றற்கு, அவனை ‘பருவெள்ளியங்குடியான் பாதகவுண் மாய்த்த திருவெள்ளியங்குடியான்’ என்றார்: “பேசரின் சிவனுக்கும் பிரமன்தனக்கும் பிறர்க்கும், நாயகனவனே கபாலநன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்” என்றது காண்க.

சுக்கிராசாரியனுக்குப் பிரதியகூமான தலமாதலால், இத்திருப்பதிக்கு ‘திருவெள்ளியங்குடி’ என்று பெயர்: ‘பார்க்கவபுரி’ என்று இத்தலத்திற்கு உடமொழியில் ஒருபெயர் வழங்குதலுங் காண்க. (உ.க)

௩௦. திருமணிமாடக்கோயில்.

சீரேதருங்கதியிற்சேருகைக்குநானுன்னை
நேரேவணங்கினெனெஞ்சேநீ—பாரி
லணிமாடக்கோயிலரங்கனூர்நாகூர்
மணிமாடக்கோயில்வணங்கு.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே!—சீரே தரும் கதியில் சேருகைக்கு - சிறப்பையே தருகின்ற நல்லகதியில் [முத்தியுலகத்தில்] சென்றுசேர்வதற்காக, நான்—, உன்னை - (எனது நன்மைதிமைகட்குக் காரணமாயிருக்கின்ற) உன்னை, நேரே வணங்கினேன் - நன்றாகத்தொழுகின்றேன்; நீ—, (யாது செய்யவேண்டுமெனின்),—பாரில் - இந்நிலவுலகத்தில், அணி மாடம் கோயில் அரங்கஞர்-அழகிய மாடமாளிகைகளையுடைய கோயிலென்று சொல்லப்படுகின்ற ஸ்ரீரங்கத்திலெழுந்தருளியுள்ள நங்கநாதனது, நாக்கூர் மணி மாடங்கோயில் - திருநாக்கூரைச்சார்ந்த திருமணிமாடக்கோயிலென்னுந் திவ்வியதலத்தை, வணங்கு - தொழுவாயாக; (எ - று.)

அத்திருப்பதியை வணங்குமாறு நீ இசைவாயாளுல், நமக்குத் தவறாமல் நற்கதிவாய்க்குமென்று தமதுநெஞ்சைநோக்கி இதழுரைத்தவாறு. தமக்கு நற்கதிவாய்த்தற்கும், அன்றித்தீநாகிற்கிடந்தழைத்தற்கும் எல்லாவற்றிற்கும் மனமே காரண மாதலால், நற்கதிகிடைப்பதற்கு முயற்சிசெய்யவேண்டுமென்று நகுதிய ஆசிரியர் தமது விருப்பத்தின்படி வருதற்பொருட்டு அந்நெஞ்சை வணங்கி வேண்டுகின்றன ரென்க; “நெஞ்சமே நல்லேநல்லே யுன்னைப்பெற்று, லென்செய்யோ யினியென்னகுறைவினம், மைந்தனை மலராண்மணவாளனைத், தஞ்சும்போதும் விடாது தொடர் கண்டாய்” என்ற நம்மாழ்வார்பாசரம், இங்குக் கருதத்தக்கது.

இதமுதற் கூறப்படுகின்ற திருப்பதிகள் பதினென்றையும், ‘திருநாக்கூர்த்திருப்பதிகள்’ என வழங்குவர். நாக்கூர் - வடமொழியில், நாகபுரியெனப்படும்.

அழகிய உபரிகைவீடுகள் நிறைந்த எம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்கின்ற தலமாதலால், இத்தலத்திற்கு, ‘திருமணிமாடக்கோயில்’ என்று பெயர் வந்ததுபோலும். (௩௦)

௩௧. திருவைகுந்தவிண்ணகரம்.

வணங்கேன்பிறதெய்வ மாஸடியாரல்லாக்
குணங்கேடர்தங்களுடன் கூடே—விணங்குகின்று
வைகுந்தவிண்ணகரம்வாழ்த்துவே னீதன்றோ
வைகுந்தவிண்ணகரவாழ்வு.

(இ - ள்.) (நான்),—பிற தெய்வம் - திருமாலல்லாத வேறுதெய்வங்களை, வணங்கேன் - வணங்கமாட்டேன்; மால் அடியார் அல்லா - திருமாலினது அடியவரல்லாத, குணம் கேடர்தங்களுடன் - நற்குணமில்லாதவரோடு, கூடேன் - சேரமாட்டேன்; இணங்குகின்று-(திருமாலடியாருடன்) கூடிகின்று, வைகுந்த விண்ணகரம் - திருவைகுந்தவிண்ணகரமென்னுந் திவ்வியதலத்தை, வாழ்த்துவேன் - துதிப்பேன்; ஈது அன்றோ - இவ்வாறு அடியவருடன் கூடித் துதித்தலல்லவோ, வைகுந்த விண்நகரம் வாழ்வு - ஸ்ரீவைகுண்டமென்னுந் திவ்வியநகரத்தி லுண்டாகின்ற நல்வாழ்க்கையாவது; (எ - று.)

“அடியார்நிலாகின்ற வைகுந்தம்” என்னுஞ் சிறப்பினையுடைய ஸ்ரீவைகுண்டத்துச் சென்றாலும் அங்கு உண்டாகும் நல்வாழ்வென்பதும் திருமாலடியார்களுடன் கூடி எம்பெருமானைத் துதித்தலே யாதலால், இந்நிலவுலகத்திலேயே மறந்தும் புறந்தொழாமலும் அவைவண்ணவஸஹவாஸ மில்லாமலும் நின்று ஸ்ரீவைவண்ணவர்களுடன் கூடி எம்பெருமானை யேத்தி ஜீவரமுத்தனுவேன் அடியேன் என்பதாம். பரதேவதையான திருமாலையன்றி, பிரளயகாலத்தில் பிறவுயிர்களோடொப்ப அவனது திருவயிற்றினுட் புக்குப் பின்பு வெளிப்படுபவர்களும் தமக்கு ஆபத்துநேர்ந்த காலத்தில் அவனையே சரணமடைந்து தேறி மற்றைச்சமயங்களிற் செருக்கித் திரிபவர்களுமான அபரதேவதைகளைச் சிறிதும் பொருள்செய்யாமையில் தமக்குள்ள உறுதியான துணியை ‘வணக்கேன் பிறதெய்வம்’ என்பதனால் வெளியிட்டார்; “அரக்கா! உன்னையன்றித் தெய்வமாக மதிக்குள்வையே னடியேன் பிறராரையுமே,” “உலகமுண்ட திருக்கந்தரத்தினையல்லாது எண்ணே னொரு தெய்வத்தையே” என்றார் பிறவிடங்களிலும். கணவனையே தெய்வமாகக் கொண்டொழுகுவ் கற்புடைமகளிர்க்குப் பிறிதோராவரது தொடர்பில் லாதிருத்தல் இன்றியமையாதவாறுபோல, எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து உய்யும் பிரபந்தர்க்குத் தேவதாந்தரபஜநம்பண்ணுமை அவசியமென்பர் ஆன்றோர். பிணி பசி மூப்புப் பிறப்பு இறப்புத் துன்பங்க ளின்றித் தாம் உய்யமாட்டாதவரும் தம்மைச் சரணமடைந்தவர்களைச் சமயத்திலே கைவிடுபவர்களுமான பிறதேவதைகளையும் அவரைப்பற்றிய பொய்நூல்களையும் தமது ஆராச்சிக்குறைவினால் உண்மையென்று நம்பிப் பாராட்டிப் பழுதே பலபதலும் போக்குகின்ற வம்பருடன் கூடுதல் அறிவின்கேட்டிற்குக் காரணமாய் ஸம்ஸாரத்திற்கே வித்தாமாதலால், ‘மாலடியாரல்லாக்குணங்கேடர்தங்களுடன் கூடேன்’ என்றார். “சிறந்தார்க்கெழுதுணையாஞ் செங்கண்மால்நாமம், மறந்தாரை மானிடமாவையேன்” என்பது பூதத்தார் பாசரம். தம்மோடுகூடினவர்களைத் தீக்கதியிற் சேர்த்தலால், மாலடியாரல்லாதவர் குணங்கேடராவர். ஸ்ரீவைவண்ணவர்களேற்றமறிந்து உகந்திருக்கையும் *** ஜ்ஞாநமும் விரத்தியும் ஸாந்தியு முடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம்பண்ணுகையும் வைவண்ணவாதிகாரிக்கு அவர் யாபேகூழிதமாகையால், ‘இணங்கிநின்று வாழ்த்துவேன்’ என்றார்.

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருப்பதுபோலவே இத்தலத்தில் வீற்றிருந்ததிருக்கோலமாகச் சேவைசாதித்தலால், இத்திருப்பதிக்கு ‘திருவைகுந்தவிண்ணகரம்’ என்று பெய ரேன்பர். (௩௧)

௩௨. திருவரிமேயவிண்ணகரம்.

வாழுமடியார் மடநெஞ்சே நம்மளவோ
தாழுஞ்சடையோன்சதுமுகத்தோன்—பாழிக்
கரிமேயவிண்ணகரக்காவலோன்கண்டா
பரிமேயவிண்ணகரத்தார்க்கு.

(இ - ன்.) மடம் நெஞ்சே - அறியாமையையுடைய மனமே!—அரிமேய விண்ணகரத்தார்க்கு - திருவரிமேயவிண்ணகர மென்னுந் திவ்வியதலத்தி வெழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானுக்கு, வாழும் அடியார்-அடியவராக வாழ்கின்றவர்கள், நம் அளவோ - நாம்மாத்திரந்தானே? (அன்று); தாமும் சடையோன் - தொங்குகின்ற (சுபர்த்தமென்னுஞ்) சடையையுடைய சிவபிரானும், சதுமுகத்தோன் - நான்குமுகங்களையுடைய பிரமதேவனும், பாழி கரிமேய விண் நகரம் காவலோன் - பலம்பொருந்திய (ஐராவதமென்னும்) யானைமேல் ஏறிச் செல்லுகின்ற சுவர்க்கலோகத்துக்கு அரசனாகிய இந்திரனும், (அடியவராவர்); (எ - று.)—கண்டாய் - முன்னிலையகை: தேற்றமுமாம்.

நம்மைப்போல ஸாமான்யரான மறுஷ்யர்க்கந்தாம் அப்பிரானுக்கு அடியவரென்று நினைக்கிறோயோ? அவ்வாறல்ல. உலகத்தார்க்கு யோகஞ்செய்யும் முறையை யுணர்த்தியவனாய், “ஸங்கராத்த்ஞாநமர்விச்சேத்” என்றவாறு ஞானத்தைத் தரக்கூடியவனாய்ப் பாகவதாக்கரேஸரனான சிவபெருமானும், எப்போதும் வேதங்களை யோதி அவற்றின்பொருளையுணர்பவனான பிரமதேவனும், தேவர்கட்கெல்லாந்தலைவனான மஹேந்திரனுமே அத்திருமாலுக்கு அடியவராவர்; இப்படி எல்லார்க்கும் அவனே தலைவனாதலால், வேறுதெய்வங்களினிடத்திற் சிறிதும்பற்றுவையாது அவனையே நம்பியிருப்பின், நமக்குத் தவறாமல் நற்கதி கிடைக்கு மென்று நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தியவாறு.

சதுமுகத்தோன் = சதுர்முகத்தோன். கரி - கரத்தையுடையது என்பதனால், யானைக்குக் காரணக்குறி: இனி, இச்சொல்லுக்கு - கருமைநிறமுடைய தாதலால் கரி யெனத் தமிழ்வகையாற் காரணங் கூறலாகாது; வடசொல்லாதலின். ‘காவலன்’ என்பது ‘காவலோன்’ எனத் திரிந்தது. மேய - மேவிய என்பதன் விகாரம்.

‘திருவரிமேயவிண்ணகரம்’ என்பது - அரிபொருந்திய விண்ணகரம்போன்றது எனப் பொருள்படும். (‘அரி’ என்ற சொல் - அழகு. திருமால் ரூர்க்கு சிங்கம் தவளை மூங்கில் முதலிய பலபொரு ளுள்ளது.) (௩௨)

௩௩. திருத்தேவனாந்தொகை.

ஆர்க்கும்வலம்புரியாலண்டமுமெண்டிசையுங்
கார்க்கடலும்வெற்புங்கலங்கினவாற்—சீர்க்குந்
திருத்தேவனாந்தொகைமால்செவ்வாய்வைத்தூதத்
தருத்தேவனாந்தொகையுஞ்சாய்ந்து:

(இ - ன்.) சீர்க்கும் - சிறப்புப்பெற்ற, திருத்தேவனாந்தொகை மால் - திருத்தேவனாந்தொகை யென்னுந் திவ்வியதலத்தி வெழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமால், (பாரிஜாதவிருகத்தைத் தேவலோகத்தினின்று பேர்த்துக்கொணரும்போது), செம் வாய்வைத்து ஊத - (பாஞ்சஜம்யத்தைத்) தமது சிவ

ந்த வாயிலே வைத்து ஊதுகையில், ஆர்க்கும் வலம்புரியால் - பேராவாரஞ் செய்கின்ற அந்த வலம்புரிச்சங்கத்தினால், தரு தேவனார் தொகையும் - கற்பகதருவின் ரிழுவில் வசிக்கின்ற தேவர்களின் கூட்டமும், சாய்ந்த - மூர்ச் சித்துவியு,--அண்டமும் - அண்டங்களும், எண் திசையும் - எட்டுத்திக்குக் களும், கார் கடலும் - கரிய சமுத்திரமும், வெற்பும் - அஷ்டகுலபருவதக் களும், கலங்கின - கலங்கிப்போயின; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றை; வியப் புகுறிப்புமாம்.

எம்பெருமானது பஞ்சாயுதங்களு ளொன்றான சங்கத்தினது சிறப்பை இதனால் கூறினார். “அருட்கொண்டலன்னவாங்கர் சங்கோசையி லண்ட மெல்லாம், வெருட்கொண்டிடர்பட மோகித்து வீழ்ந்தனர் வேகமுடன், தருக்கொண்டுபோகப்பொறுதே தொடருஞ் சதமகனுஞ், செருக்கொண்ட முப்பத்துமுக்கோடிதேவருஞ் சேனையுமே” என்றார் திருவாங்கத்துமாலையிலும், சாய்ந்து=சாய; எச்சத்திரிபு. சாய்ந்துகலங்கின என்று ஒருமுடிபா கவே உரைப்பாரு முனர். அண்டம்-உலகவுருண்டை. அண்டம், எண்டிசை, கடல், வெற்பு என்பன—அங்குள்ள லீவராசிகளையும் குறித்தலால், ஆகு பெயர்கள். தேவர்கள் கற்பகதருவின் ரிழுவில் வசித்தலை, “இன்றளிர்க்கற்பக நறந்தேனிடையுளிருக்கிழவருக்கை” என்ற கம்பராமாயணத்தாலும் அறியலாம்.

“தேவர்கள் சபைகூடின இடமாதலால், இத்திருப்பதிக்கு ‘திருத்தேவ னார்தொகை’ என்று பெயராயிற் றென்னலாம். (நக.)

நக. திருவண்புருடோத்தமம்.

சாய்ந்ததிருவரங்கந்தண்வேங்கடங்குடந்தை
யேய்ந்ததிருமாலிருஞ்சோலை—பூந்துவரை
வண்புருடோத்தமமாம் வானவர்க்கும்வானவனு
மொண்புருடோத்தமன்றனார்.

(இ - ள்.) வானவர்க்கும் வானவன் ஆம் - தேவர்கட்கெல்லாந் தேவ னாகிய, ஒன் புருடோத்தமன்தன் - அழகிய புருஷோத்தம னென்னுந் திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதிகளாவன,--சாய்ந்த திருவரங்கம் -(எம்பெரு மான்) பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீரங்கமும், தண் வேங்கடம் - குளிர்த்த திருவேங்கடமலையும், குடந்தை - திருக்குடந்தையும், எய்ந்த திருமாலிருஞ் சோலை - (எம்பெருமானது திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்காகப்) பொருந்திய திருமாலிருஞ்சோலைமலையும், பூ துவரை - அழகிய துவாரமையும், வன் புரு டோத்தமம் - திருவண்புருடோத்தமமும், ஆம் - ஆகும்; (எ - று.)

புருஷோத்தமனென்ற வடசொல் - பத்தர்களும் முத்தர்களும் நித்யர் களுமாகிய புருஷர்கள் யாவரினுஞ் சிறந்தவ னென்று பொருள்படும். புரு ஷோத்தம னெழுந்தருளியிருக்கின்ற வளப்பமுள்ள திருப்பதி யாதலால், இதற்கு ‘திருவண்புருடோத்தமம்’ என்று பெயர். (நக.)

௩௫. திருச்செம்பொன்செய்கோயில்.

ஊர்வேன்மடலையொழிவேன்மடநாணஞ்
சேர்வேன்கரியதிருமாலைப்—பாரதிய
வம்பொன்செய்கோயிலரங்கனணிநாக்கூர்ச்
செம்பொன்செய்கோயிலினிற்சென்று.

[தலைவி ஆற்றமைமீதுதியால் மடலூரத் துணிதல்.]

(இ - ன்.) பார் அறிய-உலகத்தவரெல்லாம் உணரும்படி [வெளிப்படையாக], மடம் நாணம் ஒழிவேன் - மடப்பத்தையும் நாணத்தையும் துறந்தவனாகி, மடலை ஊர்வேன் - மடலூர்ந்துசெல்வேன்; (அதனாலேனும்),—அம்பொன் செய்கோயில் அரங்கன் - அழகிய பொன்னினுற் செய்யப்பட்ட கோயிலையுடைய திருவரங்க நாதனது, அணி - அழகிய, நாக்கூர் - திருநாக்குரைச் சேர்ந்த, செம்பொன்செய்கோயிலினில் - திருச்செம்பொன்செய்கோயிலென்னுந் தலத்தில், சென்று - போய், கரிய திருமாலை-(அங்கு எழுந்தருளியுள்ள) கருநிறமுடைய எம்பெருமானே, சேர்வேன் - அடைவேன், (யான்); (எ - று.)

திருச்செம்பொன்செய்கோயிலென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானது திவ்விய செளந்தரியத்தி லீடுபட்டு அவனது உத்தமபுருஷத்தன்மையைக் கருதியதனாலே அப்பொழுதே அவனைக் கிட்டவேண்டும் படியான ஆசையுண்டாய், அங்கனம் அவனைக்கிட்டப்பெறாமையாலே ஐயங்கார் ஆற்றமை மீதுர்ந்து தளர்ந்தார்; அத்தளர்ச்சியாலே தாமனதன்மை குலைந்து, ஆண்பண்ணும்படியான நிலைமை தோன்றி ஒருபிராட்டி நிலையை யடைந்தார். ஆண்பண்ணாதல் கூடுமோ வெனின்,—“கண்ணிற் காண்பரேல் ஆடவர் பெண்மையை அவாவுந் தோளினாய்,” “வாராக வாமனனே அரங்கா வட்டநேயிலவா ராகவா உன்வடிவுகண்டால் மன்மதனும் மடவாராக ஆதரஞ்செய்வன்” எனப் வாதலாலே, இது கூடும்; தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்கள் இராமபிரானது செளந்தரியாதியத்தி லீடுபட்டுத் தாம் பெண் தன்மையைப் பெறவிரும்பி மற்றொருபிறப்பில் ஆயர் மங்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடின ரென்ற ஐதிகியமு முணர்க. (“பெண்டிரும் ஆண்மைவெஃகிப் பேதுறுமுலையினுள்,” “வாண்மதர்மழைக்கணைக்கி *** ஆண்விருப்புற்றுகின்றார் அவ்வளைத்தோளினாரே” எனப் பெண் ஆணாக விரும்பு மிடமு முண்டி.) அங்கனம் ஆண்பண்ணுகிலும் சாதாரணப்பெண்மையையெய்ன்றி எம்பெருமானுக்கு உரியவளாகும் ஒருபிராட்டியின் நிலைமையை யடையுமாறு எவ்வன மெனில்,—பரமாத்மாவின் தலைமையும், ஜீவாத்மாவின் தாடிமையும், ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே உரிய தாயிருக்கையும், புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்கு முன் உலகமுழுதும் பெண் தன்மையதாதலும், ஜீவாத்மாவின் தாடிமையின்மையும்கூடும், பாரதத்திரியமும், தாம் எம்பெருமானது சேர்க்கையால் இன்பத்தையும் பிரிவினால்துன்பத்தையும் மடைதலும், அவனையே தாம், கா

ணங்களெல்லாவற்றாலும் அனுபவித்து ஆனந்தித்தலும் முதலிய காரணங்களால் தம்மைப் பிராட்டிமாரோ டொக்கச் சொல்லத் தட்டில்லையென்க.

ஓர் உத்தமபுருஷன் பரிவாரத்துடன் வேட்டையாடுதற்குப் புறப்பட்டு வளத்திற்குச் சென்றவனும் ஓர் உத்தமகன்னிகையும் தோழியருடன் பூக்கொய்துவிளையாடுதற்கென்று பூஞ்சோலையிற் சேர்ந்தவளவிலே, ஒவ்வொரு நிமித்தத்தால் தோழியர்பிரிய அக்கன்னிகை அங்குத் தனித்துநின்ற சமயத்திலே ஒவ்வொருநிமித்தத்தால் பரிவாரங்கள் பிரியத் தனிப்பட்டவனாய் அப்புருஷன் அங்குவந்து சேர, இருவரும் தெய்வவசத்தால் தற்செயலாய் ஏகாந்தமான ஓரிடத்திலே சந்தித்து ஒருவர்பக்கல் ஒருவர் காதல்கொண்டு கொடுப்பாரும் அடுப்பாரு மின்றித் தமதுவிரும்பத்தின்படி களவுப்புணர்ச்சிபுணர்ந்து பிரிந்தபின்பு ஆற்றாமைவிஞ்சி அதனால் நாணம் முதலியன அழிந்து இவர்களுள் ஒருவர் மற்றொருவாது வடிவத்தையும் ஊரையும் பேரையும் தமதுஊரையும் பேரையும் ஒருபடத்திலெழுதி அச்சித்திரப்படத்தைக் கையிற்கொண்டு பனைமடலினால் ஒருகுதிரையருச்செய்வித்து அதன் மீது தாம் ஏறி அதனைப் பிறராலிழுப்பித்து வீதிவழியே பலருங்கூடும் பொதுவிடங்களிலெல்லாங் செல்லுபவராவர்; இது, மடலூர்த் லெனவும், மடன்மாவேறுத் லெனவும் படும். இதற்குப் பயன் - இவரது இக்கடித்தொழிலைக் கண்டு அதனால் இவரதுபெருவேட்டையை யுணர்ந்து உறவினராயினும் அரசாளுநரும் வெளிப்படையாக மணஞ்செய்தவைக்கப்பெறுதலாம். இம்மடற்றிறம் ஆடவர்க்கே பெரும்பாலும் உரியது. அளவுக்குவிஞ்சின ஆசையின்மிகுதியால் மகளிர்க்குஞ் சிறுபான்மை வரும். அன்றியும், மடலூர்தல் ஆடவர்க்கே யுரிய தென்றும், மடலூர்வே னென்று சொல்லுதல் இருபாலார்க்கும் உரிய தென்றும் உணர்க. இங்குக்கூறிய இது, தலைவியின் மடற்றிறம். பிரிவாற்றாது வருத்தர் தலைமகள் காதல்மிகுதியால் நாணந்தறந்து மடலூரத் துணிந்தமையைக் கூறுதல், இச்செய்யுளிற் குறிக்கப்பட்ட விஷயம்.

தோத்திரப்பிரபந்தங்களில் அகப்பொருட்கிளவித்துறைகளை இடையிடையே கூறுதல் கவிசமயமாதலே, இலக்கியங்கள் கொண்டு உணர்க. சிருங்காராசப்பிரதானமான அகப்பொருட்கிளவித்துறைகளை ஞானநூலாகிய தோத்திரப் பிரபந்தங்களிற் கூறுதற்குக் காரணம், கடுக்கின்றதானைக் கட்டிபூசிக் கடுத்தின்பிப்பார்போலச் சிற்றின்பக்கூறும் வகையாற் பேரின்பத்தைக் காட்டி நாட்டுத லென்பர். இங்ஙனம் வெளிப்படைப்பொருளால் அந்யாபதேசமாகக் கூறுகின்ற சிற்றின்பத்துறைச்செய்யுள்கட்கெல்லாம் ஸ்வாபதேசமாகப் பேரின்பத்தின்பாற் படுத்தும் உன்னுறைபொருள் உண்டென்பதையும் உணர்க. அன்றியும், இங்குக் கூறியது, உலகவாழ்க்கைச் சிற்றின்ப மன்று. “நான்கினுங் கண்ணனுக்கேயாமது காமம்” என்றபடி எம்பெருமானைச் சேரவேண்டுமென்று அவன்பக்கலிலே யுண்டாகின்ற அபேகையையே கூறியது. “கோவிந்தா, ஏற்றைக்கு மேழேழ்பிறவிக்கு முன்றன்னோ, நெற்றோமேயாவோம் உனக்கேநாமாட்செய்வோம், மற்றைநங்

காமங்கள் மாற்று” என்றபடி லோகநாயகனுடைய சேர்க்கையை அபேகித்
கின்ற பேசுபக்காதவரானது வேதாந்தநிரணயத்தின்படி அன்புசெலுத்த
வேண்டியுதிடத்தில் அன்புசெலுத்திய தாதலால், சிற்றின்பக்காதல்போ
லன்றி, ஸகலபாபிவ்ருத்திக்கும் வீடுபேற்றுக்குமே காரணமாம். கண்ண
பிரான்பக்கல் கொண்ட காமத்தால் கோபஸ்திரீகள் முத்தி பெற்றன
ரென்று புராணக் கூறுதலுங் காண்க.

ஐயக்காரது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமான் மறைந்த
வளவிலே அவனதுநிரந்தரபுதுவத்தில் அபேகையுடைய இவர் ஸ்வதந்திர
ஞான அவன் மீண்டும் தானாகவந்து தம்மைச் சேர்த்துக் கொண்டருளுங்
காலத்தின் வரவை யெதிர்நோக்கிப் பொறுத்துப் பரதந்திரராய் ஆறியிருப்
பது தகுதியாக, தமதுஅவாவின்மிகுதியால் அத்தன்மை குலைந்து எவ்வாற்
ருலாயினும் தாம் முயன்று அவனதுசார்ந்தியத்தைப் பெறுதற்கு விரை
தலையெடுத்துஉரைத்தல், இச்செய்யுளுக்கு உள்ளுறைபொருளாம். மடலூர்
தலுக்கு ஸ்வாபதேசம் - பாரதந்திரியத்தை விட்டு ஸ்வாதந்திரியத்தை மேற்
கொண்டு ஸாதநாறுஷ்டாநஞ்செய்தல். இவரதுபாரதந்திரியசிலை குலையாத
படி எம்பெருமான் ஸார்ந்தியத்தைத் தந்தருளுமாறு செய்தல், இதன்
பயனும். பிறவும் ஆய்ந்துஉணர்க.

மடல் என்ற சொல் - இலக்கணியால், அதனாலியன்ற குதிரையைக்
குறித்தது. மடம், நாணம் என்பன - மகடேக்குணங்கள் நான்கைச் சேர்ந்
தவை; மற்றவை - அச்சமும் பயிர்ப்புமாம்; இவற்றுள், மடமாவது - அறிந்
தும் அறியாதுபோலிருத்தல்; கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமையென்றும் கூறுவர். நாணமாவது - செய்யத்தகாதவற்றின்கண் உள்ளமொ
டுக்குதல். அச்சமாவது - பலஆடவர்களினிடையிற் செல்லக்கூசாதல். பயிர்ப்
பாவுது - கணவனல்லாத மற்றைப்புருஷரது ஆடை முதலியன தம்மேற்
பட்டால் அருவருப்புக்கொள்ளுதல். (௩௫)

௩௬. திருத்தெற்றியம்பலம்.

சென்றதுகாலந் திரைநரைமூப்பானவினி

யென்றுகொல்சாவறியோ மென்னெஞ்சே—கன்று

லுருத்தெற்றியம்பலத்தையோர்விளவின்வீழ்த்தான்

றிருத்தெற்றியம்பலத்தைச்சேர்.

(இ - ன்.) என் நெஞ்சே - எனது மனமே!—(நமக்கோ),—காலம் செ
ன்றது - வாழ்நாள் பெரும்பாலுங் கழிந்திட்டது; திரை - தோற்சருக்கமும்,
நரை - மயிர்வெளுத்தலும், மூப்பு - கிழத்தனமும், ஆண - தோன்றியுள்ளன;
இனி - இனிமேல், சாவு - மாணம், என்றுகொல் - என்றைக்கோ? அறி
யோம் - அறிந்திலோம்; (ஆதலால், நமது ஆயுள் முடிவதற்குள்), ஓர் விள
வின் அம் பலத்தை-ஒருவினாமாத்நிலுள்ள (அகராவேசக்கொண்ட) அழகிய
பழத்தை(க்கண்டு), உருத்து - கோபித்து, கன்றால் - (அகராவேசக்கொண்ட)
இனக்கன்றைக்கொண்டு, எற்றி - வீசியெறித்து, வீழ்த்தான் - வீழ்ச்செய்தவ

ஹை திருமாலினது, திருத்தெற்றியம்பலத்தை - திருத்தெற்றியம்பலமென்னுந் திவ்வியதலத்தை, சேர் - இடைவிடாது தியானிப்பாயாக; (௭ - ௮.)

இதனால், பழுதே பலபதலும் போயினமைக்கு இரங்கி, ஒவ்வொருகரணமும் ஒடுங்கிக்கொண்டே வருகின்ற முதுமைப்பருவத்திலும் தமது நெஞ்சுமானது மரணம் பின்றையே நின்றதென்ற சிந்தனை சிறிதுமின்றி உலகப்பற்றுக்கொண்டு உழல்வது கண்டு ஆற்றாது, அந்நெஞ்சை நோக்கி இனியாவது எம்பெருமானது திவ்வியதலத்தைச் சேர்ந்து உய்வுபெறுவாயென்று உணர்த்துகின்றன ரென்க. இதுவரை வீணை கழிந்த நாள்களைக் குறித்துக் கழிவிரக்கம் கொள்ளுகிறவனவோடு நில்லாமல், இனி உயிர் வாழும் நாள்களுள் “நின்றபிராணன் கழலுமுன்னே நெஞ்சமே நினையாய்” என்றபடி இறப்பதற்குமுன்னே எம்பெருமா நெழுந்தருளியுள்ள தலத்தைத் தியானித்தாலும் அதுபயன்படுமென்பது, கருத்து. பின்னிரண்டடிகளில், நெஞ்சே! விரோதிநிரஸநசிலஹை எம்பெருமானது திவ்வியதலத்தை நீ சேர்வாயின், அவனும் வேண்டா, அப்பிராணது திவ்வியதலமே பகவத்தியானத்திற்கு இடையூறு உண்டாக்குகின்ற உனதுவிரோதிகளைப் போக்கு மென்ற கருத்துத் தொனிக்கும். இடைச்சிறுவனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு விருப்பத்தையுண்டாக்குமாறு ஓரசுரன் ஆவேசித்ததனால் இயற்கைக் கனிகளினும் இனியதோற்றத்துடன் அவ்வளவின் கனி இருந்த தென்பார், அதற்கு ‘அம்’ என்ற அடைமொழி கொடுத்துக்கூறினர். கன்றினிடத்து ஆவேசித்த அசுரன் வத்ஸாசுர னென்றும், வினங்கனியினிடத்து ஆவேசித்த அசுரன் கபித தாசுரனென்றும் பெயர்பெறுவர். (௩௬)

௩௭. திருமணிக்கூடம்.

சேராதுமுன்செய்ததீவினை பின்செய்வதுவும்
வாரா தினிரீமடநெஞ்சே—நேராக்
குருமணிக்கூடத்தாணைக்கொம்புபறித்தாணைத்
திருமணிக்கூடத்தாணைச்செப்பு.

(இ - ன்.) மடம் நெஞ்சே - அறியாமையையுடைய எனதுமனமே!—
நேரா - எதிர்த்து, குரு மணி கூடத்து - சிறந்த இரத்தினங்க ளிழைத்துச் செய்யப்பெற்ற கூடத்தி லிருந்த, ஆனை - (சுவலயாபீடமென்னும்) பட்டத்துயானையினது, கொம்பு - தந்தங்களை, பறித்தாணை - வேரோடுபிடுங்கி (அதனால் அதனை அடித்து) அழித்தவனும், திருமணிக்கூடத்தாணை - திருமணிக்கூடமென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனுமாகிய திருமாலை, நீ செப்பு - நீ இடைவிடாது துதிசெய்ய உதவுவாய்; (அவ்வாறுசெய்வாயாயின்),—முன் செய்த தீ வினை - நீமுற்பிறப்பிற்செய்து சேர்த்துவைத்துள்ள (ஹஞ்சிதம் அகப்புகதப்பாரபதம் என்ற இரண்டுவகைப்) பாவமும், சேராது - (தன்பயனை ஊட்டுமாறு உன்னை) அணுகாது; பின்செய்வதுவும் - இனி (அபுத்திபூர்வமாகச்) செய்கின்ற (ஆகாம்யமெனப்படும்) பாவமும், இனி வாராது - இனிமேல் (உன்னை) அணுகாது; (௭ - ௮.)

பிறப்பு அநாதியாய் வருதலின் தமது உயிரால் அளவின்றி மீட்டப் பட்ட வினைகளின்பயன்களுள் இதுவரை அனுபவித்தவைபோக இனி அனுபவிக்கக் கடவனவாய் நின்ற கருமங்களெல்லாம் எம்பெருமான் திருநாமத் தைச்சொன்னமாத் திரத்தில் உடனே அவனருளால் இருந்ததுதெரியாதபடி அழிந்திட, அபுத்திபூர்வகமாக இனி நேரிடுங் கருமங்களும் காட்டுத்தீமூன் னர்ப் பஞ்சத்துய்போல அழித்தொழியு மென்பதாம். புண்யமும் பொன் விலங்குபோன்று மோட்சத்திற்குத்தடையாய்ப் பிறப்பிற்கு ஏதவாதல்பற்றி, அதனையுஞ்சேர்த்து ‘திவினை’ என்றே கூறினார். “போயபிழையும் புகுதருவா னின்றனவுந் தீயினிற்றாசாகுஞ் செப்பு” என்ற ஆண்டாள் அருளிச்செய லும், “செப்பு - வாங்குநர்காயங்களால் அநுபவிக்கவேணுமென்றது மிகை; விரோதி போனைக்கு உக்திக்குமேல் வேண்டா வென்னை; அவன், இவன் அநுகலித்தவாறே பூர்வாநத்தை [ஞானம்பிறப்பதற்குமுன்செய்த பாபத் தை] விஸ்மரிக்கும் [மறப்பான்]; உத்தராதத்துக்கு அவிஜ்ஞாதா [அறியாத வன்] ஆம்; இனி யார் அநுபவிப்பார்? அவன்பொறுத்தே நென்னத் தீரு மத்தனையிதே இது” என்ற வ்யாக்யானவாக்யங்களும் இங்குக் காணத் தக்கன.

பாலுங் கண்டசர்க்கரையும் கலந்து குடிக்கப் பித்தம் தன்னடையே போமாறுபோல, எம்பெருமானது திருநாமத்தை ஒருகால் உச்சரித்தமாத் திரத்தில் தீவினைகளெல்லாமொழிந்து நற்கதிபெறுதல் எளிதாயிருக்க, சுகா மாண இந்த உபாயத்தை மேற்கொள்ளாது அலைகின்ற தம்மனத்தை ஐயங் கார் ‘மடநெஞ்சே’ என்று விளித்தல் ஏற்கும். ‘குருமணி’ என்பதை ஆனைக் கொம்புக்கு அடைமொழி யாக்கி, சிறந்தமுத்துக்கள் தோன்றுதற்கு இட மாண யானைத்தந்தம் என உரைப்பினுமார்: யானைக்கொம்பு முத்துப்பிறத் தற்கு உரிய இருபது இடங்களு ளொன்றாதலும், முத்து நவமணிகளு ளொன்றாதலும் அறிக.

(௩௭)

௩௮. திருக்காவளம்பாடி.

செப்பேன்மனிதருக்கென்செஞ்சொற்றமிழ்மாலை
கைப்பேன்பிறதெய்வங்காண்பாரை—யெப்போதுங்
காவளம்பாடித்திருமால்காற்றாமரைதொழுது
காவளம்பாடித்திரிவேனான்.

(இ - ள்.) நான்—, எ போதும் - எக்காலத்திலும், என் செஞ் சொல் தமிழ் மாலை - இன்சொற்கள் நிறைந்த எனது தமிழ்ப்பாமாலையை, மனித ருக்கு - மனிதரைப்பற்றி, செப்பேன் - (ஒருபோதும்) பாடமாட்டேன்; பிற தெய்வம் காண்பாரை - தேவதாந்தரங்களைத் தரிசிக்கின்ற அவைஷ்டண வரை, கைப்பேன் - வெறுப்பேன்; காவளம்பாடி திருமால் - திருக்காவளம் பாடி யென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள திருமாலினது, கால் தாமரை - திருவடித்தாமரைகளை, தொழுது - வணங்கி, நா - (எனது) நாவி ளால், வளம் பாடி - வளமாகக் கவிபாடிக்கொண்டு, திரிவேன் - யாதொரு கவையுமின்றி இனிதுகாலங்கழிப்பேன்; (எ - று.)

பந்தத்திற்கு ஏதுவான நான் துதிசெய்வதைவிட்டு, தேவதாந்தரபஹுஞ் செய்வாரையும் வெறுத்து, மோட்சத்திற்கே ஏதுவான திருமாலினது திருவடித்தாமரைகளைக் கவிபாடித் துதித்துப் பொழுதுபோக்குவே னென்று மறந்தும் புறந்தொழாத வீரவைஷ்ணவராகிய தமது அநுஷ்டானத்தை வெளியிட்டன ரென்க. தேவாதிதேவனுன திருமலைத் துதித்தற்கு உதவியாகல்பற்றி, தமதுபாடல்களை 'செஞ்சொல்தமிழ்மலை' என்றனர். 'கைப் பேன் பிறதெய்வங்காண்பாரை' என்பதனால், இவர் பிறதெய்வங்களைக் காணுதலுஞ்செய்யாமை சொல்லாமலே அமையும்; இன்னும் இதனால், "ஞானத்தினொளியிருவை நினைவா ரென்றாயகரே", "கொண்டாடும் செஞ்சடையாரவ ரெங்கன்குலதெய்வமே" என்றபடி திருமலைத் துதிக்கும் மெய்யடியார்களிடத்தில் பிரேமையுள்ளவ ரிவரென்பதும் பெறப்படும். (௩௮)

௩௯. திருவெள்ளக்குளம்.

நானடிமைசெய்யவிடாய்நானுனெ னெம்பெருமான்
 னுனடிமைகொள்ளவிடாய்தானுனெ—னுன தற்பின்
 வெள்ளக்குளத்தேவிடாயிருவருந்தணிந்தோ
 முள்ளக்குளத்தேனைபொத்து.

(இ - ள்.) நான்—, அடிமை செய்ய - (எம்பெருமானுக்குத்) திருத்தொண்டிசெய்யவேண்டு மென்று, நான் விடாய் ஆனென் - நான் பேராவல் கொண்டவனுனென்; எம்பெருமான்—, தான் - தானும், அடிமை கொள்ள - (என்னை) அடிமையாகக் கொள்ளவேண்டு மென்று, தான் விடாய் ஆனென் - தான் பேராவல்கொண்டவனுனென்; ஆனதன் பின் - இங்ஙனம் இருவரும் விடாய்கொண்டபின்பு, வெள்ளக்குளத்தே - திருவெள்ளக்குள மென்னுந் திருப்பதியில், இருவரும் - யாங்குளிருவரும், உள்ளம் குளம் தேனை ஒத்து - மனத்தில் சர்க்கரைப்பாகையும் தேனையும் போன்று, (ஒன்றுசேர்த்து), விடாய் தணிந்தோம் - எங்கள் வேட்கை தனியப்பெற்றோம்; (எ - று.)

எம்பெருமானது ஜாயமாநகடாகுத்தால் அப்பிரானுக்குத் திருத்தொண்டிசெய்தாலன்றித் தரித்திருக்கவொண்ணாத நிலைமை எனக்கு உண்டாக, உடையவன் பயிர்த்தலையிலே குடிசைகட்டிக்கொண்டு நிற்பதுபோல எம்பெருமானும் திவ்வியதேசங்கள்தோறும் எழுந்தருளியிருந்து எப்போது சேதநலாபம் தனக்கு நேருமோ வென்று பேராவல்கொண்டு எதிர்பார்த்து நிற்க, நான் அங்குசு சென்று அப்பிரானைத் தரிசித்து அடிமைசெய்யவே அப்பிரானும் உவந்து என்னை ஆட்கொன்ன, அதனால் இருவரும் விடாய் தீரப்பெற்றோ மென்பதாம். திருவெள்ளக்குளம் என்ற அந்தத்திவ்வியதலத்தின் திருநாமத்திற்கு ஏற்ப, 'விடாய்தணிந்தோம்' என்று சமத்தாரந்தோன் மக் கூறின ரென்க.

எம்பெருமான் வ்யூஹம் விபவம் முதலிய நிலைகளை மேற்கொண்டும் அவை பயனிலவாதல்பற்றி, அர்ச்சாவதாரத்தை மேற்கொண்டு உலகத்து உயிர்களை அடிமைகொள்கின்றன னென்பது, நூல்துணிபு. "பூர்த்தியுள்ள

தும் அர்ச்சாவதாரத்திலே; ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே. பூர்ண மென்கையாலே, எல்லாக்குணங்களும் புஷ்கலங்கள். ப்ரபத்திக்கு அபேக்ஷிதங்களான லௌஸப்பாதிசுள் இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாஸப்பது இங்கே. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்தரியத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு தன்னை அநாதரிக்கிறவர்களைத் தான் ஆதரித்துநிற்கிற இடம். பூசதஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம்; ஆவரணஜலம்போலே பரத்வம். பாற்கடல்போலே வ்யூஹம். பெருக்காறுபோலே விபவங்கள், அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே அர்ச்சாவதாரம். இதுதான் ஸாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே விஷயாந்தரங்களிலேமண்டி விமுகராய்ப்போருஞ் சேதநர்க்கு வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக்கடவதாய், ருசிபிறந்தால் உபாயமாய் உபாயபரிக்ரஹம்பண்ணினால் போக்யமுமாய் இருக்கும்” என்பது, ஸ்ரீவசநபூஷணம்.

ஐயங்கார், தமக்கு அடிமைசெய்யும் விருப்பம் மிக்கிருப்பதையும், அப் பிரானுக்குத் தம்மை அடிமைகொள்ளும் விருப்பம் தம்மினும் மிக்கிருப்பதையும் விளக்குவதற்கு, ‘நான்’, ‘தான்’ என்ற சொற்களை இருமுறை கூறினர்: இனி, இவ்விரண்டு சொல்லையும் அசைநிலை யென்பாரு முளர். ஜீவாத்ம ஸ்வரூபமும் பரமாத்மஸ்வரூபமும் தனித்தனி இனிதாயிருத்தல்பற்றி, அவ்விரண்டற்கும் நேர்ந்த சேர்க்கைக்குச் சர்க்கரைக்குத் தேனுக்கும் நேர்ந்த சேர்க்கையை உவமைகூறினார். உபமானப்பொருள்கள் அசேதந மாதலால், அவை தமது இனிமையை யுணரமாட்டா; உபமேயத்திலோ, ஒன்று சேதநமும் மற்றொன்று பரமசேதநமு மாதலால், அவை அவ்வினிமையை நன்கு உணருமென வேறபாதி காண்க. ஆகவே, இங்கு, உபமானத்தினும் உபமேயம் மிக்கதாதலால், எதிர்நிலையணி தொனிக்கும். இருவரும் = இருவோரும்; தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. (௩௬)

௪௦. திருப்பார்த்தன்பள்ளி.

ஒத்தமரரேத்துமொளிவிசும்பும்பாற்கடலு
மித்தலத்திற்காண்பரிப வென்னெஞ்சே—சித்துணர்ந்த
தீர்த்தன்பள்ளிக்கிருந்துசெப்பவெளிநின்றானைப்
பார்த்தன்பள்ளிக்குட்பணி.

(இ - ன்.) என் நெஞ்சே—! ஒத்து - ஒன்றுகூடி, அமரர் - நித்தியருளிகளும் தேவர்களும், எத்தும் - துதிக்கின்ற, ஒளி விசும்பும் - பேரொளியுடையமான பரமபதமும், பால்கடலும் - திருப்பாற்கடலும், இ தலத்தில் - இந்தப் பூமியில், காண்பு அரிய - காணுதற்கு அரியனவாம்; (ஆதலால், அவைகளை விட்டு), சித்து உணர்ந்த - ஜீவாத்மாவின் உண்மைநிலையை யுணர்ந்த, தீர்த்தன் - பரிசுத்தான பரகலாதாழ்வான், பள்ளிக்கு இருந்து - பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து [பள்ளிக்கூடத்திற்படிக்கின்ற சிறுவனாயிருந்தும்], செப்ப - (தனது தன்னை வினவியதற்கு ‘என்குமுளன்’ என்று) மறுமொழிகூற, வெளி

நின்றானே - (அதுகேட்டு வெகுண்டு இரணியன் துணைத் தட்ட அதனினின்று நரசிங்கமாகி) வெளித்தோன்றிய திருமலை, பார்த்ததன்பள்ளிக்குள் - திருப்பார்த்ததன்பள்ளியென்னுந் திவ்வியதலத்திற் சென்று, பணி - உணக்குவாயாக ; (எ - று.)

பரத்வரிலையாகிய பரமபதத்தையும் வ்யூஹரிலையாகிய திருப்பாற்கடலை யுங் கூறியது - மற்றை விபவரிலை அந்தர்யாமித்வரிலை என்ற இரண்டற்கும் உபலக்ஷணம். பரத்வமும் வ்யூஹமும் தேசத்தினால் மிகவும் சேய்மையனவாதலால் அவைகள் காணமுடியாதனவாம்; விபவரிலையோ தேசத்தினும் சேய்மைய தன்றாயினும் அக்காலத்தார்க்கன்றிப் பிற்பாடான நம்மாற் காணவிரகில்லை; அந்தர்யாமித்வமோ தேசம் காலம் என்ற இரண்டினாலும் சேய்மையதன்றாயினும் ஞானதிருவடிபுலனன்றி வேறுவகையாற் காண இயலாது; ஆகையால், அஜ்ஞான நமக்கு அதுவும் பயனற்றதேயாம்; ஆகவே, ஒருவகையாலும் அருமைப்பாடின்றி ஆங்காங்குக் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கின்ற அர்ச்சையே நமக்கெல்லாம் எளிதில் அடைந்து ஈடேறுதற்கு உரிய தாகையால், அவற்றொன்றான திருப்பார்த்ததன்பள்ளியையடைந்து உய்வுபெறுவா யென்று தம்மனத்தை நோக்கிக் கூறின ரென்க. "தருவார்த்தனுக்கு [நீர்வேட்கையுடையவனுக்கு] தேவார்த்தாத்திற் போக வேண்டாதபடி நிற்கிற இடந்தன்னிலே உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் கொட்டிம் குந்தாலியுங் கொண்டு கல்லினால்லது குடிக்கக் கிடையாத பூதஜலம்போலே யாயிற்று, கண்டு பற்றவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவனுக்கு ஹருதயத்திலே யிருக்கச்செய்தேயும் "கட்கிலீ" என்கிறபடியே கண்ணுக்கு விஷபமன்றிகே அஷ்டாங்கயோகரூபயத்நத்தாலே காண வேண்டுமபடியான அந்நியாயித்வம். அவனுக்கு [தாகித்தவனுக்கு] அண்டத்துக்குப்புறம்பே பெருகிக்கிடக்கிற ஆவரணஜலம்போலே யாயிற்று, இவனுக்கும் [பற்றவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவனுக்கும்] "அப்பால் முதலாய்நின்ற அளப்பரிய ஆரமுது" என்கிற படியே லீலாவிபூதிக்கு அப்பாற்பட்டிருக்கிற பாநீவம். அப்படி அதிவிப்ரக்ருஷ்டம் [தூரத்திலுள்ளது] அன்றியே அண்டாந்தர்ப்பூதமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்கு தஷ்ட்ராபம் [அடைவதற்கு அரியது] ஆன பாற்கடல் போலே யாயிற்று, இவனுக்கும் "பாலாழீநீகிடக்கும் பண்பை யாங்கேட்டேயும்" என்கிற படியே கேட்டிருக்குமித்தனையல்லது சென்றுகாண அரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம். பரத்யாஸநம் [கிட்டியது] ஆயும் தாத்காலிசர்க்கு உபஜீவ்யமாய்ப் பாஸ்ராத்யன் [பிற்காலத்தவன்] ஆனவனுக்குத் தூல்லபமான பெருக்காறுபோலே யாயிற்று, "மண்மீதுழல்வாய்" என்கிறபடியே பூமியிலே அவதரித்து ஸஞ்சரித்தும் தத்காலவர்த்திகளுக்கு ஆஸ்ரயணீயமாய்ப் பிற்காலத்திலுள்ளன இவனுக்குக் கிட்டாதபடியான விபவம். முன்பு சொன்னடைபோலன்றிக்கே அவனுக்கு விடாய்கெடப் பருகலாம்படி பெருக்காற்றிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே யாயிற்று, இவனுக்கும் தேசகாலகாண விப்ரக்ருஷ்டமன்றிக்கே கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எங்கு மொக்க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கு இலக்காம்படிநிற்கிற பின்னொர்வணம்

குஞ்சோதியான அஞ்சாவதாம்” என்ற ஆன்றோர் வ்யாக்யானவாக்யங்கள் இங்குக் கருத்தத்தக்கன.

சித்து - உணர்வுடையது: ஆத்மா: சித்தை உணர்ந்தலாவது - “ஆத்மஸ்வ ரூபத்தான் - “சென்றுசென்றபரம்பரமாய்” என்கிறபடியே தேஹ இந்திரிய மந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய், அஜடமாய், ஆகந்தரூபமாய், நித்யமாய், அனுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிந்த்யமாய், நிரவயவமாய், நிர்விகாரமாய், ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாய், சுஸ்வரணுக்கு நியாம்யமாய், தார்யமாய், ஸேஷமாயிருக் கும” என்று அறிகை. இவ்வாறு இதனையறியவே, மற்றையிரண்டு தத்வங்க ளாகிய அசித் சுஸ்வர தத்வங்களும் அறியப்பட்டனவாம். ‘பள்ளிக்கிருந்து’ என்றதனால், பிரகலாதாழ்வானுடைய இளமைப்பருவத்தை விளக்கியபடி யாம். (சு0)

சோழநாட்டேத்திருப்பதிகள் முற்றம்.

பாண்டிநாட்டேத்திருப்பதிகள் - கஅ.

க. திருமாலிருஞ்சோலைமலை.

பணிந்தேன் திருமலைப் பாமலைதாளி
லணிந்தே னருட்டஞ்சமாகத்—துணிந்தேன்
திருமாலிருஞ்சோலைசேர்ந்தே னெனக்கு
வருமாலிருஞ்சோதிவான்.

(இ - ள்.) (நான்),—திருமாலிருஞ்சோலை-(அழகன் எழுந்தருளியுள்ள) திருமாலிருஞ்சோலை யென்னுந் திவ்வியதலத்தை, சேர்ந்தேன் - அடைந் தேன்; திருமலை ஸ்ரீயப்பதியான அவ்வெம்பெருமானை, பணிந்தேன் - வணங்கினேன்; பா மலை - தமிழ்ப்பாடலினாலாகிய மாலையை, தாளில் - (அவனது) திருவடிகளில், அணிந்தேன் - சூட்டினேன்; அருள் - (அவனது) திருவருளையே, தஞ்சம் ஆக - பற்றுக்கோடாக, துணிந்தேன் - கிச்சயித் தேன்; (அவ்வனன் துணிந்ததனால், இனி), எனக்கு—, இருஞ் சோதி வான் - பெரிய ஒளிவடிவமான பரமபதம், வரும் - கிடைக்கும்; (எ - று.)—ஆவ் - ஈற்றகை; தேற்றமுமாம்.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையைச் சேர்ந்து அங்குஎழுந்தருளியுள்ள அழ கப்பிரானைச் சேவித்து அப்பிரான் திருவடிகளிற் பாமலைசூட்டி அவனது அருளையே தஞ்சமாகத் துணிந்திருத்தலால், அவனருளால் எனக்கு நற் பேறவாய்த்தல் திண்ண மென்பதாம். “பணிந்தேன் திருமேனி பைங்கமலங் கையால், அணிந்தேன் உன்சேவடிமே லன்பாய்த் - துணிந்தேன், புரிந் தேத்தி உன்னைப் புகலிடம்பார்த்த ஆங்கே, இருந்தேத்திவாழு மிது” என்ற பாசுரத்தை அடியொற்றியது, இச்செய்யுள். இறைவன் எழுந்தருளியிருக்

கின்ற பரமபதம், முச்சடர்களின் ஒளியினும் மிக்கபேரொளியுடைமையால், 'இருஞ்சோதிவான்' என்றார். வரும் மால் இருஞ்சோதி வான் என்று பிரித்து, திருமாலினது பரமபதம் கிடைக்குமென்றும் பொருள்கூறலாம். (சக)

உ. திருக்கோட்டியூர்.

வான்பார்க்கும்பைங்கூழ்போல்வாளாவுனதருளே
யான்பார்க்கநீபார்த்திரங்கினாய்—தேன்பார்ப்பி
னோசைத்திருக்கோட்டியூரானே யின்னமுமென்
னோசைத்திருக்கோட்டியாள்.

(இ - ள்.) தேன் பார்ப்பின் ஓசை - இளவண்டுகளுடைய ரீங்காரவோசை மிகுந்த, திருக்கோட்டியூரானே - திருக்கோட்டியூர் மென்னுந் திவ்விய தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் திருமாலே!—வான் பார்க்கும் பைக்கூழ்போல் - வானத்துஎழுகின்ற மழையையே யெதிர்நோக்குகின்ற பசியபயிரைப்போல, வாளா - சுமமா [எப்போதும்], உனது அருளே - உன்னுடைய திருவருளையே, யான் பார்க்க - நான் ஆதரத்தோடு எதிர்நோக்க, நீ பார்த்து இரங்கினாய் - நீ (அதனைக்) கடாகூறித்து (என்மீது) அருள்புரிந்தாய்; இன்னமும் - இனிமேலும், என் - எனது, ஆசை திருக்கு - இவ்வுலகப் பற்றுகிய மாறுபாட்டை, ஒட்டி - போக்கி, ஆள் - (என்னை) ஆட்கொள்வாயாக; (எ - று.)

தாபத்தைத்தணித்துத் தன்னைக்காத்தற்குஉரிய மேகம் மழைபொழியாது நீட்டிக்கநீட்டிக்கப் பயிர் அதனை ஆவலோடு எதிர்பார்க்குந் தன்மை மிகுதல்போல, பிரவித்துண்பத்தை யொழித்து என்னைப் பாதுகாத்தற்கு உரிய நீ தண்ணிர்செய்யாது உபேகூழ்க்கஉபேகூழ்க்க என்மனம் உண்பக்கலிலே ஒருகாலக்குஒருகால் மிகவும் அன்புகொண்டு ஆழ்ந்துகிற்க, அதனைக் கண்ட நீ வெருகாலத்திற்குப் பின்பு என்னிடத்துத் திருவருட்பார்வையை வைத்துள்ளாயாதலால், இனிப் பலவகைப்பற்றுக்களால் என்மனம் தீயவழிச்செல்லாதபடி அதன்மாறுபாட்டை நீக்கி என்னை அடிமைகொள்ளவேண்டுமென்பதாம். பயிர் வானையே பார்த்திருத்தற்குக் காரணம் வேறொரு நீர்நிலத்தைத் தேடிப்போகமாட்டாமைபோலவே, ஐயங்கார் இங்ஙனம் ஆதற்குக் காரணம் வேறொருபுகலிடத்தைப் பெறாமையென்க. வாளா என்பதற்கு-உண்கருணையைப் பெறுவதற்குஉரிய உபாயம் என்னிடத்து இல்லாதிருக்கவும் என்று கருத்துக் கொள்ளினும் அமையும். எம்பெருமான் திருவருளேப் பெற்றபிறகு 'என்னோசைத்திருக்கோட்டியாள்' என்று பிரார்த்திப்பதற்குக் காரணம் என்னையோ வெனின்,— “விண்ணுளார்பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையுஞ் செறும் ஐம்புலனிகை,” “இருஞ்சருமாஞாலம்” என்றபடி நிலத்தின்தன்மையாலும் ஐம்பொறிகளின்வலிமையாலும் ஒருகால் மீண்டும் அவனது திருவருளுக்கு விலக்காய்ச் செல்லுமாறு நேர்ந்திடமோ? என்று அதிசங்கை கொண்டமை யென்க. ஆசை யென்பது - மண்ணோசை பெண்ணோசை பொண்ணோசை யென்ற மூன்றையும் குறிக்கும்.

இரணியாசரன் மூவுலகத்தையும் ஆட்சிசெய்தகாலத்தில் தேவர்கள் அவ்வசரனையொழித்தற்கு வேண்டும் உபாயத்தை ஆலோசிப்பதற்கு ஏற்ற தாய், அசுரருபத்திராவயில்லாத இடத்தைத் தேடுகையில் கதம்பமுனிவரது சாபத்தால் 'துஷ்டர்ஒருவரும் வரக்கூடாது' என்று ஏற்பட்டிருந்த இந்தக்ஷேத்ரம் அவர்கள் கூட்டமாகஇருந்து ஆலோசித்தற்கு ஏற்ற இடமாயிருந்த காரணம்பற்றி, இத்தலத்திற்கு 'கோஷ்டிபுரம்' என்று வடமொழியிற் பெயர்; அதுவே, 'கோட்டியூர்' எனத் தமிழில் வழங்குகின்றது. இத்தலத்திற்கு 'தேன்பார்ப்பினோசை' என்று அடைமொழி கொடுத்துக் கூறியதனால், இத்தலம் வசித்தற்கு இனியசோலையைக்கொண்டுள்ளதாய் நீர்வளநிலவளங்களால் மிக்கிருக்கு மென்பது பெறப்படும். 'தேன்பார்ப்பினோசை' திருக்கோட்டியூர்' என்பதற்கு - 'வண்டுபோல் ஸாரக்ராஹியான எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர்நம்பியினிடத்துத் திருமந்திரத்தை உபதேசிக்கொண்டருளி, விமானத்தின்மீது ஏறியிருந்து பரமரஹஸ்யமான அந்தத்திருமந்திரத்தை எல்லாருங் கேட்டு உய்வுபெறுமாறு உரத்துவெளியிட்டதற்கு இடமான திருக்கோட்டியூர்' என்று ஸ்வாபதேசார்த்தம் கூறுவர். "பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றினமை" என்ற தொல்காப்பியத்தால், இளவண்டை 'தேன்பார்ப்பு' என்றார். தேன் - வண்டின் சாதிபேதம். (சஉ)

ங். திருமெய்யம்.

ஆளாயுனக்கன்பாயாசையாநாணிலியாய்
வாளாமனைவியென்றுவாழ்வேனைக்—கேளாய்
திருமெய்யமாயா சிலைகால்வளைத்து
வருமெய்யமாயாமதன்.

[பிரிவாற்றத தலைவி இரங்கிக்கூறுதல்.]

(இ - ள்.) திருமெய்யம் மாயா - திருமெய்யமென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள ஆச்சரியமான குணசேஷ்டிதங்கையுடையவனே!—உனக்கு - உன்னிடத்தில், ஆன் ஆய் - அடிமைப்பட்டி, அன்பு ஆய் - அன்புடையவளாய், ஆசை ஆய் - ஆசைகொண்டு, நாண் இலி ஆய் - வெட்கமற்றவளாய், வாளா - வீணாக [பெயர்மாத்திரத்தால்], மனைவி என்று வாழ்வேனை - மனைவியென்று வாழ்கின்ற என்னை, கேளாய் - நீ கேளாமல் உபேகித்துவிட்டாய்; மாயா மதன் - அழிந்தொழியாத மன்மதன், சிலை கால் வளைத்து - (தனது) கருப்புயில்லை (நாணேற்றி) துணிப்புறங்களில் வளைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு, எய்ய - (என்மீது மலரம்புகளை) எய்துவருத்துமாறு, வரும்-வருவானே! (என் செய்வேன்!!) (எ - று.)

தலைமகன் பரத்தையிற்றிரிவிற் பிரிந்தனனாக, அப்பிரிவுத்துயரையாற்றாது வருந்துகின்ற தலைவி அவ்வாற்றாமைமே வாயிலாக உருவெளித்தோற்றத்தில் எதிரில்நிற்கின்ற தலைவனை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியது, இது. காமநோய் மிகமுதிர்ந்தற்கு உரிய காலத்தில் ஆற்றாமைமிகுதியால் தன்னுயிரைப்பாதுகாத்துக்கொள்ள வேறுவிரகு இல்லாமல் தலைமகள் தலைமகனைக் கருதி இவ்வாறு கூறி முறையெடுக்கின்றன னென்க. எனக்கு நீ அருன்புரியா

யாயின் நினதுபிரிவுத்தயரை யாற்றாது இறந்துபடுவேனென்பது, குறிப்பு.
 “பரத்தையிப்பிரிதல் ஓதற்குப்படர்தல், சுருட்டகாவலொடு துதிற்கு
 அதல், உதவிக்குகைல் நிதியிற்குஇகத்தல் என்று, உரைபெறுகற்பிற் பிரிவு
 அறுவகைத்தே” என்று கூறப்படுகின்ற அறுவகைப்பிரிவுகளுள், இது-
 ‘வாளாமனைவியென்றுவாழ்வேனை’ என்று புலந்துகூறுதலால், பரத்தையிற்
 பிரிவாதல் பெறப்படும். தலைமகள் தலைமகளிடத்துத் தான் பேரன்பு வைத்து
 அவனையன்றி வேறென்றை யறியாத கற்புடையா னென்பாள். ‘ஆளாய்
 உனக்கன்பாய் ஆசையாய் நாணிலியாய் வாளா மனைவியென்று வாழ்
 வேனை’ என்றாள். அன்பு என்பது - ஒரு பொருளினிடத்த முதலில் தோன்
 றுகின்ற விருப்ப மென்றும், ஆசை என்பது - அவ்வன்பு முதிர்ந்த அழை
 விட்டுப் பிரிந்தால் தரிக்கமுடியாத நிலையென்றும் வேறுபாடு உணரத்தக்கது.
 தமதுகாமத்தின் தன்மையைத் தாமே சொல்வது குலமகளிர்க்கு அடுப்ப
 தன்று; ஆயினும், யான் அக்காமமிகுதியால் மரணவேதனையை யடையும்
 படியான நிலையைப் பெற்றதனால், யானே எனதுகாமத்தை இப்பொழுது
 வெளியிட்டேகூறுமாறு நேர்ந்த தன்மைக்கு இரங்குவேனென்பாள், ‘நாணி
 லியாய்’ என்றாள். மன்மதன் சிவபிரானதுநெற்றிக்கண்ணின் நெருப்பி
 னால் இறந்ததாக உலகத்தார் கூறுகின்றனரே. அது என்னளவில் இல்லே
 யாயிற்றே? என்ற கருத்தும்; கண்ணோட்டமின்றி உலகத்து உயிர்களைக்
 கொள்ளுகொள்ளுகின்ற யமன் இம்மன்மதனுயிரையுள் கொள்வானாயின்
 யான் உய்வேனே, இம்மன்மதனுக்கு அக்கூற்றுவனால் மாய்வுநேரவில்லே
 யே! இதுவும் என்லினையோ? என்ற கருத்தும் - ‘வருமெய்யமாயாமதன்’
 என்ற தொடரில் தோன்றும். கேளாய் என்பதை, உடன்பாட்டுமுற்றாகக்
 கொண்டு, என்சொல்லைக் கேட்டருளவேண்டு மென்றும் பொருளுரைக்க
 லாம்; கேட்டால்தான் யான் வாழ்வுபெறுவேனென்பது, கருத்து.

ஐயங்கார் தமதுஞானக்கண்ணுக்குச் சிற்சிலசமயங்களில் எம்பெரு
 மான் இலக்காகின்றபொழுதே அவனைக் கிட்டி முத்தியின்பமனுபவிக்கும்
 படியான ஆசை கொள்ள, அவரை அப்பெருமான் அப்பொழுதே தன்பக்
 கல் சேர்த்துக்கொள்ளாது காரியாந்தரங்களிற் கருத்துன்றி மறைய, அத
 னுண்டான தயாரமிகுதியினால் ஐயங்கார் அவனையே இடைவிடாது
 சித்தித்துக்கொண்டு மிகவருந்தி அவனை நொந்துகூறுவது, இதற்கு உள்நு
 னைபொருள். தனதுவருபத்திற்கு ஒவ்வாமையாலே உபேகித்தாலும்
 எதிராக உபேகியாமலும், வேறுகதியை நாடாமலும் முன்புள்ள அவனது
 சம்பந்தத்தையே நினைத்து மற்றும் அவனால் உதவியைப்பெற நாடி அவன்
 காலிலேயே விழுந்துகிடக்குந்தன்மையை யுடையவர் ஐயங்கார் என்பது,
 இங்குப் பெறப்படும்.

ஸத்யதேவதைகள் திருமாலேநோக்கித் தவஞ்செய்த தலமாதல்பீற்றி,
 அத்திருமலை ஸத்யகிரியென்றும், அங்குத்தோன்றிய திருமால் ஸத்யகிரிநாத
 ரென்றும் பெயர்பெறுவர்; சத்தியகிரியென்ற அச்சொல்லே திருமெய்யமலை
 பென்றும், அத்திருப்பதி திருமெய்யமென்றும் வழங்கப்பெறும். (சுஉ)

சு. திருப்புல்லாணி.

மதயானைக்கோள்விடுத்துமாமுதலேகொன்ற
கதையாலிதயங்கரை—முதலாய
புல்லாணிமாலே புறத்தோர்புகழிருப்பு
வல்லாணியென்செவிக்குமாறு.

(இ - ள்.) முதல் ஆய - முழுமுதற்கடவுளாகிய, புல்லாணி மாலே - திருப்புல்லாணியென்னுந் திவ்வியதலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள திருமாலே!—மதம் யானை கோள் விடுத்து - மதம்பெருகுந்தன்மையுள்ள கஜேந்திராழ்வானது (முதலை பற்றியதஞலாகிய) துன்பத்தைப் போக்கி, மா முதலை கொன்ற - (அதனைப்பிடித்துவருத்திய) பெரிய அம்முதலையை (அவ்யானை ஆதிமூலமே! என்று உவியபோது தன்சங்கராயுத்தாற்) கொன்ற, கதையால் - வரலாற்றினால், இரயம் கரையும் - (எனது) மனம் உருகும்; (அத்தகைய உனது புகழல்லாமல்), புறத்தோர் புகழ் - தேவதார்தரங்களிலுடைய புகழ், என்செவிக்கு - எனது காதுகளுக்கு, மாறு - விரோதமான, இரும்பு வல் ஆணி - வலிய இருப்பாணிபோன்றதாம்; (எ - று.)

பாதேவதையான உனது புகழ் என்செவிக்கு இன்பந்தருமேயன்றி, தேவதார்தரங்களினது புகழ் என்செவிக்கு இன்றொரு மென்பதாம். “செவிக்குஇதை கீர்த்தியார்” என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலும், “தரஷ்டவ்யரல்லாதவோபாதி ஸ்ரோதவ்யருமல்லர்; கேட்கவேண்டியிருந்திகோளேயா இலும், பிஞ்ருவத்ப்ரலித்தியென்ன, தத்பலயான பிஷாடநசாரித்ரப்ரதையென்ன, அத்வரத்வம்ஸகதையென்ன, ஸ்ரவஸாவதகதையென்ன இது யாதி ஸ்வணககிகமான கீர்த்தியையுடையராயிருப்பர். ம்ருதஞன புத்ரனை ஸாந்திபதிக்கு மீட்டுக்கொடுத்தான்; புநராவ்ருத்தியில்லாத தேசத்தினின்றும் வைதிகன்புத்ரர்களை மீட்டுக்கொடுத்தான் என்றும் இதுயாதிகளாலே ஸம்ஸ்ரவேமதரமயான கீர்த்தியனிறே” என்ற அதன்வ்யாக்யாநமும், ‘புறத்தோர்புகழ் என்செவிக்கு மாறு’ என்றவிடத்துக் கருத்தத்த்கன. “மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்,” “சிந்தைமற்றென்றின் றிறத்ததல்லாத்தன்மை தேவ பிரானறியும்” என்றபடி முழுமுதற்கடவுளான திருமாலையன்றிப் பிறப்பு இறப்புத் துன்பமுடைய பிறிதொருதெய்வத்தைச் சிறிதும்பொருள்செய்யாத நிறைவுடையவர் ஐயங்கா என்பது, இச்செய்யுளிறிற் போதரும். உயர்நினைப்பிறவியாதல் பகுத்தறிவாதல் நல்லொழுக்கமாதல் ஒன்றுமின்றிக்கே கேவலம்தன்னிடத்துப்பக்திகொண்டு தனக்குஅடிமையான பிராணியினிடத்த அருளினால், அதற்குத் துன்பஞ்செய்த பிராணியின்விஷயமாகப் பெருமான் தனதுருளிரந்ததிருவுள்ளத்திலே கொடியசேற்றத்தைக் கொண்டு அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுக்கரைக்கே வந்துஉதவின மகாருணத்தில் ‘இது என்னநீர்மையோ!’ என்று ஈடுபட்டு ‘மாமுதலேகொன்ற கதையா லிதயங்கரையும்’ என்றனர். தன்னிலமாகிய நீரிலே மலையொத்த யானையை யும் கெல்லவல்ல வலிமையுடைய தென்பார், ‘மாமுதலை’ என்றார். ‘இருப்பு வல்லாணி’ என்றது, காராசம்போலக் கொடியது என்ற கருத்தைப் புலப்படுத்தும்.

புல்லாணி - புல்லணை யென்பதன் மருஉ: இது, சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற இராவணனைக் கொல்லுதற்பொருட்டு இராமபிரான் வானர சேனையுடனே புறப்பட்டுச் சென்று தென்கடற்கரையை யடைந்து கடல் கடக்க உபாயஞ்சொல்லவேண்டு மென்று அக்கடலரசனான வருணனைப் பிரார்த்தித்ததத் தருப்பத்திற் படுத்து எழுநாளாவும் பிராயோபவேசமாகக் கிடந்த தல மாதலால், இது வடமொழியில் தர்ப்பஸ்யநம் எனப்படும்; புல்லணை என்பது - அதற்குஏற்ற தென்மொழி. (சச)

ரு. திருத்தண்காலூர்.

மாறுபடவாடையெனும்வன்கால்வந்தென்முலைமே
லூறுபடலூர்த்தவுளைவெல்லா—மாறத்
திருத்தண்கா லூரான் திருத்தண்டுழாயின்
மருத்தண்கா லூராதோவாய்ந்து.

[தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி வாடைத்து வநநீதி பிரங்கல்.]

(இ - ள்.) வாடை எனும் வல் கால் - வாடையென்கின்ற வலியகாற் றானது, மாறுபட - (எனக்கு) விரோதமாக, வந்து—, என் முலைமேல்-எனது தனங்களின்மீது, ஊறு பட - தாபமுண்டாகும்படி, ஊர்ந்த - தவழ்ந்துசெ ன்றதனாலுண்டாகிய, உளைவு எல்லாம் - வருத்தம்முழுவதும், மாற - (அடி யோடு) நீங்கும்படி, —திருத்தண்காலூரான் - திருத்தண்கா லென்னுக் கிவ் வியதலத்தி லெழுந்தருளியிருக்குந் தலைவனணிந்த, திரு தண் டுழாயின் - அழ கிய குளிர்த் திருத்துழாயினது, மரு - வாசனைபொருந்திய, தண் கால் - குளிர்த் த காற்றானது, வாய்ந்து - இனிதாகப்பொருந்தி, ஊராதோ - (என் மீது) தவழ்ந்துவீசாதோ? (எ - று.)

கனவொழுக்கத்தால் தலைமகனோடு கூடிப் பிரிந்த தலைமகள் காமோத் திபகப்பொருள்களு ளொன்றான காற்றுத் தன்மீது வீசி வருத்த அதற்குப் பொறளாய், 'இனித் தலைவனுடைய சம்பந்தம்பெற்ற பொருளினது தொ டர்பினாலாவது ஒருவாறு இந்நோய் தணியப்பெறலாம்' என்று கருதி, தலைவ னணிந்த திருத்துழாய்மீது பட்டு அந்நறுமணத்தோடுவருகின்ற காற்றுவது தன்மேல் வீசப்பெறுமா? என்று ஏங்கிக் கூறுகின்றன னென்பதாம். கந்த வஹ னென்றும், கந்தவாஹனென்றும் பெயர்பெறுமாறு ஆங்காங்குள்ள மணத்தைக்கொண்டவீசும் இயல்பினதும், பொதுப்பட எல்லாவுயிர்கட்குங் குளிர்ச்சியைச்செய்வதுமான காற்றானது தனதுதலைவர் சாத்திக்கொண் டுள்ள திருத்துழாயின்மேற் பட்டு அதன்நறுமணத்தைக் கொண்டுவந்து தன்மேல் வீசும்போது அவரைப் பிரிந்துநிற்கின்ற தனக்கு அமிருதம்போலு மென்று கருதி அக்காற்றைத் தலைவி வேண்டுகின்றன னென்க. ஒருபொரு ளே தலைவன் சம்பந்தத்தைப் பெற்றபோது இனிமைதருதலும் பெறாத போது துன்பம்வீளத்தலும் கருதத்தக்கன. பிரிந்தாரை வருத்துதலில் 'துணைவேண்டாமல் அஸஹாயமான திறமையுள்ள தென்பார், 'வாடை யெனும்வன்கால்' என்றார்.

ஐயங்கார் எம்பெருமானைச் சேராநபோது லெளகிகபதார்த்தங்கள் தம்மை வருத்த, அந்த எம்பெருமானது சாந்தித்தியம் கிடையாவிடினும் பாக வதர்களுடைய சம்பந்தங் கிடைத்தாலும் அதுகொண்டு ஈடேறலாமென்று எதிர்பார்ப்பது, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். விவரம் உய்த்துணர்க. (சுரு)

சு. திருமோகூர்.

வாயான்மலர்கோதிவாந்தொறுமேயுமோ
மேயாமலப்பால்விரையுமோ—மாயன்
திருமோகூர்வாயின்னுசேருமோ நானே
வருமோ கூர்வாயன்னம்வாழ்ந்து.

[அன்னத்தைத் தூதுவிடுத்த தலைவி அதனைக்குறித்து ஐயுறுதல்.]

(இ - ள்.) கூர் வாய் அன்னம் - கூர்மையுள்ள வாயையுடைய [என்னுடைய துவிடுக்கப்பட்ட] அன்னப்பறவையானது,--வாயால் - தன்வாயல்கினால், மலர் கோதி - தாமரைமலரினிதழ்களைக் கோதிக்கொண்டு, வாவிதொறும் - (இடைவழியிலுள்ள) கடாசங்கள் தோறும், மேயுமோ - மேய்ந்து கொண்டிருக்குமோ? மேயாமல் - அவ்வாறு தன்காரியத்தைச் செய்யாமல், வாழ்ந்து - வாழ்ச்சிபெற்று, அப்பால் - அப்புறம், விரையுமோ - (என்காரியத்தைச் செய்வதாக) விரைந்துசெல்லுமோ? மாயன் - ஆச்சரியமான குணசேஷ்டிதங்களுையுடைய (எனதுதலைவனாகிய) திருமாலினது, திருமோகூர்வாய் - திருமோகூரினிடத்து, இன்று - இன்றைக்கு, சேருமோ - சென்றுசேருமோ? நானே வருமோ - (எனதுநிலைமைகளைத் தலைவன்பக்கம் சொல்லிவிட்டு) நானேக்கே திரும்பிவருமோ? (எ - று.)

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி அப்பிரிவாற்றாது வருந்தும்போது அங்ஙனம் இரங்குமிடம் நெய்தனில மாதலால், திருமோகூரைச்சார்ந்த மருததலத்து வாழ்கின்ற அன்னப்பறவை அந்நெய்தனிலத்துக்கழிக்கரையில் இரைதேடித் தற்கு வர, அதனைநோக்கி, 'எனதுநிலைமைகளை எந்தலைவனான காளமேகப்பெருமான்பக்கல் சொல்லுதற்கு எனக்குத் தூதாகவேண்டும்' என்று வேண்டி விடுத்து, தனதுஆற்றுமைமிகுதியால், 'நான் தூதுவிடுத்த அன்னம் என்னைமறந்திட்டுத் தன்காரியத்தைச் செய்யுமோ? அன்றி, என்காரியத்தைச் செய்யுமோ?' என்று ஐயுற்றுக் கூறியது, இது. "விதியினம் பெடைமணக்கும் மென்னடைய வன்னங்கான்," "இடரில்போகம்முழ்கி யிணைந்தாடும் மடவன்னங்கான்," "அலர்மேலசையு மன்னங்கான்," "தடம்புனல்வாயிராதேர்ந்து, மிகவின்பம்பட மேவும் மென்னடைய வன்னங்கான்" என்றபடி அன்னப்பறவை கிரமம்பொருததும் மந்தகதியுடையதும் இனிய இடத்தில் வீற்றிருந்து கிடைத்தஇரையை யுண்டு பிரிவுத்துயரறியாது தானும் தன்னுணையுந் கூடிவாழ்ந்து களித்திருப்பதும் தன்னலம்பேணுவது மாதலால், அது அந்தப்போகத்தை விட்டு எனக்காக அவ்வளவுதூரம் வருந்திச்சென்று விரைவில் எனது நிலைமையைத் தலைவர்க்குச்சொல்லி நேரில் மீண்டுவந்து அவர்சொல்ல எனக்குச் சொல்லுமோ? சொல்லாதோ?

என்று ஐயுறவேண்வதாயிற் றென்க. ‘வாவீதொறும் மேயுமோ, அப்பால் விரையுமோ’ என்பன - தலைவியின் ஐயத்தையும், ‘திருமோகூர்வாய் இன்றுசேருமோ, நானேவருமோ’ என்பன - அன்னப்பறவை அல்வாறு விரைந்துசெல்வதானல் இன்றுபோய்ச்சேர்ந்த நானே மீண்வொர்க்குமோ? என்று தலைவி மனோதித்துநிற்பதையும் காட்டும். பிரிந்த தலைவன் வந்திடுவெனென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதே அவன்வரவுக்கு விரைந்த ஆள்விடும் படியாயிற்று ஆற்றாமைபுதி.“இயம்புகின்றகாலத்து எகிழார் மயில் கிள்ளை, பயம்பெறுமேகம் பூவை பாங்கி - நயந்தருயில், பேதைநெஞ்சம் தென்றல் பிரமர மீரைத்தமே, தூதுரைத்த வாங்குந் தொடை” என்ற இரத்தினச் சுருக்கத்தால் தூதிற்குஉரியவை இன்னவை யெனக் காண்க. “மறக்குமோ, காவின்மதுவருந்தி யப்பாற், பறக்குமோ சந்திதிமுன்பாமோ - சிறக்கத், தருவரங்கள் கேட்குமோ தாழ்க்குமோ நெஞ்சே, திருவரங்கர்பாற் போன தேன்” என்ற திருவரங்கக்கலம்பகச்செய்யுளோடு ஒத்த வாய்பாடுடையது, இச்செய்யுள். “இவ்வளவீற் செல்லுங்கொல் இவ்வளவீற் காணுங்கொல், இவ்வளவீற் காதலியம்புங்கொல் - இவ்வளவில், மீளுங்கொ லென்றையா விய்மினான்” என்ற புகழேந்திவாங்கு இங்குக் கருத்தக்கது.

ஐயங்காரது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமான் மறைந்த வளவிலே அவன துநிரந்தராறுபவத்தைப் பெற விரும்பிய ஐயங்கார் தமது நிலைமையை அப்பெருமான்சர்ந்தியில் விண்ணப்பஞ்செய்யும்படி ஆசாரியர் களைப் பிரார்த்தித்து அவர்கள் நமதுகாரியத்தைக் கைகூட்டிவிக்கவேண்டுமே யென்று கவலுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். வெண்ணிமுடையதாய் இரண்டு இறகுகளுடன் கூடி, எங்கும் கவலையற்றுத்திரிந்து, தன்னையேயன் றித் தனதுபரிவாரத்தையும் பாதுகாப்பகாய், கருமமே கண்ணயிருந்து உத் தேசித்தகாரியத்தைச் சமயம்வாய்க்கும்போது தவறாது செய்துமுடித்தாக் கொள்வதான அன்னப்பறவையை - சுத்தசத்துவகுணமுடையதாய் உள் ளும்புறமும் ஒங்க ரிர்மலஸ்வபாவராய், ஞானம் ஒழுக்கம் என்னும் இரண்டு சாதனங்களுடன் கூடித் திவ்வியதேசங்களிலெல்லாம் கவலையற்று யாத்தி ரைசெய்பவராய், தம்மையேயன்றித் தம்மையடுத்தவர்களையும் பாதுகாப்ப வராய், காரியமேகருத்தாயிருந்து அதனை உரியகாலத்தில் தவறாதுசெய்து முடிக்கவல்ல ஆசாரியர் என்னத் தகும். விவரம் கேட்டிணங்க.

திருமோகூர் - வடமொழியில் ஸ்ரீமோஹநபுரம் எனப்படும். (சக)

எ. திருக்கூடல்.

வாழ்விப்பானெண்ணமோ வல்லிணையிலின்னமென்னை
யாழ்விப்பானெண்ணமோ வஃதறியேன்—ருழ்வினாப்
பாடலழகார்புதுவைப்பட்டர்பிரான்கொண்டாடுங்
கூடலழகா நின்குறிப்பு.

(இ - ள்.) தாழ்வு இலா - இழிவில்லாத, பாடல் - பாசுரங்களின்,
அழகு - அழகானது, ஆர் - பொருந்திய, புதுவை பட்டர்பிரான் - ஸ்ரீவில்லி

புத்தூரில் திருவவதரித்த பெரியாழ்வார், கொண்டாடும் - புதழ்த்தபாடிய, கூடல் - திருக்கூடலென்னுந் திவ்வியதேசத்தி லெழுந்தருளிய, அழகா - அழகென்னுந் திருநாமமுடையவனே!—நின் குறிப்பு - உனது திருவுள்ளக்கருத்து,—என்னை - அடியேனை, வாழ்விப்பான் - நல்வாழ்வுபெறும்படி, எண்ணமோ - திருவுள்ளமோ? (அன்றி), இன்னம் - இன்னமும், வல்லினையில் - கொடிய இருவினைகளில், ஆழ்விப்பான் - அழுந்தச்செய்யும்படி, எண்ணமோ - திருவுள்ளமோ? அஃது அறியேன் - அதனை இன்னதென்று தெரிந்திலேன்; (எ - று.)

‘அவனன்றி யோரணுவும் அசையாது’ என்றபடி எல்லாம் உனதுஸங்கல்பத்தின்படியே யாகுமாதலால், நற்கதியிற்சேர்ப்பாயோ? அன்றி, இவ்வுலகத்தில் அலையவிடுவாயோ? என்னைக்குறித்து நீ கொண்டிருக்கின்ற உனது திருவுள்ளம் இன்னதென்று அறியாது அடியேன் தியங்குகின்றே னென்பதாம். எம்பெருமானே ஆன்மாக்களை உஜ்ஜீவிப்பித்தற்கு ஏற்ற உபாயமாதலாலும், அப்பிரானை அடைதற்கு ஏற்ற உபாயங்களைச் செய்து அவனைக் கூடுவோ மென்றற்கு ஸ்வரூபாநுரூபமாயும் ஸுகரமாயு முள்ள உபாயம் வேறொன்றும் இல்லாமையாலும், நன்மைநீமைகட்கு அப்பிரானது திருவருளே ஏற்ற உபாயமா மென்பதை, இதனால் அறிவித்தன ரென்க. “சது முகத்துத், தெய்வத் தொழூர் தெய்வமே யென்கொலோ வுந்திருவுளமே” என்றார் அழகரந்தாதியிலும்.

புதுவை - புத்தூர் என்பதன் மருஉ. பெரியாழ்வார் மதுரைநகரின் அநிபதியான வல்லபதேவபாண்டியனது வேண்டுகோளின்படி பரதத்வரிர்ணயஞ் செய்ய, அதுகண்ட அம்மன்னவன் மனமுவந்து இவரை யானையின்மே லேற்றிக் கூடல்நகரை வலஞ்செய்வித்தபோது தன்புத்திரன்பவனியருதலைப்பார்த்து ஆனந்தமடைகிற தாய்தந்தையர்போலத் தன்பக்தன் உலாக் கொள்ளுதலை நோக்கி உவத்தற்குப் பிராட்டியுடனே பெருமாள் விண்ணவர் புடைகுழ வானத்தி லெழுந்தருள, அக்காட்சியைக் கண்டு பாகவத சிரோமணியாகிய அப்பெரியாழ்வார் தாம் சிறிதும் இறுமாப்புக்கொள்ளாமல், அத்தேவாதிதேவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வசக்தித்வம் முதலிய மங்களகுணங்களைக் கருதுதற்குமுன்னே அக்கருடவாகனனது செனந்தரியத்திற் கண்செலுத்தி அதனையே சேவித்து அதில் ஈடுபட்டு ஆழ்ந்து பரவசராய், அதனால் தம்நிலையையும் எம்பெருமான்நிலையையும் மறந்து பயசங்கைகொண்டு ‘இத்திருமேனிக்கு எவ்வாற்றானும் ஒருகுறைவாராதிருக்கவேணும்’ என்று வாழ்த்துபவராய் யானைமணிகளையே தாளமாகக்கொண்டு ‘திருப்பல்லாண்டு’ என்னுந் திவ்வியப்பிரபந்தத்தைப் பாடியருளின ராதலால், ‘தாழ்விலாப் பாடலழகார் புதுவைப் பட்டர்பிரான் கொண்டாடிக் கூடலழகா’ என்றார். இவ்வாழ்வார்க்குச் சேவைசாதித்த அவ்வெம்பெருமான், அஷ்டாங்கவிமானத்தின்மீது எழுந்தருளியிருக்கின்ற ‘வையந்தாயபெருமான்’ என்பர். கூடல் என்பது - தென்மதுரைக்கு ஓர்பெயர். (சுஎ)

4. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்.

குறித்தொருவர்கொண்டாடுங்கொள்கைத்தோ கோதை
நிறத்தவூர்விண்ணெடுத்தர்நீரே—பிறப்பிலியூர்
தாழ்வில்லிபுத்தூரென்றைவர்க்குத்தானிரந்தான்
வாழ்வில்லிபுத்தூர்வளம்.

(இ - ள்.) கோதை நிறத்த ஊர் - ஆண்டாளின் திருவவதாரத்தால்
மேம்பாடுபெற்ற ஊரும்,—விண்ணெடுத்தர் நீடு ஊர் - பெரியாழ்வார் வாழ்ந்த
பெரியஊரும்,—பிறப்புஇலி - ஐநகரில்லாதவனும், தாழ்வு இல்லி புதுஊர்
என்று ஐவர்க்கு தான் இரந்தான் - ‘தாழ்வில்லாத [பெருஞ்சிறப்புடைய]
துரியோதனனே! புதியஊர்களை (க் கொடுப்பாயாக)’ என்று பஞ்சபாண்ட
வர்க்காகத் தான் தூதுசென்று இரந்தவனுமாகிய திருமால், வாழ் - எழுந்த
ருளியிருக்கின்ற, ஊர் - ஊருமான, வில்லிபுத்தூர்-ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரினது,
வளம் - செழிப்பானது, ஒருவர் குறித்து கொண்டாடும் கொள்கைத்தோ-
ஒருவரால் நினைத்துப் பாராட்டித் தன்மையுடையதோ? [அன்று என்றபடி].

பிரணவமானது அகார உகார மகாரங்களினால் பெருமான் பிராட்டி
சேதநன் என்னும் மூவரையும் தோற்றுவிப்பதுபோல, வடபெருங்கோயிலு
டையான் ஆண்டாள் பெரியாழ்வார் என்கிற மூவரையும் தன்னிடத்திற்
கொண்டிருப்பதனால் மிகவும்உத்தேசியமான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரினது பெரு
மையை வராலுஞ் சொல்லமுடியா தென்பதாம். “பொன்னும் முத்தும்
மாணிக்கமு மிட்செச்செய்த ஆபரணம்போலே, நாச்சியாரும் பெரியாழ்வா
ரும் வடபெருங்கோயிலுடையானு மான அலங்காரமுள்ள தேசமிதே”
என்ற பெரியார்வாக்கு இங்கு அதுஸந்திக்கத்தக்கது. “பிராட்டிக்கு ஸ்ரீமிதி
லையும் திருவயோத்யையும் போலவும், நப்பிண்ணைப்பிராட்டிக்குக் கும்பகுல
மும் திருவாய்ப்பாடியும் போலவு மன்றிக்கே ஆண்டாளுக்குப்பிறவியும்புக்க
விடமும் ஒருரிலேயான ஏற்றம் இவ்வூர்க்கேயிதே உள்ளது” என்ப வா
தலால், ‘கோதைநிறத்த வூர்’ என்றார். ‘குறித்தொருவர்கொண்டாடுங் கொ
ள்கைத்தோ’ என்ற வாக்கியத்தை, கோதை நிறத்தவூர், விண்ணெடுத்தர்
நீரே, பிறப்பிலியூர் என்ற தொடர்கள் சமர்த்தித்துநிற்பது—தொடர்நிலைச்
செய்யுட்குறியணியாம்.

இளமைதொடங்கி எப்பொழுதும் தமதுசித்தத்தை விஷ்ணுவினிடத்
திலே செலுத்தி “மார்வமென்பதோர் கேர்யிலமைத்து மாதவமென்னுந்
தெய்வத்தை நாட்டி, ஆர்வமென்பதோர் பூவிடவல்லார்க் கரவதண்டத்தி
லுய்யலுமாமே” என்னும்படி அப்பெருமானை மனத்திலே நிலைநிறுத்தித்
தியானித்து வந்ததனால், பெரியாழ்வார் ‘விஷ்ணுசித்தர்’ என்று பெயர்பெற்
றனர். விண்-விஷ்ணு. ஏற்பவர் ஈபவரிடத்திற் சென்று அவரைப் புனை
ந்துகூறும் உலகவியல்புபற்றி, பஞ்சவர்க்குத் தூதுவனுய்ச் சென்ற ஸ்ரீகிருஷ்
ணன் துரியோதனனோக்கி ‘தாழ்வில்லி’ என்றுபுகழ்ந்துவிளரித்தன னென்
க: இனி, இத்தொடர்க்கு - துரியோதனன் வரையும் பணியாத இயல்பின

ஞாதல்பற்றி, அவனை 'வணங்காமுடிமன்னனே' என்று விளித்ததாகக் கொள்ளினுமாம். மூன்றாமடியில் ஏற்ற வினேமுற்று வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. அன்றி, தாழ்வு இல் இ புத்தூர் என்றுபிரித்து, இ என்பதை 'சு' என்ற எவல் வினேமுற்றின் குறுக்கவெணக் கொண்டு, தாமதித்தலில்லாமல் புதியனர்களைக் கொடு என்று பொருள் உரைப்பினுமாம். ஐவர் - தொகைக்குறிப்பு. ஜீவாத்மாக்கள் தேவ திர்யம் மறுவ்ய ஸ்தாவர ரூபங்களாய்ப் பிறப்பது போலப் பரமாத்மா உபேந்தர மதஸ்ய கூர்மதிஅவதாரங்கள் செய்வது கருமவசத்தினாலன்றித் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலகத்தின்பொருட்டும், தருமத்தைநிலைநிறுத்துதற்பொருட்டும் அப்பெருமான்கொண்ட இச்சையினாலேயே யாகு மென்ற இவ்வுண்மையை யுணர்த்த, 'பிறப்பிலி - தாழ்வில்லிபுத்தூரென்றைவர்க்குத்தானிரந்தான்' என்றார்; இவ்வுண்மையையுணர்தல் - அவதாராஹஸ்யஜ்ஞாநம் எனப்படும். 'தாழ்வில்லிபுத்தூரென்றைவர்க்குத்தானிரந்தான்' என்ற தொடரில், பத்தபராதீநரையம்பெருமான் தூதுசென்ற நீர்மையை விளக்கியபடி.

வில்லி கண்டர் என்பவர்களில் மூத்தவனான வில்லியென்பவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட புதியநகரமாகையால், இதற்கு, 'பூதில்லிபுத்தூர்' என்று திருநாம மென்பர். (சஅ)

கூ. திருக்குருகூர்.

வளந்தழைக்கவுண்டாலென் வாசமணந்தாலென்
நெளிந்தகலைகற்றாலென்சீசீ—குளிர்ந்தபொழிற்
றண்குருகூர்வாவிச்சடிகோபனூரெங்கள்
வண்குருகூரென்னாதவாய்.

(இ - ள்.) 'குளிர்ந்த பொழில் - (மரச்செறிவாற்) குளிர்ச்சிபொருந்திய சோலைக்குழந்த, குருகு ஊர் தண் வாவி - குருகுஎன்னும் நீர்வாழ்ப்பறவைகள் வாழப்பெற்றுக் குளிர்ந்த நீர்நிலைகளையுடைய, சடிகோபன் ஊர் - நம் மாழ்வார் திருவவதரித்த தலமானது, எங்கள் வன் குருகூர் - வளப்பம்பொருந்திய எங்கள் திருக்குருகூர்,' என்றாத - என்று ஒருதரமேனுஞ் சொல்லாத, வாய் - வாயாணது, -வளம் தழைக்க - வளமாக, உண்டால் என் - உணவுகளைப் புசித்தால் என்னபயனுண்டாகும்? வாசம் மணந்தால் என் - முகவாசப்பொருள்களையுண்டு மணம்வீசினால்தான் என்னபயன்? நெளிந்த கலை நற்றால் என் - மணந்தெளிவடைதற்குஉரிய சாஸ்திரங்களைக் கற்றால் தான் என்னபயன்? [ஒன்றினாலும் ஒருபயனும் உண்டாகாது என்றபடி]; (எ - று.)—சீசீ—இதழ்ச்சிக்குறிப்பிடைச்சொல்.

சிலர் வாய்படைத்த பயன் வளப்பமான உணவை உண்ணாதலே யென்பர்; வேறுசிலர் முகவாசப்பொருள்களால் வாயை மணக்கச்செய்தலே வாய்படைத்தபயனென்பர்; ஞான நூல்களைக் கற்றலே வாய்படைத்தபயனென்பர் மற்றுச்சிலர்: உண்மையிலோ இவையொன்றும்: திருத்தூய் பரிமளத்தோடே அங்குரிக்குமாறுபோலத் திருவவதரிக்கும்போதே ஞானகலத்

தோடு திருவவதரித்த நம்மாழ்வாரது திருவவதாரஸ்தலம் திருக்குருகெரென்று ஒருதரமேனுஞ் சொல்லுதலே வாய்ப்படைத்தபய நென்பதாம். அங்ஙனம் அவ்வூரின் திருநாமத்தை ஒருமுறைகூறினாலும் முத்தி சித்திக்கு மென்பது, போதரும். உயிர்கட்குக் கரணகளேபரங்களைக் கடவுள் அளித்ததற்குக் காரணம் - தன்னையும் தன்னடியாரையும் அடைந்து ஈடேறாதற்பொருட்டே யாகு மென்ற ஊற்கொள்கை இங்குக் கருதத்தக்கது.

வளந்தழைக்க உண்ணுதல் - அறுசுவையுணவை அமர்ந்து உண்ணுதல். முகவாசப்பொருள்களாவன - “தக்கோலந் தீம்பூத் தகைசாலிலவங்கம், கர்ப்பூரம் சாநியோ டைந்து”. “கற்றதனாலாய பய நென்கொல் வாலறிவு, னற்றொடொழா அ ரொளின்,” “கற்ககசடறக்கற்பவை கற்றபின், நிற்க வதற்குத்தக” என்றவாறு ஊற்பொருள்களைக் கற்றாலும் அதற்குத்தக்க ஒழுக்க மில்லாவிடின் பயனில்லை யாதலால், ‘தெளிந்தகலை கற்றா லென் றீச’ என்றார். ஊற்பொருளைக் கற்காவிடினும், ‘சடகோபனார் - குருகூர்’ என்று சொல்லவே, வாய்ப்படைத்தபயன் பெறுவரென்ற கருத்து இங்குத் தொனிக் கும். கர்ப்பத்திலிருக்கிறபொழுது ஞானமுடையனவாயிருக்கின்ற குழந்தைகளைப் பிறந்தவுடனே தனதுஸ்பரிசுத்தால் அஜ்ஞாதத்துக்குள்ளாக்கி அழுதல் அரற்றுதல் முதலியன செய்யும்படி பண்ணிவிடிக் தன்மையதான ஸடம் என்னும் வாயு இவ்வாழ்வார் திருவவதரித்தபொழுது இவரையுந் தொதற்குவர, அப்பொழுது இவர் அதனை உங்காரத்தால் ஒறுத்து ஒட்டி ஒழித்ததனால், ‘சடகோபர்’ என்று இவர்க்குத் திருநாமமாயிற்று.

ஒருகால் பிரமன் எங்குத் தவஞ்செய்வது? என்று சிந்தைகொண்டிருக்கையில், ‘க - பிரமனே! குரு - (இங்குத் தவஞ் செய்’ என்று இத்தலத்தைச் சுட்டி ஆகாயவானி மொழிந்ததனால் இதற்கு ‘குருகாபுரி’ என்று பெயர்வந்ததென்பர். இத்தலம், நம்மாழ்வார்திருவவதரித்த தலமாதல்பற்றி, ‘ஆழ்வார் திருநகரி’ என்று பெயர்பெறும். (சக)

க௦. திருத்தொலைவில்லிமங்கலம்.

வாயுமனைவியர்பூமங்கையர்க ளெம்பிராற்

காயுதங்களாழிமுதலைம்படைக—யே

தொலைவில்லிமங்கலமார் தோள்புருவமேனி

மலைவில்லிமங்கலந்தவான்.

(இ - ள்.) எம் பிராற்கு - எமது ஸ்வாமிக்கு,—வாயும் மனைவியர் - பொருந்திய தேவிமார், பூமங்கையர்கள் - தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற பூநீ தேவியும் பூதேவியு மாவர்; ஆயுதங்கள் - படைக்கலங்கள், ஆழி முதல் ஐம்படைகள் - சக்கரம் முதலிய பஞ்சாயுதங்களாம்; ஊர் - தீவ்வியதலம், தாய தொலைவில்லிமங்கலம் - பரிசுத்தமாகிய தொலைவில்லிமங்கல மென்பதாம்; தோள் - தோளும், புருவம் - புருவமும், மேனி - திருமேனிசிறமும், (முறையே), மலை - பருவதமும், வில் - வில்லும், இமம் - கலந்த வான் - குளிர்ச்சி பொருந்திய ஆகாசமும் போலும்; (எ - று.)

‘பூமங்கையர்’ என்பதில், இரட்டிறமொழிதலால், பூ என்பதைத் தமிழ்மொழியாகக் கொண்டு, தாமரைமலரில்வாழ்கிற என்றும், ‘பூ’ என்ற வடமொழியின் திரிபாகக்கொண்டு பூமியாகிய என்றும் இருவகைப்பொருளும் ஒருங்கே கொள்ளப்பட்டன; “பங்கயமின்னொடு பார்மகள் தேவி,” “பூமடந்தையும் கிலமடந்தையும் தேவியர்,” “தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி” என்பன காண்க. ‘தோள் - மலை, புருவம் - வில், மேனி - வான்’ என்று முறையே சென்று இயைதலால், முறைநீர்நிறைப்பொருள்கோள். இம்மக்கலந்தவான் என்பதற்கு - பனிபொருந்திய விசம்பு எனவும், குளிர்ச்சி பொருந்திய கானமேகம் எனவும் பொருள்கூறினுமாம். (௫௦)

கக. ஸ்ரீவரமங்கை.

வானோர்முதலாமரமளவாவெப்பிறப்பு
மானேற்கவதியிடலாகாதோ—தேனேயும்
பூவரமங்கைபுனிமங்கைநாயகனே
சீவரமங்கையரசே.

(இ - ள்.) தேன் எயும் பூவர மங்கை - தேன்நிரம்பிய தாமரைமலரில் வசிக்கின்ற சிறந்த பெரிய பிராட்டியார்க்கும், புவியங்கை - பூரிப்பிராட்டியார்க்கும். நாயகனே - தலைவனே! சீவரமங்கை அரசே - ஸ்ரீவரமங்கையென்னுந் திவ்விய தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனே!—வானோர் முதல் ஆ - தேவர்பிறவி முதலாக, மரம் அளவு ஆ - தாவரப்பிறவி ஈறாகவுள்ள, எ பிறப்பும் ஆனேற்கு - எல்லாப்பிறவிகளையும் எடுத்து வருந்திய எனக்கு, அவதி இடல் ஆகாதோ - (இனியாயினும்) ஒருமுடிவை யேற்படுத்ததல் கூடாதோ? (எ - று.)

தேவ திரியங் மறுஷ்ய ஸ்தாவரங்களாகின்ற நால்வகையோனிகளிலும் பிறந்து பிறந்து வருந்தி உன்னை யடைக்கலம்புகுதாது எய்தத் பாவியாகிய எனக்கு, இப்போது உன்னைச் சரணமாக அமர்ந்துபுகுந்துகின்ற நல்லறிவை நீ அருளியிருத்தலால், இனியாவது அப்பிறவித்துயரம் நேராதவாறு என்னைக்கடைக்கணித்துப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்பதாம். வானோர்முதலாமரம் அளவா எப்பிறப்பு என்பதற்கு - தேவர் மனிதர் வீவக்கு புன் னுர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் எனப்படுகின்ற எழுவகைப்பிறப்பு எனக் கூறுதலு முண்டு. “முன்னம்பிறந்த பிறப்போ முடிவில்லை, யின்னம் பிறப்பிக்க வெண்ணுதே - தென்னரங்கம், மேவிக்கிடந்தானே வீற்றிருக்க நிற்பதத் தென், னூவிக் கிடந்தா னருள்’ என்றார் திருவரங்கக்கலம்பகத்தும்.

சீவரமங்கையென்பது - அத்தலத்திற்கு, அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாச்சியாரின் திருநாமத்தால் வந்தது; அங்கு எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான் திருநாமத்தைக்கொண்டு, இந்தத் திவ்யதேசத்தை ‘வானமாமலை’ என்றும் வழங்குவர்: அதற்கு ஏற்றவடமொழித்திருநாமம், ‘தோதாத்ரி’ என்பது. (௫௧)

கஉ. திருப்பேரை.

அரைசாகிவையமுழுதாண்டாலுமின்பக்
கரைசாரமாட்டார்கள்கண்டிர்—முரைசாரந்
தென்றிருப்பேரைப்பதியான்சீர்கேட்டுகொவிலவன்
றன்றிருப்பேரைப்பதியாதார்.

(இ - ள்.) முரைச ஆரும் - பேரிகைவாத்தியம் முழங்கப்பெற்ற, தென் திருப்பேரை பதியான் - தெற்கின்கணுள்ள திருப்பேரையெண்ணுந் திவ்விய தலத்தி லெழுந்தருளிய திருமாலினது, சீர் - சிறப்பை, கேட்டு - காதினாற் கேட்டு, அவன்தன் திருப்பேரை - அப்பிராணது (மகரநெடுங்குழைக்காதன் என்னுந்) திருநாமத்தை, நாவில் பதியாதார் - தமதுநாக்கினிடத்தில் திருத்தமாக உச்சரியாதவர்கள், —அரைச ஆகி - ஒருநாயகமாய், வையம் முழுது ஆண்டாலும் - நிலவுலகமுழுவதையும் அரசாட்சிசெய்தாலும், இன்பம் கரை சார மாட்டார்கள் - பேரின்பத்திற்குஎவ்வேரினமாயிய முத்தியுலகத்தை அடையமாட்டார்கள்; (எ - று.)—கண்டிர்—முன்னிலையசை; தேற்றமுமாம்.

தென்திருப்பேரைத்திருமாலினது திருநாமத்தைச் செவியினற்கேட்டலும் நாவினாலுச்சரித்தலும் செய்தால், பேரின்பத்திற்குஇடமாகிய முத்தியுலகம் வாய்க்கு மென்பதாம். இம்மையிற் பெருஞ்செவ்வம்பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தாலும் அது இம்மையிலேயே யொழிந்திடுவ தன்றி, அதனால் மறுமையில் யாதொருநற்பயனும் கைகூடா தென்க.

அரைச = அரக: முரைச = முரசு: எதுகைநோக்கிய இடைப்போலிகள். முரசு என்பது - வெற்றிமுரசு கொடைமுரசு மங்கலமுரசு என்ற மூன்றையும் குறிக்கு மென்றாவது, சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருளின்மேலதாய் மங்கலத்தின்பொருட்டு முழங்குகின்ற வாச்சியங்களெல்லாவற்றையும் குறிக்கு மென்றாவது கொள்க. (௫௨)

க௩. ஸ்ரீவைகுந்தம்.

தாருடுத்துத் தூசுதலைக்கணியும்பேதையிவ
ணேருடுத்தசிற்தைநிலையிறியேன்—போருடுத்த
பாவைகுந்தம்பண்டொசித்தான் பச்சைத்துழாய்நாடுஞ்
சீவைகுந்தம்பாடுந்தெளிந்து.

[தலைவியின் இளமை கண்ட செவிலி யோங்கல்.]

(இ - ள்.) தார் உடுத்து - (முடியிற்குடவேண்டிய) பூமாலையை (அரையில்) உடுத்துக்கொண்டு, தூசு தலைக்கு அணியும் - (அரையில் அணியவேண்டிய) ஆடையை முடியின்மீது தரித்துக்கொள்ளுகின்ற, பேதை - அறிவு கிரம்பாப் பருவத்தனாகிய, இவள் - இந்தப்பெண், —தெளிந்து - மனத் தெளிவுகொண்டு, —போர் உடுத்த - போர்புரிதற்குச் சித்தமாய்கின்ற, பாவை - பெண்ணாகிய தாடகையானவன் (தன்மீது எறிந்த), குந்தம் - குலா

யுத்ததை, பண்டு - முற்காலத்தில் [இராமாவதாரத்தில்], ஒசித்தான் - (தனதுவில்லம்பையேவி முறித்த) திருமாலினது, பச்சை தழாய் - பசுமையாகிய திருத்தழாய்மாலையை, நாமம் - விரும்புவான்; சீவைசூத்தம் பாடும் - (அத்திருமாலெழுந்தருளியிருக்கிற) ஸ்ரீவைகுண்டமென்னுந் திவ்வியதலத்தைப்பற்றிப் பாடல்பாடுவான்; நேர் உடுத்த சிந்தை நிலை அறியேன் - நேர்மையாகச் சென்றுகொண்டிருந்த (இவளது) மனம் (இவ்வாறு மாறிய) நிலையைப்பற்றி (யான்) அறியவில்லேன்; (எ - று.)

தலைமகளைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிப்பிரிந்த தலைமகள் அவன் தன்னைப்பிரிந்ததனா லாற்றாது மிகவருந்தி, மேனிமெலிந்து அப்பிரானதுதிருத்தழாய்மாலையைச் சூடுவது அப்பிரானது திவ்வியதலத்தைச் சொல்வது முதலியன செய்து ஒருவாறு ஆறியிருக்கப் பார்க்க, அவ்வேறுபாடுகண்ட செவ்விலத்தாய், 'மிக்கஇளமைப்பருவத்தளாகிய இவளுக்குப் பருவம்கிரம்பிய வர்க்கு வரக்கடவ தன்மை நேர்ந்தது என்னோ!' என்று இரங்கிக்கூறியது, இத. தலைமகளது இளமைப்பருவத்தை விளக்குவான், இன்ன இடத்தில் ஆடையையுடுப்பது, இன்னவிடத்தில் மாலையையணிவது என்னவும் தெரியாத பேதை என்றான்: "செய்ய தூலிச்சிற்றாடை செப்பனுக்கவும்வல்லளல்லள்," "பேசவுத்தெரியாத பெண்மையிற் பேதையேன் பேதை யிவள்" என்றார் பெரியாழ்வாரும். இவள் யௌவநபருவத்தையடைந்திருந்தும் இவள்தாய்மார்க்கு அன்புமிகுதியால் இவளது மிக்கஇளமையே தோற்றுவ தென்க. மகளிர்க்கு உரிய பருவம் ஏழினுள் முதலதாகிய பேதைப்பருவத்திலேயே இவளுக்கு இத்தன்மையதான வியாமோகம் உண்டானால், யாம் சொல்லத்தகுவது யாது? என்பதாம். பேதைப்பருவத்திற்கு வயது எல்லேஐந்தமுதல் ஏழளவும் என்பர். "பிஞ்சாப்பழுத்தாளையாண்டாளே" என்றும் போல வேட்கைபிறவாப் பருவமே தொடங்கி இவள் வேட்கை விஞ்சின ளென்றவாறு. பேதை இவள் தாருடுத்தத் தூசு தலைக்கு அணியும் என இயைத்து - பேதையாகிய இவள் (தலைமகனிடத்தூசுபாட்டினால்) தாரை அரையி லுடுப்பதும், தூசைத் தலையிலணிவதும் செய்கின்றாளெனப் பொருளுரைப்பினும் அமையும்; இவ்வாறாகிய செய்கைமாறாட்டம், மந்தாவஸ்தைகள் பத்தனுள் உந்மாதாவஸ்தையின் செயலாகும். பாவைசூத்தம் பண்டொசித்தான் பச்சைத்தழாய்நாமம் சீவைசூத்தம்பாடும்—"வெற்பென்று வேங்கடம்பாடும் வியன் தழாய்க், கற்பென்றுகுடுங்குருகுழல்மேல்" என்பது பேயாழ்வார்பாசரம்.

ஐயங்காரது ஆற்றாமையைக்கண்ட ஞானிகள் 'எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெறுதற்கு உபாயமான பக்திமுதலியன பூர்ணமின்றியிருக்க, இவருக்கு உண்டாகிய விரைவு என்னோ?' என்று சொல்லும் வார்த்தை, இதற்கு உள் ளுறைபொருள்.

விசுவாமித்திரமுனிவரது வேண்டுகோளினால் தசரதசக்கரவர்த்திராம லக்ஷ்மணர்களை அவர்செய்யும் யாகத்தைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டாக அம்முனிகளின் பின்னே அனுப்பியபோது, அவர்பின் சென்ற இராமபிரான் எதிர்த்துப்போர்செய்த தாடகையென்பான் தன்மீது வீசியெறிந்த சூலா

யுத்ததைத் தனதுவல்லினால் முறித்துத் தள்ளிய விவரத்தை, “கங்கைத் தீம்புனனுடன் கருத்தையும், மங்கைத்தீயினையாளு மனக்கொளாச், செங்கைச்சூலவெந்தீயினைத் தீயதன், வெங்கட்டையொடு மேற்செலவீசிளுள்,” “மாலு மக்கணம் வாளியைத்தொட்டதும், கோலவிற் கால்குனித்ததும் கண்டிலர், காலனைப்பறித்தக்கடியாள்விட்ட, சூலமற்றன துண்டங்கள் கண்டனர்” என்ற கம்பராமாயணத்தால் அறிக.

(ருக)

கசு. திருப்புளிங்குடி.

தெளியும்பசும்பொற்சிறைக்காற்றுவீச
விளியுந்துயர்போய்விடுமே—யெளியேற்
கருளப்புளிங்குடிவாழச்சுதனைக்கொண்டு
கருளப்புளிங்குவந்தக்கால்.

[தலைவி தோழியர்க்கு அறத்தோடுநிறல்.]

(இ - ள்.) எளியேற்கு - ஏழையேனாகிய எனக்கு, அருள - திருவருள் புரியுமாறு, புளிங்குடி வாழ் - திருப்புளிங்குடியென்னுந் திவ்வியதலத்தில் வாழ்கின்ற, அச்சுதனை - அழிவில்லாத கடவுளை, கொண்டு - (தனதுதோளின்மீது) எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு, கருளப்புள் - கருடாழ்வான், இங்கு வந்தக்கால் - (நான்வசிக்கின்ற) இவ்விடத்து வந்தால்,—(அப்போது), தெளியும் - தெளிந்த, பசும் பொன் - பசிய பொன்மயமாகிய, சிறை - (அப்பெரியதிருவடியின்) இறகுகளினின்றும், காற்று வீசுகாற்று (என்மீது) வீசுதலாலே, விளியும் துயர் - (இப்பொழுது எனக்குநேர்த்துள்ள) மரணத்தை யுண்டாக்குவதுபோலும் பெருந்துயரமும், போய்விடும்—; (எ - று.)

தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிப்பிரிந்த தலைமகள் அப்பிரிவுத் துயரை யாற்றி யடக்கும் வல்லமை யிலளாகித் தன்னிலையை அன்புடைத் தோழியர்க்கு வெளிப்படையாக உரைத்தது இது. இப்பொழுதே எனது தலைவனாகிய எம்பெருமான் கருடாருடனாகவந்து என்னைச் சார்த்தால்மாதிரிமே எனதுஉயிர் நிற்கும்; இல்லாவிடின் இறந்துபடு மென்று தன்னிலையைத் தெரிவிக்கின்றன னென்க. அவன் இங்கு எழுந்தருளினால் அவனது முகத்தைக் கண்டு பிழைக்கலா மென்பதும், அவன் கண்ணோட்டத்தைப் பெற்று உய்யலா மென்பதும் அவன் உட்கோள். தான்விரும்பிய பொருளைக் கொண்டுவருவதுபற்றி, ‘தெளியும்பசும்பொற்சிறை’ என்று புகழ்ந்துகூறுவானாயினான். அத்தலைவனது சம்பந்தம் பெற்ற பெரியதிருவடியினது சிறைக்காற்று எனதுநோய் தணித்ததற்கு ஏற்ற அருமருந்தாம் என்றவாறு. துது விடுத்தபொழுது, ஆழ்வார் “அவராலி துவராமுன், அருளாழிப்புட்கடவீர் அவர்வீதி யொருகாளென்று, அருளாழி யம்மாளைக் கண்டக்காலிதுசொல்லி, யருள் ஆழிவரிவண்டே” என்று கூறியது காண்க.

எம்பெருமானே இடையீடின்றிச் சேரப்பெறுது வருந்துகின்ற ஐயங்கா தமதுநிலைமையை அன்பர்க்குஉரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். கம்மாழ்வார் இத்திருப்பதியை மங்களாசாசனஞ்செய்கையில், “பளிங்குநீர்

முகிலின்பவளம்போற் கனியாய்சிவப்ப நீகாணவாராயே” என்பது முதலிய பாசரங்களால் அப்பிராணைத் தாம் உன்னவிடத்தில் வருமாறு வேண்டுவது, இங்குக் கருதத்தக்கது. (௫௪)

௧௫. திருவரகுணமங்கை.

காலமுநோயுங்கருதா தவன்னைமீர்
வேலன்வெறியைவிலக்குமின்கண்—மாலாம்
வரகுணமங்கையன்றாள்வண்டுழாய்மேலா
தரகுணமங்கைதனக்கு.

[பாங்கி வெறிவிலக்கிச் செவிலியர்க்கு அறத்தோடுநீற்றல்.]

(இ - ள்.) காலமும் - (இவளது) பருவத்தையும், நோயும் - (இவளுக்கு இப்பொழுது நேர்ந்துள்ள) நோயின் தன்மையையும், கருதாத - ஆராய்ந்த (உண்மை) அறியமாட்டாத, அன்னைமீர்-தாய்மார்களே!—மங்கைதனக்கு- (உங்கள்) பெண்ணுக்கு,—மால் ஆம் - திருமாலாகிய, வரகுணமங்கையன் - திருவரகுணமங்கையென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளிய பெருமானது, தாள்- திருவடிகளிற்சாத்திய, வள் துழாய்மேல் - வளப்பமுள்ள திருத்துழாயின் மீது, ஆதர குணம் - ஆசையாகிய குணம், (உளது): (ஆதலால்), வேலன் வெறியை - வேன்மகனது வெறியாட்டை, விலக்குமின்கள் - நீக்கிவிடுங் கள்; (௪ - று.)

களவொழுக்கத்தால் தலைமகளைக் கூடிய தலைமகன் பின்பு அவளை வெ ளிப்படையாக மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்பொருட்டுப் பொருள்தேடிவரு தற்காக அவளைப்பிரிந்துசென்று வரவுகுறித்தகாலத்தில் வாராது நீட்டிக்க, அந்நிலையிற் பிரிவாற்றாது மிகவருந்திய தலைமகளைச் செவிலித்தாய்மார் எதிர்ப்பட்டு அவளதுவடிவுவெறுபாட்டை நோக்கி ‘இவள் இங்ஙனம் மெலி தற்குக் காரணம் என்னோ?’ என்று கவலையுற்றுக் கட்டுவிச்சிசையைக் குறிசே ட்க, அவளும் தன்மரபின்படி ஆராய்ந்த ‘இவளுக்கு முருகக்கடவுள் ஆவே சித்ததொழியப் பிறிதொன்றுமில்லை’ என்றுகூற, அதுகேட்ட செவிலித்தா யர் உடனே தலைமகன்பக்கல் தமக்குள்ள அன்பின்மிகுதியால் ‘ஏதேனும் ஒருதெய்வத்தை வழிபட்டாகிலும் இவளை உயிர்த்திருக்கப்பெறில் அதுவே நமக்கு ஆதமலாபம்’ என்றுஎண்ணி வழியல்லாபுழியிலே யிழிந்த அதற்குப் பரிகாரமாக வேலனெனப்படுகிற வெறியாட்டாளனை யழைப்பித்த அவ னைக்கொண்டு ஆவேசமாவிக்க முயல, நோயொன்றும் மருந்தொன்று மாதலால் தான்காதலித்த புருஷோத்தமனான தலைமகனது தகுதிக்கு ஏலாத அச்செயலை நோக்கித் தலைமகள் மேன்மேல் மிகவருந்த, அவளது துன்பத்தின் உண்மைக்காரணத்தை யுணர்ந்த தோழி அச்சமயத்திற் செவி லியரை நோக்கி வெறிவிலக்குமாறு கூறி, தலைவியினது துன்பத்தின் உண் மைக்காரணத்தை யுணர்ந்துகின்ற துறை இது. ஆழ்வார் திருவாய்மொழி யில் ‘தீர்ப்பாரையாமினி” என்று தொடங்குகிற வெறிவிலக்குப்பதிகத்தி லும் “இதுகாண்மினன்னைமீ ரிக்கட்டுவிச்சிசொற்கொண்டு நீ, ரொதுவானுள்

செய்தன்கோர்களுமிறைச்சியுந் துவேன்மின், மதுவார் துழாய்முடிமாயப் பிரான்கழல்வாழ்த்தினு, லதவே யிவளுற்றநோய்க்கு மருமருந்தாகுமே” என்று அருளிச்செய்தமை யறிக.

முருகக்கடவுளது வேலைத் தனக்குஅடையாளமாக எந்திக்கொண்டு நின்று ஆடுதலால், ‘வேலன்’ எனப்பட்டான்; ‘வேன்மகன்’ என்றும் இவனை வழங்குவர். இவ்வகம் தேவதாந்தரசம்பந்தமுடையார்புகும் அகமன்றுகாண்’ என்று வெருட்டுபவளாய் ‘வேலன்வெறியை விலக்குமின்கள்’ என்றான்; ‘கூராராழிவெண்சங்கேந்தி’ என்று சொல்லுகிறபடியே கையுந்திருவாழியுமாகக் காணவேண்டியிருக்கிறவிடத்தே கையும் வேலுமாக இவன் வந்து தோற்றுவதே! என்று வெறுத்தவாறு. அன்னையர் - உண்மைக்காரணம் உரைக்கப்படுதற்கு உரிமையையும் இவளியல்பிற்கு ஏற்றபடி நன்மைசெய்யும் வாய்சலியத்தையும் உடையவர்களே! என்றபடி. தலைவனது திருமேனியழகிலும் திவ்யாத்மகுணத்திலும் ஈடுபட்டனன் இம்மங்கை யென்பான், ‘மாலாம்வரகுணமங்கையன்’ என்றான். திருமாலாகிய தலைமகனல் நேர்ந்த நோய்க்கு அவனதுதொடர்புடைய பொருளல்லது மாற்றுமருந்தில்லை யென்பது, தேர்ந்தபொருள்.

தமதுஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமான் மறைந்தவளவிலே அவனதுபிரிவைப் பொறாமல் வருந்துகின்ற ஐயங்காரது துயரத்தைக் கண்ட ஞானிகள், அவர்பக்கல் வைத்த பரிவா லுண்டான கலக்கத்தால் எம்பெருமான் உபாயாந்தரங்களால் அடையத்தக்கவனல்ல நென்பதை மறந்து, தேவதாந்தரபஹுத்தாலாவது இவரதுஆற்றுமையைத் தணிப்பிக்கலாமோ? என்று தொடங்கியநிலையில், ஐயங்காரதுதன்மையை யறிந்த அன்பர்கள் விலக்கிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ஞுறைபொருள். ‘வேலன் வெறியை விலக்குமின்கள்’ என்றவிடத்து தேவதாந்தரசம்பந்தமுடையாரது சேர்க்கையும் மறந்தும்புறந்தொழா மாந்தரான பாகவதர்க்குக் குறிக்கொண்டிலிலக்கத்தக்க கென்பது, பெறப்படும். ஞானிகள்தாம் அங்கனம் வழியல்லவழியில் இழிவார்களோ என்னில்!—ஐயங்கார்பக்கல் தாம்கொண்ட பரிவின்மிகுதி தம்மைக் கலங்கப்பண்ணுகையால், அமார்க்கங்களாலே யாகிலும் பரிசுரிக்கப்போமோ வென்று முயன்றன ரென்க; (இதனை, ‘அயோந்யாபுரியிலுள்ள ஜநங்களெல்லாரும் இராமபிரானுடைய கேசுமத்தின்பொருட்டு எல்லாத் தேவர்களையும் வணங்கினர்’ என்றத்தனோடு ஒப்பிடுக.) அன்னையர் என்று விளித்ததனால், முதியரான நீர் இளையரான எமது வார்த்தையை உபேகிசிக்கலாகா கென்று குறிப்பித்தபடி. சோஷபூதர் இழியுந் துறை சோஷியின்றிருவடிகளே யாதலால், ‘தாள் துழாய்மேலாதரம்’ என்றனர்.

(௫௫)

கக. திருக்குளந்தை.

தனக்குடலம்வேறானதன்மையுணரான்
மனக்கவலைநீர்ந்துய்யமாட்டா—னினைக்கிற
திருக்குளந்தையாருரைத்தசீர்க்கிதைபாடுந்
தருக்குளந்தையாமலிருந்தால்.

(இ - ள்.) நினைக்கில் - ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து,—திருக்குளந்தையார் உரைத்த - திருக்குளந்தையென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய திருமால் திருவாய்மலர்ந்தருளிய, சீர் கிதை - சிறந்தபகவத்கீதையை, பாடும் - படிப்பதனாலுண்டாகிய, தருக்கு - மனக்களிப்பு, உளம் - (ஒருவனது) மனத்தில், தையாமல் இருந்தால் - பதியாமலிருந்தால்,—(அவன்), தனக்கு - (ஆன்மாவாகிய) தன்னைக்காட்டிலும், உடலம் - உடம்பு, வேறு ஆன-வேறுபட்டுள்ள, தன்மை - நிலையை, உணரான் - அறியமாட்டான்; மனம் கவலை தீர்ந்து - (ஸம்ஸாரபாசத்தால்நேரும்) மனக்கவலை மாறி, உய்யமாட்டான் - நற்கதியடையமாட்டான்; (எ - று.)

பாரதயுத்தத்து முதனாட்போரில் “உற்றாரையெல்லாம் உடன்கொன்று அரசாளப், பெற்றாலும் வேண்டேன் பெருஞ்செல்வம்” என்று எண்ணி, ஸ்வதர்மத்தில் அதர்மபுத்தியால் போர்புரியேனென்று காண்டிவம் கைநெகிழ்த் தேர்த்தட்டின்மீதே திகைத்துநின்ற அருச்சுனனுக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தத்துவோபதேசஞ்செய்து அவனதுகலக்கத்தைப் போக்கிய கீதையைப் படித்து அதன்பொருளை மனத்திற்கொண்டு ஆனந்தமடைபவரே ‘ஆத்மா வேறு, சரீரம் வேறு’ என்கிற தேஹாத்மவிவேகம் பிறந்து, தத்துவவுணர்ச்சியால் மனக்கவலைதீர்ந்து வாழ்வ ரென்பதாம். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கீதையில் முதலிலே அர்ஜுனுக்கு தேஹாத்மவிவேகத்தைப் போதித்து அதன்மூலமாகக் கர்மயோகம் புருஷோத்தமவிய்யை அவதாரஹஸ்யஜ்ஞாநம் விச்வரூபம் முதலியவற்றை உபதேசித்த, அர்ஜுனன் அந்த எம்பெருமான் உபதேசித்த உபாயவிசேஷங்களைக் கேட்டு அவை செயற்கரியனவென்றும் ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்துக் கலக்கமடைய, அவனுடைய கலக்கந் தீருமாறு எல்லாவுபாயங்களினும் மேம்பட்ட பிரபத்தியுபாயத்தை உபதேசித்து, “அஹந்த்வாஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமிமாசுஃ [நீ என்னையேசரணமாகப்பற்றினால் நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுவிப்பேன்; கலக்கவேண்டா]” என்று அவனதுகலக்கத்தைப் போக்கியதை, காண்க. இங்கு,கீதையின் முதலிற் கூறிய தேஹாத்மவிவேகமும், இறுதியிற் கூறிய எம்பெருமானால் அபயமளிக்கப்பெற்றுக் கலக்கம்நீங்குதலும் கீதையைப் படியாதார்க்கு உளவாகா வென்று கூறிய முகத்தால், அந்நூலின் இடையிற் கூறிய கர்மயோகம் முதலியவற்றைப்பற்றிய விஷயங்களையும் பெறவைத்தன ரென்க.

“அறிவினாற்குறையெல்லா அகல்ஞாலத்தவரறிய, நெறியெல்லா மெடுத்தாரைத்த நிறைஞானத்தொருமூர்த்தி” என்றபடி ஸர்வஜ்ஞான ஸர்வேஸ்வரன் தனது திருவாக்கினின்று உலகத்தார் நற்கதிபெறவேணுமென்றிருந்தோடு உபநிஷத்தங்களின் ஸாரமாக வெளியிட்ட தாதலின், இந்தக்கீதை, எல்லாநூல்களினுஞ் சிறந்த பிரமாணமாய்த் தன்னையுணர்ந்தார்க்குத் தத்துவஞானத்தைப் பிறப்பித்து நற்கதியளிக்குந் சிறத்தது; பதினெட்டுஅத்தியாயங்களை யுடையது; ஸ்ரீமகாபாரதத்தில் பீஷ்மபர்வத்திலுள்ளது.

இந்தத்தலம்-பெரியகுளந்தையுடைய தாதலின், ‘பெருங்குளம்’ என்று வழங்குகின்றது; ஆகவே, குளந்தை யென்பது மருஉமொழிபோலும். (௫௬)

௧௭. திருக்குறங்குடி.

தாலத்திழிசுலத்துச்சண்டாளமானாலு
மேலத்தவரதனின்மேன்மைத்தே—கோலக்
குறங்குடிவாழ்மாயன்குரைகழற்காளாகப்
பெறுங்குடியாய்வாழ்வார்பிறப்பு.

(இ - ள்.) கோலம் - அழகிய, குறங்குடி - திருக்குறங்குடி யென்னுந் திவ்வியதலத்தில், வாழ் - நித்தியவாசஞ்செய்கின்ற, மாயன் - திருமாலினது, குரை கழற்கு - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையணிந்த திருவடிகட்கு, ஆன் ஆக பெறும் - அடிமையாகப்பெறுகின்ற, குடி ஆம் - சந்ததியிற் பொருந்துபவ ராய், வாழ்வார் - வாழ்கின்றவர்களுடைய, பிறப்பு - ஜன்மமானது, —தால த்து - இந்நிலவுலகில், இழி குலத்து - தாழ்த்தசாதியைச்சேர்ந்த, சண்டா ளம் ஆனாலும் - சண்டாளஜன்மமேயானாலும், —மேல் - உயர்குடிப்பிறப்பை யுடைய, அ தவர் அதனின் - அந்தமுனிவரது பிறவியைக்காட்டிலும், மேன் மைத்து - உயர்வையுடையதாம்; (௭ - று.)

திருக்குறங்குடியி லெழுந்தருளியுள்ள நம்பியென்னுந் திருமாலினது திருவடிகட்கு ஆட்டப்பட்டார் சண்டாளஜன்மத்திற் பிறந்தாராயினும் உயர் குடிப்பிறந்த அந்தணாளரினும் மிகவும் மேம்பட்டவராவ ரென்பதாம். ஐயங் கார் இத்தலத்தைப் பாடுகையில் இவ்வாறு கூறியது - சண்டாளஜன்மத்திற் பிறந்த நம்பாடுவான் தன்னை யுண்ணுமாறு வந்த பிரமரக்ஷஸுக்கு முன்பு சபதஞ்செய்துகொடுத்து, இத்தலத்து எம்பெருமானைக்குறித்துத் தைக்க மென்னும் பண்பாடி வழிபட்டு மீண்டு, முன்னர்ப் பிராமணனாகிக் கருமா றுஷ்டாரத்திற் கொத்தையினால் பிரமரக்ஷஸான அவனை உய்விக்குமாறு அவனினும் மேம்பட்டா னென்ற சரிதத்தை உட்கொண்டுபோலும். ஒரு வனுக்கு உயர்வு “ஆக்குமரிவானலது பிறப்பினால், மீக்கொளுயர்விழிவு வேண்டற்க” என்றபடி தத்துவவுணர்ச்சியினாலேயன்றிப் பிறவியினாலன்று என்பது, இதன் கருத்து.

உயர்குடிப்பிறந்தோராயினும் தத்துவவுணர்ச்சியின்மையால் திருமாலே வழிபடாதவர் சண்டாளரினும் தாழ்த்தவராவ ரென்பது, இங்குப்போதரும்; “அடிமையிற் குடிமையில்லா அயல்சதுப்பேதிமாரில், குடிமையிற்கடை மைப்பட்ட குச்சரிற் பிறப்பரேனும், முடியினிற் றுளபம்வைத்தாய் மொய் கழற்கன்புசெய்யும், அடியரை யுகத்திபோலும் அரங்கமாநகருளானே,” “அமரவோரங்கமாறும் வேதமோர்நான்கு மோதித், தமர்களில் தலைவராய சாதியத்தணர்களேனும், றுமர்களைப்பழிப்பராகில் நொடிப்பதோரளவிலாக் கே, அவர்கள் தாம் புலையர்போலும் அரங்கமாநகருளானே” என்ற திருமா லைப்பாசரங்களும், “ப்ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது - வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாபஹேதுவென்று; அதுதானே இழவுக்கு உறுப்பா கில், த்யாஜ்யமாயிதே. ஜன்மஞ்ஞத்தங்களினுடைய உச்சர்ஷமும் அபகர்ஷ மும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் அப்ரயோஜகம்; ப்ரயோஜகம் - பகவத்ஸம்பந்த மும் ததஸம்பந்தமும்” என்பவை முதலிய ஸ்ரீவசந்நிஷணவாக்கியங்க

ளும் இங்குக் காணத்தக்கன. “பாதிபாபமுகிய கால்கையரேனும் பழிதொழிலு மிழிகுலமும் படைத்தாரேனும், ஆதியாயரவணையாயென்பராகி லவரன்றோ யாம்வணங்குமடிகளாவார், சாதியாலொழுக்கத்தால் மிக்கோரேனும் சதுமறையால். வேள்வியால் தக்கோரேனும், போதிநான்முகன் பணியப் பள்ளிகொள்வான் பொன்னரங்கம் போற்றாதார் புலையர்தாமே” என்றார் திருவரங்கக்கலம்பகத்தும்.

தாலம் - தலம் என்பதன் நீட்டல். ‘அத்தவர்’ என்பதில், அகரச்சுட்டு-பிரசித்திபற்றியது. இனி, மேலத்தவர் என்பதை ஒருசொல்லாகக்கொண்டு, மேன்மையுள்ளவர் எனப் பொருள் கூறுவாரு முள்: இதில், அத்து அ-சாரியைகள்.

குறுகியவனுள் வாமனனது கேந்திர மாதலால், இத்தலத்திற்குக் குறுக்குடியென்று பெயர்வந்த தென்பர். இத்தலத்திலுள்ள எம்பெருமான் களுள் ஒரு எம்பெருமான் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்பக்கவிலே வேதாந்தார்த்தம் கேட்டு ஸிஷ்யனாய் ‘நாமும் நம்மிராமாதுசனே யுடையோம்’ என்கையாலே, அப் பெருமானுக்கு வைஷ்ணவநம்பியென்று திருநாமம். நம்மாழ்வார்திருவவதாரத்திற்குக் காரணமாயிருந்தவரும் இத்தலத்துநம்பியே. (௫௭)

க௮. திருக்கோளூர்.

பிறப்பற்றுமூப்புப்பிணியற்றுநாளு
மிறப்பற்றுவாழவிருப்பீர்—புறப்பற்றுத்
தள்ளுங்கோ ளுரரவிற்றாமோதரன்பள்ளி
கொள்ளுங்கோளூர்மருவுங்கோள்.

(இ - ள்.) பிறப்பு அற்று - பிறப்பு ஒழிந்து, டூப்பு பிணி அற்று - கிழத்தனமும் வியாதியும் நீங்கி, இறப்பு அற்று - மாணந் தவிர்ந்து, நாளும் - எந்நாளும், வாழ - (முத்தியில் நிலைபெற்று) வாழும்படி, இருப்பீர் - விருப்பங்கொண்டிருப்பவர்களே! --(நீங்கள்), புறம் பற்று தள்ளுங்கோள் - மமகாரத்தை யொழியுங்கள்; ஊர் அரவில் - மார்பினாலூர்த்துசெல்லுந்தன்மையதான சர்ப்பசாதியிற்சேர்ந்த திருவநந்தாழ்வான்மீது. தாமோதரன் - திருமால், பள்ளிகொள்ளும் - சயனத்திருக்கோலமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகின்ற, கோளூர் - திருக்கோளூர் ரெண்ணுந் திவ்வியதலத்தை, மருவுங்கோள் - சென்று சேருங்கள்; (௭ - று.)

திருவநந்தாழ்வானுகிய திருவணையின்மீது வைத்தமாகிதிப்பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளப்பெற்ற திருக்கோளூரைச் சார்ந்தால், பிறப்பு இறப்பு முதலிய பிறவித்துன்பங்கள் யாவும் நீங்கி முத்திபெறலா மென்பதாம். புறப்பற்றைக் கூறியது - அகப்பற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். அகப்பற்றுவது - தான் அல்லாத உடம்பையானென்றுகருதி அதனிடத்துப்பற்றுச்செய்வது. புறப்பற்றுவது-தன்னுடையபில்லாத உலகத்துப்பொருளை எனது என்று கருதி அதனிடத்துப் பற்றுச்செய்வது. “யானெனதென்னுஞ் செருக்கறப்பான் வாளுர்க், குயர்ந்தவுலகம் புகும்” என்ற திருக்குறளிலும் இவ்விரு

வகைப் பற்றுக்களையும் அறுத்தலே உயர்க்கிடுகுவ ரென்று கூறியிருத்தல் காண்க. இருபத்தையுக் கெடுத்தலாவது - “கேசிகர்பார்ப்பெற்ற உறுதிமொழி களாலேனும், யோகப்பயிற்சியாலேனும் துடை யான் எனது அன்மை தெளிந்த அஃதறின்கண் பற்றைவிடுகலாம்.” - “அந்ததுபற்றென லுற்றதுவீ யெயர்” என்பது - நம்மாழ்வார் பாசரம். தன்னுள்வோன், மருவுங்கோள் - தள்ளுங்கள், மருவுங்கள் என்பவை திரிந்துகூறலாம்.

நவரீதிகள் இங்கே ஒளித்துக்கொண்டிருக்கின்றன என்று அதருமம் குபேரனுக்குக் கோள்வொல்லிய இடமாகப்பற்றி, இக்கவத்திற்குத் திருக் கோளு ரென்று பெயரென்பர்; பிருங்கேசத்தாம் என்று வடமொழியிற் பெயர்வழங்கும்; மதரகவியாழ்வார் திருவடிகரித்த தலம் இது. (௫௮)

பாண்டியநாட்டுத்திருப்பதிகள் முற்றும்.

மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் - ௧௩.

க. திருவனந்தபுரம்.

கோளார்பொறியைந்துங் குன்றியுடலம்பழுத்து
மாளாமுனெஞ்சேவணங்குதியாற்—கேளார்
சினந்தபுரஞ்சுட்டான் றிசைமுகத்தான்போற்று
மனந்தபுரஞ்சேர்ந்தானடி.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - (எனது) மனமே!—கோள் ஆர் பொறி ஐந்தாம் - (விஷயங்களில் உண்ணை) இழுத்தச் செல்லுந் தன்மை பொருந்திய ஐம் பொறிகளும், குன்றி-(தம்மமக்குஉரிய) வலிமையொடுக்கி, உடலம்-உடம்பா னது, பழுத்து - (முதுமையினால்) தளர்ச்சியடைத்து, மாளாமுன் - இறப்ப தற்குமுன்னே, —கேளார் - பணகவர்களாகிய பசுரர்கள், சினந்த - கோபித் துப்பொருதற்கு இடமாயிருந்த, புரம் - திரிபுரங்களை, சுட்டான் - (நெற் றிக்கண்ணினால்) எரித்தழித்தபொருளை விவரமுமானும், திசைமுகத்தான் - நான்குதிசையையும் நோக்கிய நான்குமுகங்களை யுடையவனான பிரமதேவ னும், போற்றும் - துதித்துவணக்கப்பெற்ற, அனந்தபுரம் சேர்ந்தான் - திருவனந்தபுரமென்னுந் திருப்பதியில் (சயனத்திருக்கோலமாக) எழுந் தருளியுள்ள பத்மநாபப்பெருமானுடைய, அடி - திருவடிகளை, வணங்குதி - வணங்குவாயாக; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றகை.

திரிமூர்த்திகளில் மந்தறையிருமூர்த்திகளானும் வணக்கப்பெற்ற திரு மலை மூப்புமுனிர்ந்து இறப்புகேர்ந்தருமுன்னம் வணங்குவாயாக வென்று நெஞ்சைநோக்கி இதமுரைத்தவாறு: “தடமுடையவலனந்தபுரநகர் புதுது லிவ்வே” என்றார் நம்மாழ்வாரும். திருவனந்தபுரத்துத் திருமாவின் திரு லுடியை வணங்குவதே ஆத்மாவுக்குப் பரமபிரயோஜக மென்க. நினைத்தல் பேசுதல் தொழில்செய்தல் என்பன முறையே மனம் மொழி மெய் என்னுந் திரிகரணங்களின் செயலாதலால், அவற்றில் மெய்யின்செயலான வணங்கு

தலை மனத்தின்மேலேற்றி 'நெஞ்சே வணங்குதி' என்றது - ஒருறுப்பின் விளையை மற்றோருறுப்பின்மேலேற்றிக் கூறும் ஒருவகையுபசாரவழக்காம். மெய்யினால் வணங்குதற்கும் மனத்தின்நினைப்பு இன்றியமையாத வேண்டுதலால், அத்தலைமைப்பற்றி, இங்ஙனம் புறக்கரணத்தின்செயல் அகக்கரணத்தின்மேலேற்றப்பட்ட தென்க. "நிலையாமையானவுடலு முயிரு நினைவுத் தம்பிற், நிலையா மையானங்கலக்குமுன்னே கங்கைவைத்தசுடைத், தலையா மையானன் தாமரையான் தொழுந்தாளழகன், அலையாமையானவன் மாலிருஞ்சோலையடை நெஞ்சமே" என்ற அழகரந்தாதியோ டொத்த வாய் பாகுடையது, இச்செய்யுள். "குமாணாச்சாலை துன்பந்துடைத்த கோலிந்த னார்" என்றபடி அங்குளமுத்தருளிய வம்பெருமான் சிவபெருமானது துயரத்தைப் போக்கினவராதலாலும், பிரமன் அப்பெருமானது நாய்கமலத்தில் தோன்றி எப்போதும் சேவித்துக்கொண்டிருத்தலாலும், 'கேளார் சினந்தபுரஞ்சுட்டான் திசைமுகத்தான் போற்றும் அனந்தபுரஞ்சேர்ந்தான்' என்றார். (௫௯)

உ. திருவண்பரிசாரம்.

அடியுங்குளிரந்தா ளறிவுக்குலைந்தான்
முடிசின்ருண் மூச்சடங்குமுன்னே—கடிதோடிப்
பெண்பரிசாரங்குப்பிறப்பித்துமீளுவார்
வண்பரிசாரங்கிடத்தமாற்கு.

[பிரிவாற்றுவாந்நூந் தலையினி நிலைகண்ட ரெவிளி (அங்கல்.)]

(இ - ன்.) (தலைமகள்),— அடியும் குளிரந்தாள் - கால்களும் குளிரப் பெற்று, அறிவும் குலைந்தாள் - அறிவும் அழியப்பெற்று, முடிசின்ருண் - மரணமடையுத்தமவாய் லிருக்கின்றாள்; மூச்சு அடங்கும் முன்னே—(இவளது) சுவாசம் ஒடுங்குவதற்குமுன்னே [உயிரோடிருக்கையில்], வண்பரிசாரம் கிடந்த மாற்கு - திருவண்பரிசாரமென்னுந் திவ்வியபலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள திருவாழ்மார்பரென்னுந் திருமாலினிடத்தில், கடிது ஓடி - வினாந்துசென்று, பெண்பரிச - இப்பெண்ணின் தன்மையை, பிறப்பித்து - விளங்கும் படி சொல்லித்தெரிவித்து, மீளுவார் - திரும்பவல்லவர், ஆர் - யாவர்? (எ-று.) —அங்கு - அசை; அவ்விடத்த எனினுமாம்.

தலைமகனோடு கூடிப்பிரிந்த தலைமகள் பிரிவாற்றாமையாற் படுகின்ற பெருந்துயரமுழுவுதும் கண்டு ஆற்றமாட்டாளான செவிலித்தாய், தன்னொற்றாமையிருதியால் தலைமகளினது நிலைமையைத் தலைமகளிடத்துச் சொல்லுகற்கு ஏற்ற தூதுவர் இல்லாமை கண்டு இரங்கிக்கூறியது, இது. மன்மதாவந்தை ஐந்தனுள் அயர்ப்பும் மயக்கமு முடைய மாணவஸ்தை, இச்செய்யுளில் எடுத்துக்காட்டப்பட்ட தென்க. அடிகுளிர்தல் - மரணத்திற்கு முந்தறி. மூச்சடங்குமுன்னே பிறப்பித்து மீளுவார் என இவையும். இவள் உயிரோடிருக்கையிலேயே இவளதுசெய்தியைத் தலைமகளிடத்துத் தெரிவித்துத் தலைமகனை இவளிடம் வந்துசேருமாறு செய்தால்தான் இவள்

உயிர் பெறுவ னென்றானாம்: தலைமகளிடத்துச் சென்றுமீண்டுருவதற்குச் சிறிது தாமதிக்குமாயின், இப்பெண்மகள் இறந்துபதிவ னென்பாள், 'கடிது ஓடி மீளுவார் ஆர்' என்றாள்.

வண்பரிசாரங்கிடந்தமாற்கு என்பதற்கு - திருவண்பரிசாரத்தில் சய னத்திருக்கோலமாகப் பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற திருமாலுக்கு எனப் பொருளுரைத்தல், சரியன்று; “வண்பரிசாரத்திந்நென், திருவாழ்வார் பற்கு எந்திறம்சொல்லார் செய்குதென்” என்ற நம்மாழ்வார் பாசரத்தின் படி, இத்திருப்பதியில் எம்பெருமான் வீற்றிருத்திருக்கோலமாக எழுந் தருளியிருத்தலா லென்க. “வண்பரிசாரம்மிருந்தமாற்கு” எனப் பாட மோதுவாரு முள்.

எம்பெருமானது பூர்ணாபவத்தைப் பெறாதபோது பலவாறுவருந்து கின்ற ஐயங்காரத நிலைமைகளை அவர்பக்கல் பரிவுடையார் அறிந்து, அவ ரதுநிலைமையை அப்போதே புருஷகாரமாகச்சென்று உரைப்பவர் இல்லா மைநோக்கிப் பரிந்தகூறிய பாசரம், இதற்கு உள்ளுறைபொருள்; பிறவும் உய்த்துணர்க.

(க0)

ந. திருக்காட்கரை.

மார்க்கமுந்தாந்தாம்வழிபடுத்தெய்வமு

மேற்கவுரைப்பார்சொலெண்ணுதே—தோற்குரம்பை

நாட்கரையாமுன்னமே நன்னெஞ்சே நாரணனும்

காட்கரையாற்காளாகாய்காண்.

(இ - ள்) நல் நெஞ்சே - (எனது) நல்லமனமே!—தாம் தாம்-; உலகத்து மானுடரில் அவரவர்கள், வழிபடும் - கடவுளையடைத்தல் - கைக்கொள்ளு கிற, மார்க்கமும்-வழிகளும், (தாம் தாம் வழிபடும்; - அவரவர்கள் வணங்கு கின்ற, தெய்வமும் - தெய்வங்களும், (ஆகிய இவற்றிற்கு), ஏறக் - பொருந் தமாறு, உரைப்பார் - வலியுறுத்திப்பேசுக்கின்ற அச்சியமதஸ்தரது, சொல்- வார்த்தைகளை, எண்ணுதே - (நன்மைதருவனவாக) மதியாமல்,—தோல் குரம்பை நாள் கரையா முன்னமே - உயர்வாமுத்தடுகென்று தோலினால் வேய்ந்த குடிசைபோன்ற உடம்பில் பாழ்நாள் கழித்தருமுன்னமே [இறப் பதற்குள்ளே], நாரணன் ஆம் காட்கரையாற்கு - திருக்காட்கரை யென் னுத் திருப்பதியி லெழுந்தருளியுள்ள ஸ்ரீமகநாராயணனுக்கு, ஆன் ஆகாய் - அடிமைப்படுவாயாக; (எ - று.)—காண் - முன்னிலைவை; தேற்றமுமாம்.

புல்லோர் தமது ஆராய்ச்சிக்குறைவினால் பற்பல தேவதார்தரங்களை யும் அவரைப்பற்றிய பொய்த்தூல்களையும் உண்மையென்று பாராட்டிக் கூறுவதைச் சிறிதும்மதியாமல், திருக்காட்கரையப்பென உபாயமும் உபே யமு மாவனென்னும் உண்மையை யுணர்ந்து அவனுக்கு ஆட்பட்டவேண்டு மென்று தமதுநெஞ்சிற்கு அறிவுஉறுத்தியவாறு. நெஞ்சே! நீ புல்லோர் வழியிற் புகுதாது நல்லோர்நெறியில் நற்பா யென்று குறிப்பித்தபடி. “உணங் குத்துறைகள் பலபலவாக்கி மதிவிகற்பாற், பிணங்குஞ்சமயம் பலபலவாக்கி

யவையவைதோ, தணங்கும்பலபலவாக்கி நின்மூர்த்தி பரப்பிவைத்தாய்' என்ற பாசரம் இங்குக் கருதத்தக்கது. 'தெய்வம்பல வவர்தூனும் பல' என்றார் அழகரந்தாதியிலும். 'தாம்தாம்வழிபடும்' என்பது, முன்னுள்ள 'மார்க்கம்' என்பதனோடும், பின்னுள்ள 'தெய்வம்' என்பதனோடும் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது; இவ்வாறு வருவது - இடைநிலைநீதிவாக் எனப்படும். தாம்தாம் வழிபடும் மார்க்கம் - பக்தி பரபத்தி முதலியனவாகக் கூறப்படுகின்ற பலவேறு சாதகங்கள். 'தாம்தாம்வழிபடுங்கெய்வம்' என்றது - சிவன் குமாரன் கணபதி புத்தன் ஜீநன் முதலியனவாக உலகத்துப் பலவேறுதெய்வங்கள் வழங்குதல்பற்றியாம். என்னுதே என்பதை ஏவலொருமைமுற்றாகக்கொண்டு உரைப்பினுமாம். (சுக)

சு. திருமுழிக்களம்.

காண்கின்றவைப் பூதங்கட்குமிருகடர்க்குஞ்
சேன்கலந்தவிந்திறற்குந்தேவர்க்கு—மாண்கரிய
பாழிக்களத்தாற்கும்பங்கயத்தநான்முகற்கு
மூழிக்களத்தான்முதல்.

(இ - ள்.) காண்கின்ற - கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்ற, ஐம்பூதங்கட்கும் - (பிருதிவி முதலிய) பஞ்சபூதங்களுக்கும், இருகடர்க்கும் - சூரியசந்திரரென னும் ஒளியுள்ள பொருளாகிய இருவர்க்கும், சேண் கலந்த - வானுலகத்தில் வாழ்கின்ற, இந்திரர்க்கும் - தேவேந்திரனுக்கும், தேவர்க்கும் - (அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட மந்தைத்) தேவர்கட்கும், —மாண் - மாட்சிமையுடைய, கரிய - (விடமுண்டதன்றி, சுறுக்க, பாழி - வலிமைகொண்ட, களத்தாற்கும் - கழுத்தையுடைய உருத்திரமூர்த்திக்கும், பங்கயத்து நான்முகற்கும் - தாமரை மலரில்வாழ்கின்ற நான்குமுகங்களையுடைய பிரமதேவனுக்கும், —மூழிக் களத்தான் - திருமூழிக்களமென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய திருமாலே, முதல் - மூலகாரணமாவன்; (எ - று)

மண்முதல் பிரமன்சுராகவுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் படைத்த முதற்கடவன் திருமாலே யென்பதாம். 'காண்கின்ற' என்ற அடைமொழியை, மந்தைப்பொருள்கட்குங் கூட்டுக. தேவர்க்கும் - இந்திரானிமும்மேம்பட்ட பிருகஸ்பதி முதலிய கடவனர்க்கும் எனினுமாம். (சுஉ)

சு. திருப்புலியூர்.

முதல்வண்ணமாமேமுலைவண்ணமுன்னே
விதிவண்ணநீங்குவிடுமே—சுனூரத்
திருப்புலியூர்நின்றான் திருத்தண்டுழாயின்
மருப்புலியூர்தென்றல்வரின்.

[தலைவி தோடியுங்கூட அங்குதோடு நின்று.]

(இ - ள்.) சதாம் - அழகிய, திருப்புலியூர் - திருப்புலியூரென்னுந் திவ்வியதலத்தில், நின்றான் - நின்றதிருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருக்கின்ற

மாயப்பிரானது, திருதண் தழாயின் - குளிர்த்த திருத்தழாய்மாலையினது, மரு - நறுமணத்தை, பு(ல்)வி - பொருத்தி, ஊர் - தவழ்த்துசெல்லுந்தன் மையுடைய, தென்றல் - தென்றற்காற்றானது, வரின் - வந்தவீசுமாயின், — (அப்பொழுது, எனக்கு), முலை வண்ணம் - தனத்தின் நிறம். (காமவிகாரத்தால் ஏற்பட்ட பசிலைநிறம் மாறி), முதல் வண்ணம் ஆம் - முன்னைய நிறமே வந்தசேரும்; முன்னே விதிவண்ணம் - முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினையின்பயனாக நேர்ந்த பிரிவுத்துயர்முழுதும், நீக்கவிடும் - அடியோடு போய்விடும்; (எ - று.)

தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடிப் பிரிந்த தலைமகள் அப்பிரிவுத் துயரையாற்றியடக்கும் வல்லமையிலனாகி, தனது நிலைமையை அன்புடைத் தோழியர்க்கு வெளிப்படையாக உரைத்து, 'இனித் தலைமகனது திருத்தழாயின் நறுமணத்தைக் கொண்டுவந்து இளங்காற்று என்மீது வீசினால்தான் யான் உயிர்பிழைத்த முன்னைய நிலையைப் பெறுதல் கூடும்' என்று தனது வேறுபாட்டைப் போக்குதற்குரிய உபாயத்தைக் கூறி, அறத்தொடுகின்றது, இது. இதனை, தோழி செவிலியர்க்கு அறத்தொடுகின்றதலாகக் கொள்வாரு முளர்.

எம்பெருமானே இடையிடின்றிச் சேரப்பெறாத நிலையில் காலவிளம்பம் பொறுக்கமாட்டாமையாற் காலம் நீட்டித்ததாகத் தோன்ற, வருந்துகின்ற ஐயங்கார் தமது அன்பர்களை நோக்கி எம்பெருமானது திருவருளைப் பெற்ற வளவிலே யான் உய்வுபெறுவே னென்று கூறுதல், இதற்கு உன்னுறைபொருள். எம்பெருமான் திருவருள்புரிந்தால், நிலைசுவைக்குதலில்லாது பத்தி உறுதிப்படுமென்பது. முதலடியின் உன்னுறை. "பொய்பிழையும் புருதருவானின் தனவும், தீயினிற்றுசாகும்" என்றபடி எம்பெருமானது திருவருளைப் பெற்றார்க்கு முன்னையவினைகளையாவும் அகலு மாட்டால், 'முன்விதிவண்ணம் நீக்கி விடும்' என்றன வென்க. விவரம் உய்த்தணர்க. 'முன்னே, விதி வண்ணம்' என்றும் பாடம் வழுக்கும். (காந)

கா. திருச்செங்குன்றார்.

வரவேண்டுகண்டாய் மதிகலங்கிவிக்குள்
பொரவெய்யிர்மாயும்போழ்து—பரமேட்டி
செங்குன்றார்மாலே சிறைப்பறவைமேற்கனகப்
பைங்குன்றார்கார்போற்பறந்து.

(இ - ள்.) பரமேட்டி - பரமபுகத்தில் வீற்றிருப்பவனே! திரு செங்குன்றார் மாலே - திருச்செங்குன்றார் ரென்னுச் சிவ்வியகலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற திருமாலே!—மதி கலங்கி—(எனது) அறிவு ஒடுங்கி, விக்குள் பொரவிக்கலானது உபத்திவிக்க, உயிர் மாயும்போழ்து - (எனது) உயிர் நீங்கும் அத்திமகாலத்தில், சிறை பறவைமேல் - இரகசியையுடைய கருடாழ்வான் மீது, பைங்கனகம் குன்று ஊர் கார்போல் - பசும்பொன்மயமான மலையின் மீது ஏறிவருகின்ற காளமேகம்போல, பறந்து வரவேண்டும் - விரைந்து

எழுந்தருளிச் சேவைசாதிக்கவேண்டும்; (எ - று.)—கண்டாய் - முன்னிலை யனை: நீ அந்திமசாலத்தி லெழுந்தருளியந்து சேவைசாதித்தால்தான் என க்கு நந்ததியுண்டு என்ற தேற்றப்பொருளை யுட்கொண்டதாம்.

இப்பிறப்பின் முடிவிலே, மறுபிறப்பில்லாதபடி என்னைக்காக்குமாறு நீ பெரியதிருவடியின்மே லெழுந்தருளியந்து காட்சிதரவேண்டு மென்ப தாம். “சாமிடத் தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய் சங்கொடுசக்கரமேந்தி னானே,” “உடலம்புயங்கத்தரிபோல்விடுமன்றுவணப்புள்ளி, னடலம்புய மிசைநீவரவேண்டும்” என்றபடி, ஐம்பொறிகளாக கலங்கி மரணநோய் நோர் கின்ற அப்போதையில் எம்பெருமானை நினைத்து வேண்டதல் அரியதாரு மாதலால் ஐம்பொறிகளும் தமதுசிலையில்நிற்க மனம் செம்மைப்பட்டிருக் கின்ற இப்போதே சொல்லிவைத்தன ரென்க. பரமேட்டி = பரமேட்டி: சிறந்ததானமாகிய பரமபதத்தில் நிலையாக வீற்றிருப்பது எனப்பது, அவ யவப்பொருள். பெரியதிருவடிக்குப் பொற்குன்றும், அத்திருவடியின்மீது எழுந்தருளுந் திருமாலுக்குக் காளமேகமும் உவமையாம்; “கருமுகில் தாமரைக்காடு பூத்து நீ, டிருசட ரிருபுறத்தேந்தி யேடவீழ், திருவொடும் பொலியகோர்செம்பொற்குன்றின்மேல், வருவபோற் கலுழன்மேல்வந்து தோன்றினான்” என்ற கம்பராமாயணம் இங்குக் காணத்தக்கது. பெரிய திருவடியினது தொழிலாகிய ‘பறந்த’ என்பதனை அதனையுருந் திருமாலின் மேலேற்றிப் பறந்துவரவேண்டு மென்று கூறினார்போலும். (சூசு)

எ. திருநாவாய்.

பறந்து திரிதரினும்பாவியேனுள்ள
மறந்துப்பிறிதறியமாட்டா—சிறந்த
திருநாவாய் வாழ்கின்றதேவனையல்லாலென்
னொருநாவாய்வாழ்த்தாதுகந்து.

(இ - ள்.) பாவியேன் - தீவியையுடைய எனது, உள்ளம் - மனமானது, பறந்து திரிதரினும் - ஒரு நிலையில்ல்லாத விவரத்த அலையுந்தன்மையதாயினும், மறந்தம் - மறந்தாயினும், பிறிது - திருமாலையன்றி வேறொருதெய்வத்தை, அறியமாட்டாது, (தீயானிக்கும்பொருளாக) மதிப்பாது; என் ஒரு நாவாய் - எனது ஒருபடிப்பட்ட நாக்கையுடைய வாயானது, சிறந்த - மேம்பட்ட, திருநாவாய் - திருநாவா யென்னுந் திவ்வியதலத்தில், வாழ்கின்ற - நித்தியவாசஞ்செய்கின்ற, தேவனை அல்லால் - பூமீமங்காராயணனை யல்லாமல், (பிறிதொருதெய்வத்தை), உகந்து வாழ்த்தாது - விரும்பித் துதியாது; (எ - று.)

“மறந்துப்புறந்தொழா மாந்தர்” ஆதலால், தேவதாந்தரங்களினிடத் தில் தமக்குள்ள உபேட்சையையும் பரதேவதையினிடத்தில் தமக்குள்ள அபேட்சையையும் இங்ஙனம் கூறி வெளியிட்டனர். கணவனையே தெய்வமாகக்கொண்டொழுதுங் கற்புடைமகளிர்க்குப் பிறிதோராடவாது தொடர்பில்லாமலிருத்தல் இன்றியமையாதவாறுபோல, எம்பெருமானைச் சரண

மடைந்த உய்யும் பிரபந்தர்க்குத் தேவதாந்தரபஹுஞ்செய்யாமை இன்றி யமையாத தாகு மென்க. ஒருநாவாய் தேவனையல்லால் வாழ்த்தாது என்ற தொடரில் - எனக்கு நாவொன்றாதலால், பாடிவையையாகி அடியார் தய ரைப் போக்கிப் பாதுகாக்க வல்ல பாம்புருவத்தொருவனைத் துதித்தலே அதற்கு ஏற்கு மென்பதும், சாணமடைபவர்களைச் சமயத்திலே கைவிடும் பிறதெய்வங்களைச் சிறிதும்பொருள்செய்யா தென்பதும், தொனிக்கும். “உனையன்றி நான் மறந்தும், தீதாக பந்தனைசெய்யேன் புறஞ்சிலதேவ ரையே” என்பர், அழகரந்தாதியிலும், ஒருகால் தேவதாந்தரங்களை யான் வாழ்த்தக் கருதினனும் என்வாய் வாழ்த்தாது; அது எம்பெருமானையே வாழ்த்தப் பழகியதும், பிறதெய்வங்களை வாழ்த்தப் பழகாதது மாதலால் என்னும் கருத்து அமைய ‘திருநாவாய் வாழ்கின்ற தேவனையல்லால் என் னொருநாவாய் வாழ்த்தா துகந்த’ என வாயின்மே லேற்றிக் கூறின ரென்ன லாம். “வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது” என்றார் பெரியாரும். (சுரு)

அ. திருவல்லவாழ்.

உகந்தார்க்கெஞ்ஞான்றுமுளனு யுகவா
திகந்தார்க்கெஞ்ஞான்றுமில்னாய்த்—திகந்திட்
டருவல்லவா முருவமல்லவெனநின்றான்
நிருவல்லவா முறையுந்தே.

(இ - ள்.) திருவல்லவாழ் உறையும் தே-நிருவல்லவாமென்னுந் திவ்விய தலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள திருமால்,—உகந்தார்க்கு - தன்னை; விருமபின மெய்யடியார்கட்கு, எ ஞான்றும் - எக்காலத்தும். உளன் ஆய் - உள்ளவனாகி யும்,—உகவாத - தன்னைவி நம்பாமல், இகந்தார்க்கு - இல்லையென்று சொ ல்லும் நாஸ்திகர்க்கு, எ ஞான்றும் - எக்காலத்தும். இவன் ஆய் - இல்லாத வனாகியும், திகழ்ந்திட்டு - வீளங்கி,—அரு அல்ல அருவப்பொருளுமாகான், வாழ் உருவம் அல்ல - கண்களுக்குப்புலப்பட்டித்தோன்றுகின்ற உருவப் பொருளு மாகான், என-என்றுகூறுமாறு, ின்றான் இருக்கின்றான்; (எ-று.)

திருமால் - கடவுள் உண்டென்று சொல்லும் ஆஸ்திகர்க்கு அவர் வேண் டியபடியே உளனென்று சொல்லுமாறு உருவப்பொருளாகியும், எக்காலத் தும் எவ்விடத்தும் இல்லாததொரு பொருள் வழக்கில் வருதற்கே வழியில்லையாதலால், கடவுள் இல்லையென்று சொல்லும் நாஸ்திகர்க்கும் கடவுளென்று எடுத்து அவனுடைய இன்மையைச் சாதிக்கவேண்டியற்றலின் அப்போது அருவப்பொருளாகியும் தோன்றுவன்: ஆகலால், உண்டென்பார்க்கு உரு வப்பொருள்களிலெல்லாம் அக்கராத்மாவாகியும், இல்லையென்பார்க்கும் அவ்வருவப்பொருளாகியும் திருமால் எப்போதும் உளனேயாவ னென்பதாம்; “உளனெனி லுள னவனுருவ மிவ்வருவுகள், உளனலனெனி லல னவனருவ மிவ்வருவுகள். உளனென விலனென விலைகுணமுடைமையில், உளனிருதகைமையொ டொழிவிலன் பரத்தே” என்ற அருளிச்செயலும், “சூர்வவாதியான உன்னைக் கேட்போம்: ஈஸ்வரனுடைய இல்லாமைமையச் சாதிக்கிற நீ ஈஸ்வரனுளனென்றே இவனென்றே பாதிக்ஞைபண்ணு

வது? இவைவிரண்டு பரகாரத்தாலும் நீ கிணக்கிற இல்லாமை ஸம்பலி யாது; எத்தாலே யென்னிங்?—லோகத்தில் பாவ அபாவ [உண்டு இல்லை என்கிற] சப்தங்களும், பாவஅபாவபாதிசிகளும் [அறிவுகளும்] வித்யமாந [இருக்கிற] உஸ்துவினுடைய அவஸ்தாவிலேயேதேசாமாகக் காண்கையாலே. ஆதலால், ஈஸ்வரன் உளவென்னளில், அஸ்தித்வநர்மவிரிவீட்டறய் இருக்குமென்று சொல்லிற்றாய்வரும்; ஈஸ்வரன் உளவென்னென்னளில், நாஸ்தித்வநர்மவிரிவீட்டறயிருக்குமென்று சொல்லிற்றாய்வரும். இப்படி ஈஸ்வர வ்யதிரித்தபதார்த்தங்களை உளவென்னளில், அவையும் அஸ்தித்வநர்மவிரிவீட்டங்களாய்க்கொண்டு உளவென்று சொல்லிற்றாய்வரும்; தத்வ்யதிரித்த பதார்த்தங்களை இல்லையென்னளிலும், அவை நாஸ்தித்வநர்மவிரிவீட்டங்களென்று சொல்லிற்றாய்வரும். அந்த அஸ்தித்வநர்மவிரிவீட்டங்களும் அவனுக்கு ரூபமாயிருக்கும்; கீழ்ச்சொன்ன பரமாணங்களாலே இப்படி அஸ்தித்வ நாஸ்தித்வங்களாகிற குணங்களையுடையவென்று சொல்லுகையாலே, அஸ்தியென்னளிலும் உளன், நாஸ்தியென்னளிலும் உளன்; உளனுமிடத்து ஸர்வாதாரதமாயாய்க்கொண்டு உளவென்கிறார்” என்ற வ்யாக்யாநமும் இங்கு உணரத்தக்கன. “சமயிகளாய்த்தண்ணம், உளவிலையா யுருவா யருவாய வொருமுதலே” என்பர் அழகார்த்தாதியிலும்.

புதிதபுருதலாக, இருகிணைப்பால் மூவிடத்திற்கும் பொதுவாய் வரும் எதிர்மறைக்குறிப்புமுற்றான ‘அல்ல’ என்னுஞ் சொல் இங்கு ஆண் பாலுக்கு வந்தது. (சூசு)

கூ. திருவண்வண்டீர்.

தேவுமுலகுமுயிருந்திரிந்துநிற்கும்
யாவும்படைத்தவிநைதகண்டர்—பூவீற்
நிருவண்வண்டுருநையுந்தேவாதிதேவன்
மருவண்வண்டீர்துளவமால்.

(இ - ள்.) பூவீல் - இப்பூவிலுள்ள, நிருவண்வண்டீர் - நிருவண்வண்டு ரென்னுந் திவ்வியதலத்தில், உறையும் - நீத்தியவாசஞ்செய்கின்ற, தேவாதி தேவன் - தேவர்கட்கெல்லாந் தேவனான, —மரு - வாசனையுடையதும், வள்வளப்பமுடையதும், வண்டு உடர் - வண்டிகள் மொய்க்கப்பெற்றதுமாகிய, துளவம் - திருத்தழாய்மாலையை யடைந்த, மால் - நிருமால்,—தேவும் - (பிரமன் முதலிய) தேவர்களையும், உலகும் - உலகங்களையும், உயிரும் - (அவ்வுலகங்களிலுள்ள) பிராணிகளையும், திரிந்து நிற்கும் யாவும் - (கீழ்க்கூறிய பொருள்களைவிட) வேறுககிற்சின்று அசேதநப்பொருள்க ளெல்லாவற்றையும், படைத்த - ஆதியிற்சிடுட்டித்த, இறை - கடவுளாவன்; (எ - று.)—கண்டர் - முன்னிலையகை; தேற்றமுமாம்.

நிருமாலே சேதநம் அசேதநம் என்னும் எல்லாப்பொருள்கட்கும் ஆதி காரணனென்பதாம். “ஒன்றுந் தேவு முலகு முயிரும் மற்றுமயாது மில்லா, வன்று காண்முகன்றன்னொடு தேவுமுலகோ வியிப்படைத்தான், குன்றம்

போல்மணிமாடநீடு திருக்குருகூரதனுள், நின்றவாதிப்பிரான்' என்றார் ம மாழ்வாரும். நித்தியமான உயிர்களைப் படைத்தவாவது - அவற்றிற்குக் காரணகளைபரக்களைக் கொடுத்தல். இனி, தேவும் உலகும் உயிருமாகிய, திரிந்து நிற்கும் - ஜங்கமமாகியும் ஸ்தாவரமாகியு முன்ன, யாவும் எனப் பொருள் கூறுவாரு முனர்.

(௯௭)

கௌ. திருவாட்டாறு.

மாலேமுடிநீத்துமலர்ப்பொன்னடிநோயப்
பாலேவனநீபுகுந்தாய்பண்டென்று—சாலவுநான்
சேட்டாற்றுகிலேன்காண் கேசவனே பாம்பணைமேல்
வாட்டாற்றுக்கண்டுகில்கொள்வாய்

(இ - ள்.) கேசவனே—கேசவனென்னுந் திருநாமத்தையுடையவனே!—
'மாலே முடி நீத்து - (அரசர்க்குரிய அடையாளப்பூ) மாலையையும் கிரீடத்
தையும் (கைகேயியின்சொற்படியே பித்ருவர்க்காபரிபாலகஞ் செய்யுமாறு)
பூனாமல் துறந்து, மலர் பொன் அடி நோவ - தாமரைமலர்போன்ற அழகிய
(உனது) திருவடிகள் வருந்தும்படி, பாலே வனம் - (தண்டகாரணியம் முத
லிய) கொடுங்காட்டில், பண்டு - முற்காலத்தில் [ஸ்ரீராமாயதாரத்தில்],
நீ—, புகுந்தாய் - நடந்துசென்றாய்,' என்று கேட்டால் - என்று (இத்திமாவம்
வல்லோர் சொல்லக்) கேட்டால், காண்—, சாலவும் துயிலேன் காண் -
அடியோடு கண்டுகில்கொள்ளேன்; (அவ்வாறு இருக்க நீயே, வாட்டாறு-
திருவாட்டாறென்னுந் திவ்வியதலத்தில், பாம்பு அணைமேல் - ஆதிசேஷ
சயனத்தின்மீது, கண்டுகில் கொள்வாய் - (கவலையின்றிக்) கண்ணுறங்கு
கின்றாய்; (எ - று.)—காண் - அசை.

நெடுநாள்முன்பு நடந்த ராமாயதாரத்தில் நீ காலினால் வருந்திக் காண்
கத்திற்சென்ற செய்தியை இப்போது பிறர்சொல்லக் கேட்டாலும், கல்
நெஞ்சனாகிய எனதுமனமும் நெகிழ்த்துநெகிழ்த்து உணர்ந்துருக எனக்குத்
தூக்கம் பிடிப்பதில்லை; பதினாளுக்குமுந்தும் காலினாற் பாலேவனக்களிலெல்
லாம் அலைத்துநிரிந்து வருந்திய நீயோ சிறிதுக் கவலையின்றித் திருவாட்டாற்
றில் நெடுநாளாகக் கண்ணுறங்குகின்றாயே? இது என்ன வியப்பு? என்று
எம்பெருமான் திறத்து ஈடுபட்டு ஐயங்கார் கூறுகின்றன பென்க. துயரமனு
பவித்தவன் யாதொருகவலையுமின்றி நிச்சிந்தையாகத் துயிலத் துயரமனுப
வியாதவன் கவலையினாற் கண்ணுறங்குதலில்லை யென்று, காரணமில்லாத
விடத்துக் காரியம் நிகழ்த்ததாகக் கூறினமையால் இச்செய்யுள்—விண்ணை
யணியின்பாற்படும். கேசவன் என்பது-அத்தலத்து எம்பெருமான் திருநாம
மென்பர். இத்தலம் - நதியாற் பெயர்பெற்றது.

(௯௮)

கக. திருவிழ்நுவக்கோடு.

வாய்த்தகருமமினிமற்றில்லைநெஞ்சமே
தோய்த்ததயிர்வெண்ணெய்தொட்டுண்ட—கூத்தன்
றிருவிற்றுவக்கோடுசேர்ந்தாற்பிறவிச்
கருவிற்றுவக்கோடுக்காண்.

(இ - ன்.) நெஞ்சமே - (எனது) மனமே!—(கிருஷ்ணவதாரத்திலே), தோய்த்த தயிர் - தோய்த்தபடியேயுள்ள தயிரையும், வெண்ணெய் - வெண்ணெயையும், தொட்டு உண்ட - களவுகண்டு புசித்த, கூத்தன்-திருவிளையாட்டையுடைய திருமாலினது, திருவிற்றுவக்கோடு - திருவிற்றுவக்கோடென்னுந் திவ்வியதலத்தை, சேர்ந்தால் - சென்று சேர்ந்தமாத் திரத்தில்,—பிறவி - பிறப்புக்குக்காரணமான, கருவின் துவக்கு - கர்ப்பத்தின் சம்பந்தம், ஒடும்-நீங்கும்; (ஆதலால்), வாய்த்த கருமம் - நாம்செய்யக்கிடந்த தொழில், இனிமற்று இல்லை - இனிமேல் வேறொன்று மில்லை; (எ - று.)—காண் - அசை, தேற்றமுமாம்.

மனமே! திருவிற்றுவக்கோடென்னுந் திவ்வியதலத்தைச் சேர்ந்தாயின், பிறப்புக்குக்காரணமான கருமசம்பந்தமெல்லாம் ஒழிந்து நந்தகி பெறுவையென்பதாம். இவ்வாறு சுகரமான உபாயத்தாற் பெரும்பேறு பெறலாயிருக்க, அதனைச்செய்யாது வீணையுழல்வது என்னே! என்ற கருத்து இங்குத்தொனிற்கும். இங்குத் திருவிற்றுவக்கோடு என்றது-அத்திருப்பதியிலெழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானையுங் குறிக்கும்; உபலக்ஷணம். 'திருவித்துவக்கோடு' என்றும் வழங்குவர். (௧௯)

கஉ. திருக்கடித்தானம்.

காணவிரும்புமென்கண் கையுந்தொழுவிரும்பும்
பூணவிரும்புமென்றன் புன்றலைதான்—வாணன்
நிருக்கடித்தானத்தான் நிகிரியான் மண்டான்
நிருக்கடித்தானத்தானைச் சென்று.

(இ - ன்.) வாணன் - பாணசுரனது, திருக்கு - மாறுபாட்டை, அடித்தான் - ஒழித்தவனும், நத்தான் - சங்கத்தையுடையவனும், நிகிரியான் - திருவாழியாழ்வானையுடையவனும், தண்டான் - கதாயுதத்தையுடையவனுமாகிய, திருக்கடித்தானத்தானை - திருக்கடித்தானமென்னுந் திவ்வியதேசத்திலெழுந்தருளிய திருமலை, சென்று-போய்க்கிட்டி,—என் கண்-எனது கண்கள், காண் - தரிசிப்பதற்கு, விரும்பும் - ஆசைகொள்ளும்; கையும் - (எனது) கைகளும், தொழ - கூப்பிடுவணங்குதற்கு, விரும்பும்—; என் தன் - எனது, புல் தலைதான் - இழிவான தலையும், பூண் - (அப்பிரானது திருவடித் தாமரைகளைச்) சூடிக்கொள்வதற்கு, விரும்பும்—;(எ - று.)

பாணசுரனது விருத்தாந்தத்தை அறுசந்தித்த ஐயங்கார், அதனால் எம்பெருமானே பரதத்துவப்பொருளாவ நென்ற உண்மையை யுணர்ந்து தமது கண் முதலிய பொறிகள் வகுத்தவிஷயமான அவ்வெம்பெருமானிடத்தே சென்று தத்தமக்கு உரிய திருத்தொண்டிபுரிய விரும்புவதை இதனால் தெரிவிக்கின்றன ரென்க. “காண்காணென விரும்புங் கண்கள் கதிரிலகு, பூண்டாரகலத்தான் பொன்மேனி” என்றார் ஆன்ரோரும். புன்றலை யென்றது - ஹேச்யாறுஸந்தாகம். (௭௦)

கந. திருவாறன்விளை.

சென்றுபுணன்மூழ்கிச்செய்தவங்கள்செய்தாலும்
வென்றுபுலனைந்தடக்கிவிட்டாலு—மின்றமிழான்
மாறன்விளைத்தமறையோதார்க்கில்லையே
யாறன்விளைத்திருமாலன்பு.

(இ - ள்.) சென்று - தீர்த்தயாத்நிளையாகச் சென்று, புனல் மூழ்கி - புண்ணியதீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து, செய்தவங்கள் செய்தாலும்-செய்தற்குஉரிய [சிறந்த] தவங்களைச் செய்தாலும், புலன் ஐந்து வென்று அடக்கி விட்டாலும் - தமது ஐம்பொறிகளையும் (தமக்குஉரிய ஐம்புலன்களிற் செல்லவொட்டாது) சயித்துஅடக்கினாலும், மாறன் - நம்மாழ்வார், இன் தமிழால் விளைத்த மறை - செவிக்கினிய தமிழ்ப்பாடலாகச் செய்தருளிய வேதத்தை, ஓதார்க்கு - ஓதியுணராதவர்க்கு, ஆறன்விளை திருமால் அன்பு - திருவாறன் விளையென்னுத் திருப்பதியி லெழுந்தருளிய எம்பெருமானது திருவருள், இல்லை - உண்டாகாது; (எ - று.)

நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்த்தருளிய திருவாய்மொழியை ஓதியுணர்ந்தவரிடத்துத் திருமால் எளிதில் எவ்வாறு திருவருள் புரிவானோ, அவ்வாறாகப் புண்ணியதீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்தல் உக்கிரமானதவங்களைச்செய்தல் ஐம்பொறிகளையடக்குதல் முதலிய அரும்பெருந்தொழில்களைச் செய்பவரிடத்தும் திருவருள்செய்யா னென்பதாம். வேதத்தின்முற்பகுதியாகிய கர்மகாண்டத்தை முக்கியமாகக்கொண்டு அதன்படி தவம்முதலியன செய்தால் அவை அழியுமியல்பினவான சுவர்க்கம் முதலிய காமியபயன்களைத் தருவனவாய் முத்திக்கு நேரேகாரணமாகாமையால் அவ்வாறாகிய அரிய தொழிலை மேற்கொள்பவரிடத்தில் திருமாலின் திருவருள் எளிதி லுண்டாகாது; திருக்குருகூரில் அவதரித்து லோகோபகாரமாகப் பரப்பிரமசுவரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்து யாவரும் அறியும்படி “ஆரார்வானவர்கள் செவிக்கினியசெஞ்சொல்லே” என்றவாறு இனியசெஞ்சொற்களாக வெளியிட்டி உயிர்களை இனிஒருபிறப்புமின்றி முத்திபெறுமாறு செய்த பொய்யில்புலவராகிய நம்மாழ்வாருடைய அருளிச்செயலைக் கேட்டும் ஓதியும் உணர்ந்து நிற்பவரிடத்துத் திருமாலின் திருவருள் எளிதில் சித்திக்குமெனக் ‘அராஜகமான தேசத்திலே பட்டத்துக்குஉரிய யானையைக் கண்ணைக்கட்டிவிட்டால் அது எடுத்துத் தன்கழுத்திலே வைத்துக்கொள்ளப்பெற்றவன் அரசனாய்விமொறுபோல இவ்வுலகத்தில் வைதிகமரியாதை அழிந்தபோன சமயத்திலே அகனை நிலைநிறுத்துதற்பொருட்டு எம்பெருமான் தனது நிரங்குசஸ்வாதந்தரியத்தால் பத்தூதமாக்களி லொருவர்பக்கல் விசேஷகடாக்ஷஞ்செய்ய, அதனால் அவர் மற்றையோரையும் சீர்திருத்தும்படி சிறப்புற்றன’ என்று ஆன்றோர் கூறுமாறு எம்பெருமான் உலகத்தைத் திருத்துவதற்காகவே விசேஷகடாக்ஷஞ்செய்த நம்மாழ்வாரைத் திருவவதரிப்பித்தா னாதலால், அவரது அருளிச்செயலை யோதினவரிடத்துத் திருமாலருள் சித்

திக்கு மென்னலாம். “தவஞ்செய்வதும் தழுவேன்விழுடிப்பதும் தம்மையொறுத், தெவன்செய்யு மெய்யன் குருகைப்பிரா நெம்மையின்னமொரு, பவஞ்செய்கைமாற்றிய பண்டிதன் வண்டமிழ்ப்பாவு முண்டே, யவஞ்செய்கைமாற்றச் செவியுண்டு நாவுண் டறிவுமுண்டே” என்ற சடகோபரந்தாதி இவ்வுக்குக் காணத்தக்கது. இனி, பல்விஷயங்களையும்பற்றிக் கண்டபடி கூறுகின்ற வடமொழிவேதம்போலவன்றி, எம்பெருமானது ஸ்வரூபரூபகுணவியூதிகளையே கூறிக்கொண்டுசெல்லுந் திருவாய்மொழியை யோதினோர்க்கே திருமாலினிடத்தப் பக்தியுண்டாகு மென்று இச்செய்யுட்குப் பொருள் கூறினுமாம். ‘ஓதாதார்க்கு’ என்றும் பாடம். (எக)

மலைநாட்டுத்திருப்பதிகள் முற்றும்.

நடுநாட்டுத்திருப்பதிகள் - உ.

க. திருவயிந்திரபுரம்.

அன்பணிந்தசிந்தையராயயந்தமலர் தூவி
முன்பணிந்துநீரெமக்குமூர்த்தியரே—யென்ப
ரெமையிந்திரபுரத்தார்க்கின்றொண்டரானார்
தமையிந்திரபுரத்தார்தாம்.

(இ - ள்.) எம் - எமது, ஐயிந்திரபுரத்தார்க்கு - திருவயிந்திரபுரமென்னுந் தவ்வியதேசத்தி லெழுந்தருளிய தெய்வநாயகப்பெருமானுக்கு, இன் தொண்டர் ஆளுந்தமை - நல்லடியாரானவர்களே,—இந்திரபுரத்தார்தாம் - தேவேந்திரனது அமராவதிக்ஷாத்தில் வாழ்கின்ற தேவர்கள்,—அன்பு அணிந்த சிந்தையர் ஆய் - பக்திகொண்ட மனமுடையவராய், ஆய்ந்த மலர் தூவி-அவர்கள்மீது ஆராய்ந்துஎடுத்த [சிறந்த] கற்பகமரத்தின்மலர்களேச் சொரிந்து, முன் பணிந்த - (அவர்கட்கு) முன்னே வந்து நமஸ்கரித்து, நீர் எமக்கு மூர்த்தியரே என்பர் - ‘நீவிர் எங்கட்குக் கடவுளாவீர்கள்’ என்று கொண்டாடுவார்கள்; (எ - று.)

“மணியாழிவண்ணுகந்தானரத் தன்வடிவாக்குமென்றே, துணியாழியமறைசொல்லும்” என்றபடி எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டமாத் திரத்தில் எம்பெருமானோடு பரமஸாம்யத்தைப் பெறுதலால், அப்படிப்பட்ட அடியார்களை, நல்லினையொழிந்தமாத் திரத்தில் நசிக்குந்தன்மையுள்ள சாதாரணதேவர்கள் தாங்கள் நற்பேறுபெறுமாறு வணங்குவ ரெனத் திருமாலடியார்களின் மேன்மையைக் கூறினார். தெய்வநாயகனுக்கு அடிமைப்பட்டமாத் திரத்தில் அவ்வாறு அடிமைப்பட்டவர்களும் தெய்வநாயக ராவரெனச் சமத்காரத்தோன்றக் கூறியவாறு. “வழிநின்று நின்னைத்தொழுவார் வழுவா, மொழிநின்ற மூர்த்தியரேயாவார்,” “மாதவன் றமரென்று வாசலில்வானவர், போதுமினெமதிடம் புதுதகவென்றலும், கீதங்கன்பாடினர் கின்னரர்கெருடர்கள், வேதநல்வாயவர் வேள்வியுள்மடுத்தே” என்பவை இவ்வுக்குக் கருத்தக்கன. தூவி - அருச்சித்து எனினுமாம்.

ஐயந்திரபுரம்=அயந்திரபுரம்;எதகைபற்றியபோலிவிசாரம். அஹந்த்ர
னெனப்படுகிற திருவனந்தாழ்வான் பூஜித்த தல மாதல்பற்றி, 'அஹந்த்ர
புரம்' என்று இத்திருப்பதிக்குத் திருநாமம். (௭௨)

௨. திருக்கோவலூர்.

தாமரையானுதியாய்த்தாவரங்களீருன
சேமவுயிருஞ்செகமனைத்து—பூமடந்தைத்
காங்கோவலாயுதன்பின்னாவதரித்த
பூங்கோவலாயன்பொருள்.

(இ - ள்.) தாமரையான் ஆதி ஆய்-தாமரைமலரில்வாழ்கின்ற பிரமன்
முதலாக, தாவரங்கள் ஈறு ஆன - தாவரப்பொருள்கள் இறுதியாகவுள்ள,
சேமம் உயிரும் - உலகத்துவாழ்கின்ற ஜீவராசிகளும், செகம் அனைத்தும் -
(அவற்றிற்கெல்லாம்இடமான) எல்லாவுலகங்களும்,—பூ மடந்தைக்கு ஆம்
கோ - தாமரைமலரில்வசிக்கின்ற இலக்குமிக்கு உகந்த தலைவனும், அலாயு
தன் பின்ஆ அவதரித்த - கலப்பையை ஆயுதமாகவுடைய பலராமனுக்குத்
தம்பியாகத் திருவவதரித்தவனுமாகிய, பூ கோவல் ஆயன் - அழகிய திருக்
கோவலூரென்னுந் திவ்வியதேசத்தி லெழுந்தருளிய ஆயனாது, பொருள் -
படைப்புப்பொருள்களாம்; (௭ - று.)

பிரமன்முதல் தாவரமீருன எல்லாப்பொருள்களும் திருமாலாற்
படைக்கப்பெற்று அவனிட்டவழக்காயிருக்கு மென்பதாம்.

கோபாலன் எனப்படுகிற ஆயனார் எழுந்தருளியிருக்குந் திவ்வியதல
மாதல்பற்றி, இதற்கு 'திருக்கோவலூர்' என்று திருநாமமாயிற்று; வடமொழி
யில், இது, 'கோபாலபுரம்' எனப்படும். "பாவருந்தமிழாற் பேர்பெறுபனுவற்
பாவலர்பாதிநாளிரலின், மூவரு நெருக்கி மொழிவிளக்கேற்றி முருந்தனைத்
தொழுத நன்னுடி" என்று புகழ்ந்துகூறும்படி முதலாழ்வார்மூவரும் ஒருவ
ரையொருவர் சந்தித்து அந்தாதிபாடின தலம், இது. (௭௩)

நாற்றெட்டேத்திருப்பதிகள் முற்றும்.

தொண்டைநாட்டேத்திருப்பதிகள் - ௨௨.

க. திருக்கச்சி—அத்திகிரி.

பொருளாசைமண்ணாசைபூங்குழலார்போகத்
திருளாசைசிந்தித்திராதே—யருளாளன்
கச்சித்திருப்பதியாமத்தியூர்க்கண்ணன்று
ளிச்சித்திருப்பதியாமென்று.

(இ - ள்.) பொருள் ஆசை - செல்வத்தினிடத்து ஆசையையும், மண்
ஆசை - பூமியினிடத்தி லாசையையும், பூ குழலார் போகத்து இருள் ஆசை-
மூலரையணிந்த கூந்தலையுடைய மகளிரது இன்பத்திலே வைக்கின்ற மனம்
மேன்மேலும் இருளுவதற்குக்காரணமான பெண்ணாசையையும், சித்தித்து

இராதே - மனத்திற்கொண்டிடாமல்,—அருள் ஆளன் - பேரருளாளனாகிய, கச்சி திருப்பதி ஆம் அத்தியூர் கண்ணன் - காஞ்சிபுரத்திலுள்ள திவ்விய தலமாகிய திருவத்தியூரில் எழுந்தருளியிருக்குந் திருமாலினது, தான் - திருவடிகளை, யாம்—, இசசித்து இருப்பது - உபாயமும் உபேயமுமாக விரும்பிச் சிந்தையற்றிருப்பது, என்று - எந்நாளோ? (௭ - ௫.)

மண்ணுசை பெண்ணுசை பொன்னுசை யெனப்படுகின்ற ஈஷுணு த்ரயங்களும் ஒழிந்து எம்பெருமான் திருவடிகளையே உபாயமும் உபேயமுமாகப் பற்றிக் கவலையற்றிருக்கும் நாள் எப்பொழுது அடியேனுக்கு நேருமோ? என்று பேற்றில்தவரையால் அந்நாளே ஐயங்கார்எதிர்த்தோக்குகின்றன ரென்க, “திணரார்சார்வகத்துணபாதம் சேர்வ தடியே நெந்நாளே” என்றார் ஆழ்வாரும். ஈஷுணுத்ரயத்தினுள்ளும் பெண்ணுசை மிகக்கொடிய தென்பதைத் தெரிவித்தற்கு, ‘பூங்குழலார்போகத்திருளாசை’ என்றார்.

கச்சி=காஞ்சி என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு: பிரமனாற் பூசிக்கப் பட்ட தலம் என்பது, பொருள்; இனி, பூமியாகிய பெண்ணுக்கு அரையில் அணியும் அரைநூல்மாலையெத்தானத்தி லுள்ளதுபற்றி வந்த பெய ரென்று கூறுவாரு முளர். அத்தியூர்=ஹஸ்திகிரி: ‘கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில்’ என்று சிறப்பாக எடுத்துக்கூறப்படுகின்ற மூன்றுதலங்களில் ஈற்றத்தலம், இது: இது, தியாகமண்டபம் எனப்படும். நெடுநாள் தவஞ்செய்தும் மனத்தாய்மைபெறாத பிரமதேவன் ஆகாயவானிகூறியபடி பூலோகத்தில் புண்ணியகோத்திரங்களெல்லாவற்றுள்ளும் உத்தமமானதும் ஒன்று ஆயிரமாகப் பயந்தருவது மாகிய சத்தியவிரதகோத்திரத்தை யடைந்து, அங்கு அந்தஸ்தரவின் கரையிலுள்ள ஹஸ்திகிரியை உத்தரவேதியாகக்கொண்டு யாகசாலையையமைப்பித்து, அசுவமேதயாகஞ்செய்து அதனால் ஸ்ரீமந் நாராயணனை யாராதிக்க, அந்தயாகாக்கினியினின்று எழுந்த புண்ணிய கோடிவிமானத்தில் தேவராஜனான திருமால் பிரசன்னனாயின நென்றும், அந்த வரதராஜஸ்வாமியைப் பின்பு கஜேந்திராழ்வான் பூசித்து முதலையின லாகிய துயர்தீர்த்து மேன்மைபெற்றதென்றும், தைவத்தச்சரிவொருவனான மயன் பிரமன்கட்டளையால் அங்கு எம்பெருமானுக்குத் திருக்கோயில் கட்டியமைத்தன நென்றும் அறிக. இந்திரனது யானையாகிய ஐராவதம் நெடுநாள் தவஞ்செய்து மலைவடிவங்கொண்டு எம்பெருமானைத் தரித்தலால், அம்மலைக்கு ‘ஹஸ்திகிரி’ என்று பெயர்: கஜேந்திராழ்வான் பூஜித்துப் பேறு பெற்ற தலமாதலால், இப்பெயர்க்கிழந்த தென்றலு முண்டு. இங்கு, மலையடிவாரத்திலுள்ள அழகியசிங்கப்பெருமானே ஆழ்வாரதூமங்களாசானம் பெற்றவ ரென்பது, பலரது கொள்கை.

(எசு)

௨. திருவட்டபுயங்கம்.

என்றுந்தாயருமுக்குமேழைகாணீங்களிளங்
கன்றுபோற்றுள்ளிக்களித்திரீ—ரன்றுநட
மிட்டபுயங்கத்திருசரணமேசரணென்
றட்டபுயங்கத்தற்காளாய்.

(இ - ள்.) என்றும் - எப்போதும், தயர் உழக்கும் - (தாபத்திரயங்களி லடிபட்டு) வருந்துகின்ற, எழைகான்-அறிவில்லாத ஜனங்களே!—நீங்கள்—, 'அன்ற - முற்காலத்தில் [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], புயங்கத்து நடம் இட்ட- (காளியனென்னுஞ்) சர்ப்பராசன்மீது கூத்தாடிய, இரு சரணமே - (எம் பெருமானது) இரண்டிருவடிகளே, சரண் - தஞ்சமாகும்,' என்று - என்று உறுதிக்கொண்டு, அட்டபுயங்கத்தற்கு ஆள் ஆய் - திருவட்டபுயங்கம் என் னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளியுள்ள திருமாலுக்கு அடிமைப்பட்டு,—இளங் கன்றுபோல் துள்ளி களித்து இரீர் - இளங்கன்றுபோல (ப் பயமறியாமல்) துள்ளிக் குதித்து அகமகிழ்ந்திருங்கள்; (எ - று.)

அட்டபுயத்தி லெழுந்தருளியுள்ள பெருமானுக்கு ஆட்பட்டு, பிற வித்துன்பங்களயாவும் ஒழிய இளங்கன்றுபோலப் பயமறியாது துள்ளிக் களித்து வாழுகளென, உலகத்து ஸாம்ஸாரிகதாபத்தால் வருந்தஞ் சேத நர்க்கு அறிவுறுத்தியவாறு. அட்டபுயங்கத்தர்க்கு ஆளாய்க் களித்திரீர் என்க.

இத்தலத்து எம்பெருமானுக்கு எடுத்திருக்கைகள் உள்ளதுபற்றி 'அஷ்டபுஜம்' என்று திருப்பெயராக, அச்சொல் 'க'ப்ரத்யயம் பெற்று 'அஷ்டபுஜம்' என்று ஆகி, தமிழில் அட்டபுயங்கம் எனத் திரிந்தது. இனி, இத்திருப்பதி அட்டபுயகரம் என்று வழங்கப்பெறுதலுமுண்டு; அஷ்டபுஜன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கரம் [கிருகம்] ஆதல்பற்றி, இப்பெயர் வந்தது போலும்; அட்டபுயவகரம் என்பதன் மருஉ வென்பாரு முளர். (எரு)

ஈ. திருத்தண்கா.

ஆட்பட்டேனெம்பொறியாலாசைப்பட்டேனறிவுங்
கோட்பட்டுநாணுங்குறைபட்டேன்—சேட்பட்ட
வண்காவைவண்டுவரைவைத்தவிளக்கொளிக்குத்
தண்காவைச்சேர்ந்தான்றனக்கு.

[பிரிந்து ஆற்றளாய தலைநி தலமகன்பங்கல் தனத்தலள்ள
அன்புறுதியைத் தோழிக்குத் கூறுதல்.]

(இ - ள்.) சேண் பட்ட - தேவலோகத்திலுள்ள, வள் காவை - வளப்ப மான சோலைபோலத்தழைத்த பாரிஜாதவிருகத்தை, வள் துவரை-செழிப் பான (தனது) துவாரகாபுரியில், வைத்த - கொண்டுவந்துநாட்டிய, தண்கா வை சேர்ந்தான்றனக்கு - திருத்தண்காவென்னுந் திவ்வியதேசத்தி லெழுந் தருளியிருப்பவனாகிய, விளக்கொளிக்கு - தீப்பரகாசனென்னும் எம்பெரு மான் திறத்தில், ஆள் பட்டேன் - அடிமைப்பட்டேன்; ஐம் பொறியால் ஆசைப்பட்டேன் - (எனது) பஞ்சேந்திரியங்களாலும் (அப்பெருமானையநுப விக்கும்படி) ஆசைகொண்டேன்; அறிவும் கோள்பட்டு - எனது அறிவும் அப் பெருமானுற் சுவரப்பட்டு, நாணும் குறைபட்டேன் - (மகளிர்க்குச் சிறந்த) நாணமென்னும் குணமும் குறைந்துவிடப்பெற்றேன்; (எ - று.)

. திருமாலாகிய தலைமகனைக் கலந்துபிரிந்த தலைமகள் தான் அவன்பக் கற்கொண்ட காதலின்மிகுதியைத் தோழிக்கு எடுத்துக்கூறியது, இது. இவ்

வாறு தன்காதலைத் தோழிக்கு எடுத்துக்கூறுவது - அவன்மூலமாகச் செவி லிக்கும், அவன்மூலமாக நற்றாய்க்கும், அவன்மூலமாகத் தன்னைக்கும் மற்றும் பெரியோர்க்குத் தெரிவித்து, விரைவில் தன்னை அவனுக்கு மணஞ்செய்து வைக்கும்படி செய்துகொள்ள விரும்பியதனு லாகும். தன்னிலையைக் கரந்து வைக்கமுடியாத வாய்கொண்டு சொல்லவேண்டும்படி ஆற்றாமை விஞ்சுத லால், 'நாணுக்குறைபட்டேன்' என்றான். ஐம்பொறியாலாசைப்படுதலா வது - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் பஞ்சேந்திரியங்களுள், கண் எம்பெருமானையே தரிசிப்பதும், செவி அப்பெருமானை துவைபவங்களை யே கேட்பதும், வாய் அவனையே துதிப்பதும், மூக்கு அவன்சாத்தியமாலை யின் திவ்வியபரிமளத்தையே மோப்பதும், கை கால் தலை முதலிய உறுப்புக்களை யுடைய மெய் அவனைத்தொழுதல் வணங்குதல் பரிசித்தல் முதலியன செய் வதமாக, இங்ஙனம் எல்லாப்பொறிகளும் அத்தலைவன துவிஷயமான செய லைப் பெறவிரும்புதல். திருத்தண்காவில் எம்பெருமான் தண்காக்கொணர்ந் தானெனச் சமக்காரமாகக் கூறினார்.

நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் எம்பெருமானைத் தரிசித்த ஐயங்கார் அவன்பக்கல் தமக்கு உண்டான வியாமோகத்தைத் தமக்குப்புருஷகாரராக நிற்கும் ஆசாரியரிடத்து உரைக்கவேண்டி, தம்மோடொத்த ஞானிகளான நண்பர்க்கு எடுத்து உரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஐம்பொறியா லாசைப்பட்டேன்—“உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையுமெல் லாங்கண்ணன்,” “வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்” என்றபடி தூரகபோஷக போக் யங்களெல்லாம் அவனையாம்படி என்னுள்ளததுக்கொண்டே நென்றபடி.

திருத்தண்கா என்பது - குளிரந்தச்சோலைகளை யுடைமைபற்றி வந்த பெயர்போலும். இத்தலத்து எம்பெருமான் திருநாமம் - விளக்கொளி. (எசு)

ச. திருவேளுக்கை.

தனக்குரியனாயமைந்ததானவர்கோன்கெட்டா
னுனக்குரியனாயமைந்தனுய்ந்தா—னினைக்குங்கால்
வேளுக்கையாளரியே வேறுதவியுண்டோ வுன்
றாளுக்காளாகாதவர்க்கு.

(இ - ள்.) வேளுக்கை ஆள் அரியே - திருவேளுக்கையென்னுந் திவ்விய தலத்திலெழுந்தருளிய நாகிங்கமூர்த்தியே!—தனக்குஉரியன் ஆய்அமைந்த- (உனக்குஆட்படாமல்) தனக்குத்தானே ஸ்வதந்தரணென்று இருந்த[தானே தெய்வமென்று செருக்கியிருந்த], தானவர்கோன் - அசுரராசனாகிய இராணியன், கெட்டான் - அழிந்தொழிந்தான்; உனக்கு உரியன் ஆயமைந்தன் - (செருக்குக்கொள்ளாது) உனக்கே அடிமையாகப் பொருந்திய (அவனது) குமாரனாகிய பிரகலாதாழ்வான், உய்ந்தான் - நல்வாழ்வுபெற்று ஈடேறி னான்; (ஆதலால்), நினைக்கும் கால் - ஆலோசிக்குமிடத்து,—உன் தாளுக்கு ஆள் ஆகாதவர்க்கு - உனதுதிருவடிகட்கு அடிமைப்படாதவர்க்கு, வேறு உதவி உண்டோ - (ஆபத்துக்காலத்தில் பாதுகாத்தற்குஉரிய) துணை வேறு உனதோ? [இல்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

ஸர்வேஸ்வரனது திருவடிகளை வணக்காமல் தானே ஸர்வேஸ்வரனென்று சொன்ன இரணியனை அப்பெருமான் நிக்கிரகித்ததையும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடிமையென்று தன்னையெண்ணின இரணியபுத்திரானு பரகலாதாழ்வானை அப்பெருமான் அறுக்கிரகித்ததையும் ஆலோசிக்குவிடத்து, எம்பெருமானது திருவடிகளிடத்து ஆட்படாதார்க்கு ஆபத்துக்காலத்தில் ஒருதுணையுமின்றி அழியவேண்டியரு லென்பது பெறப்படு மென்பதாம். “ஆனென்று தன்னையெண்ணுத் தானவனாகநின்றிருப்பார்க் கென்றுத் தானவனே” என்பார் திருவேங்கடத்தந்தாதிமீலம். ‘தனக்குரியனாயமைந்த தானவர்கோன் கெட்டான்’ என்ற சிறப்புப்பொருளை ‘உன்தானுக்கு ஆளாகாதவர்க்கு வேறு உதவியுண்டோ’ என்ற பொதுப்பொருள்கொண்டு சமர்த்தித்தது - வேற்றுப்பொருள்வைப்பாணியாம். ஆள்அரி - நரங்கலந்த சிங்கம்; இத்தலத்து எம்பெருமான்திருநாமம் - ஆளமுகியசிங்கர். (எள)

ரு. திருப்பாடகம்.

தவம்புரிந்தசேதனரைச்சந்திரனாதித்தன்
சிவன்பிரமணிந்திரனாச்செய்கை—யுவந்து
திருப்பாடகமருவுஞ்செங்கண்மாறன்மார்
பிருப்பாடகவுரையாலே.

(இ - ள்.) உவந்து - திருவுள்ளத்தில் மகிழ்ந்து, திருப்பாடகம் மருவும்- திருப்பாடகமென்னுந் திவ்வியதலத்தில் நித்தியவாசஞ்செய்கின்ற, செங்கண்மால் - சிவந்தகண்களையுடைய திருமால்,—தவம் புரிந்த சேதனரை - (சந்திரன் ஆதித்தன் முதலிய பட்டம்பெறுமாறு தன்னேநோக்கித்) தவஞ்செய்த ஆன்மாக்களை, (அவரவர்கள் விருப்பத்தின்படியே), சந்திரன் - சந்திரனும், ஆதித்தன் - சூரியனும், சிவன் - உருத்திரனும், பிரமன் - பிரமதேவனும், இந்திரன் - தேவேந்திரனும், ஆ - ஆக, செய்கை-செய்வது,—தன் மார்பு இருப்பான் - தனதுவலத்திருமார்பில் வீற்றிருப்பவளான திருமகளினது, தகவு உரையாலே - புருஷகாரவார்த்தையாலேயாகும்; (எ - று.)

எம்பெருமான் பிராட்டியினது புருஷகாரத்தால்தான் தன்னேக்குறித்துத் தவம்புரியும் அடியார்கட்கு அதன்பயனாக மறுமையில் சந்திரன் சூரியன் முதலான தேவர்களின் பதவிகளை ஈந்தருளுவனென்பதாம். சேதநர் மறுமையில் எவ்வகையான நற்கதிபெறவேணுமென்று வரும்பினாலும் அவற்றையெல்லாம் அளிக்கத்தக்கவன் திருமாலே யென்பதும், அவ்வாறு திருமால் அளிக்குமிடத்துத் திருமகளின் புருஷகாரம் அவசியமென்பதும், இங்கு விளக்கப்பட்டன. திருப்பாடகம் - பாண்டவனாதர் சந்திதி. (எஅ)

கா. திருநீரகம்.

ஆலத்திலேசேர்ந்தழியுலகையுட்புகுந்த
காலத்திலெவ்வகைநீகாட்டினாய்—ஞாலத்து
ணீரகத்தாய் நின்னடியேனெஞ்சகத்தாய் நீண்மறையின்
வேரகத்தாய் வேதியற்குயீண்டு.

(இ - ன்.) ஞாலத்தன் - இந்தப்பூமியிலே, நீரகத்தாய் - திருநீரகமென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே! நின் அடியேன் நெஞ்ச அகத்தாய் - கிணக்கு ஆட்பட்ட அடியேனது மனத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே! நீன் மறையின் வேர் அகத்தாய் - நீண்ட வேதங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற மூலப்பொருளாயுள்ளவனே!—வேதியற்கு - (பிரளயக்காட்சியைக்காணவேணுமென்று விரும்பிய) வேதம்வல்லவனுன மார்க்கண்டேயனுக்கு, நீ—, உள் புகுந்த காலத்தில் - (அம்முனிவன் உனது) திருவயிற்றினுள்ளே பிரவேசித்தகாலத்தில், ஆலத்து இலை சேர்ந்து - நீ ஆலிலையின்மீது பள்ளி கொண்டு,—அழி உலகை - (பிரளயகாலத்தில்)அழிந்துபோன லோகங்களை, எவகை - எவ்வாறு, மீண்டு - மறுபடியும், காட்டினாய் - காட்டியருளினாய்? (இது என்ன வியப்போ!) (எ - று.)

என்றும்பதினொரு நெடிதூழிவாழும்படி நீண்டஆயுள்பெற்ற மார்க்கண்டேயமுனிவன் பத்திரநதிக்கரையில் தவம்புரிந்து பிரளயக்காட்சியைக்காணுமாறு நாராயணர்களால் அநுக்கிரகிக்கப்பெற்று, பின்பு மாயவன் மாயையால் மகாபிரளயம் தோன்ற, அப்பிரளயப்பெருங்கடலிற் பலவாறு அலைப்புண்டு வருந்திய அம்மார்க்கண்டேயமுனிவனுக்கு அவ்வெள்ளத்தில் ஆலிலையின்மீது ஒருகுழந்தைவடிவமாய் அறிதயிலமர்ந்த நீ முன்பேஅழிந்த உலகங்களையும் எல்லாச்சராசரங்களையும் உனது திருவயிற்றினுட் காட்டியது என்னஆச்சரியமென்று எம்பெருமானது திவ்வியகுணத்தி லீடுபட்டு ஐயங்கார் கூறின ரென்க. “எய்த்மமார்க்கண்டன் கண்டிட வமலைக்குமுல கழியாதுள்ளிருந்த தென்னே” என்பர் திருவாங்கத்தந்தாதியிலும். மூன்று காண்காமடிகளில், முற்றுப்போன காண்க.

(எக)

எ. திருநிலாத்திங்கட்டுண்டம்.

மீண்டுந்தெளியார்கண்மேதினியோர் நின்னடிப்பூப்
பாண்டரங்கமாடிபடர்சடைமேற்—நீண்டிக்
கலாத்திங்கட்டுண்டத்தின்மீதுருப்பக்கண்டு
நிலாத்திங்கட்டுண்டத்தானே.

(இ - ன்.) நிலாத்திங்கள் துண்டத்தானே - திருநிலாத்திங்கள் துண்டமென்னுந் திவ்வியதேசத்தி லிருப்பவனே!—நின் அடிபூ - (பதின்மூன்றாம் போர்நாளிரவில் அருச்சுனன் லைகலாசயாத்திரையில்) உனது திருவடிகளிற் சாத்திய புஷ்பங்கள், பாண்டரங்கமாடி - பாண்டரங்கக்கூத்தாடிய சிவ பெருமானது, படர் சடைமேல் - பரந்த சடையின்மீது, நீண்டி-பொருந்தி, கலா திங்கள் துண்டத்தின்மீது - (அச்சடையின்மேல் சிவபிரானணிக் தள்ள) இளம்பிறைச்சந்திரனுக்கும் மேலே, இருப்ப - இருக்க, கண்டும் - அதனைப் பார்த்திருந்தும்,—மேதினியோர் - இப்பூமியிலுள்ளவர்கள், மீண்டும் - மறுபடியும், தெளியார்கள் - (நீயே பரம்பொருளென்ற உண்மையை) அறியாதொழிகின்றனர்; (இது என்ன பேதைமை?) (எ - று.)

அருச்சுனன் கண்ணனது திருவடிகளி லிட்டு அருச்சித்த மலர்கள் சிவ பிரானது முடிமேலிருத்தலைக் கண்டபிறகும் திருமாலே பரம்பொருளென்ற

உறுதியான உணர்ச்சி கொள்ளாமல் தமொறுவது என்ன பேதைமையோ? என்று உலகத்தோரது அறியாமையை வியந்தவாறு. “தீர்த்தனுலகனந்த சேவடிமேற் பூந்தாமஞ்சேர்த்தியவையே சிவன்முடிமேல் தான்கண்டு, பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான்பெருமை, பேர்த்து மொருவராற் பேசுங்கிடந்ததே” என்று நம்மாழ்வார் இச்சரித்திரத்தில் சுடுபட்டுக் கூறிய மைகாண்க. மேதினியோர் கண்ணிராண்டிப்பூவைச் சிவபிரான்சடைமேற் காண்பது - ஆகமபிரமாணத்தினு லென்க.

பாண்டரங்கம் - பதினோராடலு னொன்று: அது - பூமிதேவியாகிய தேரில் முன்னின்ற பிரமன் காணும்படி பைரவ வடிவாகிய பரமசிவன் திரிபுரசங்காரகாலத்தில் வெண்ணீற்றையணிந்து ஆடியது. “தேர்முனின்ற திசைமுகன்காணப், பாரதியாடிய வியன்பாண்டரங்கம்,” “பாண்டரங்க முக்கணாடிற்று,” “மண்டமர்பலகடந்து மதுகையானீற்றணிந்து, பண்ட ரங்கமாடுங்கால்,” “ஏறமர்கடவுள் மூலெயிலெய்வுழித், கூறுகூறாக் கொடியொடும் படையொடும், வேறுவேறுருவின் விண்மிசைப் பரந்தன, ரவ்வழி யொளியொடு முருவொடுந்தோன்றித், தேர்முனின்று திசைதலைபனிப்பச், சுவையுஞ் சூறிப்பு மொழிவில தோன்றி, யவையவையவ்வழி யாடின னாட, மைந்தருமகளிருந் தந்நிலையழிய, மெய்ப்படுகைவயொடு கைப்படைமறப்பக், கடியகாலக்காற்றென வேற்றவன், படிநிலைதிரியாப் பாண்டரங்கம்மே” என்பவற்றா லுணர்க. (20)

21. திருவூரகம்.

நேசத்தாலன்றுலகைநீர்வார்க்கவைத்தளந்த
வாசத்தாளென்றலைமேல்வைத்திலையே—ஞாசத்தாற்
பாரகத்துளன்றிநான்பாழ்நரகில்வீழ்ந்தென்கொ
லூரகத்துணின்றாயுரை.

(இ - ள்.) ஊரகத்துள் நின்றாய் - திருவூரகமென்னுந் திருப்பதிய லெழுந்தருளியிருப்பவனே!—நீர் வார்க்க - (நீ லாமனாளுய்ச்சென்று இரந்த போது தான்கொடுத்ததற்கு அறிகுறியாக உனதுகையில் மகாபலி) கீரை வார்த்தபோது. அன்று - முன்னாளில் [திரிவிக்கிரமாவதார காலத்தில்], நேசத்தால் - (உயிர்களினிடத்துக்) கருணையினால், உலகை - மூவுலகங்களை யும், வைத்து அளந்த - (அளவுகருவியாகக்) கொண்டு அளந்த, வாசம் தாள் - நறுமணமுடைய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை, என் தலைமேல் - எனது தலையின்மீது, வைத்திலை எல் - பொறித்துவைத்திடாயானால்,— நான்—, பார் அகத்துள் அன்றி - இப்பூமியில் வாழ்தலு மில்லாமல், நாசத் தால் - நாசமடைந்து, பாழ் நாகில் வீழ்ந்து என்கொல் - பாழான நாகத் தில் வீழ்ந்தால்தான் என்ன? உரை - நீகூறுவாய் ; (எ - று.)

திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்தில் உயிர்கள் அறியாதிருக்கையிலும் தான் அறிந்த தொடர்பே பற்றுகஆகக் கொண்டு அவ்வுயிர்களிடத்துக் காரண மின்றியெழுந்த பெருங்கருணையினால் அவற்றை ஆட்கொள்ளவேண்டி மகா

பலிசக்கரவர்த்தி தந்த புலியை யளத்த லென்ற ஒருவியாஜத்தைக்கொண்டு உலகத்திலுள்ள எல்லாவுயிர்களின் தலைமீதும் நினது திருவடிகளை வைத்தது போலவே, “பீதகவாடைப்பிராணர் பிரமகுருவாகிவந்து, போதிற் கமலவன் னெஞ்சம் புகுந்தும் என்சென்னித்திடரில், பாதவிலச்சினைவைத்தான்” என்றபடி உனது திருவடிகளை எனது தலையின்மீது பொறித்த என்னை ஆட் கொள்ளாது உபேகித்தனையாயின். யான் ஈடேறுதலின்றிக் கொடுநரகத் தில் வீழ்வது திண்ணம்; அவ்வாறு உபேட்சித்தல் நினக்குத் தகுதியோ? என்று தமது ஆற்றாண்மையை அறிவுறுத்தியவாறு. திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் திருவடிகள் வைக்கப்பெற்றும் உயிர்கள்யாவும் உய்வுபெறுதது-அவைகட்கு எம்பெருமானது திருவடி நாமது தலையின்மீது வைக்கப்படுகின்றது என்னும் அறிவு இன்மையாலாகும்; அவ்வாறன்றி உனது நல்லருளால் சிறிது அறிவு பெற்ற எனது முடியின்மீது நினது திருவடிகளைப் பொறித்தால் நான் உய்வு பெறுவேன்; அறிவின்றியிருந்த உயிர்களின்மீது திருவடிகளை வைத்தருளிய நீ, அறிவுபெற்ற எந்தலையீது அச்சிருவடிகளைப் பொறித்த லாகாதோ? வேண்டற்பாடில்லாத உயிர்களின் தலையீது திருவடியைப் பொறித்த நீ, வேண்டற்பாடுடைய எனது தலையீது அவற்றைப் பொறித்த லாகாதோ? நியறிந்த சம்பந்தம்கொண்டுமொத்திரந்தானோ திருவடிகளைப் பொறிப்பது? யான் அறிந்த சம்பந்தம் உளதாயின் திருவடிகளைப் பொறித்த லாகாதோ? என்ற கருத்துக்கள் இச்செய்யுளில் தோன்றும்.

வாசத்தாள் - மெய்யடியார்கள் அருச்சித்த திருத்தழாய் முதலியவற் றின் சம்பந்தத்தால் நறுமணர்விசப்பெற்ற திருவடி. பூமியையளப்பது என்று ஒருவியாஜம்; உலகத்தார்க்குத் திருவடிகளைக் காட்டியருளவேணுமென்பதே உட்கருத்து என்பார் ‘நேசத்தால் உலகையளந்த’ என்றார்; “பாரளப்பான் போல் எவர்க்குந் கஞ்சவடிகாட்டினான்” என்ற திருவேங்கடமாலையையுங் காண்க. நேசத்தால் நீர்வார்க்க என்று இயைத்து-கொடுக்கலாகாது என்று தடுத்த சங்கிரனது உபசேசத்தையும் உபேகித்தது வாமனரூபியாய்வந்த திருமாலினிடத்து அன்போடு தாரைவார்த்துக்கொடுத்த என்று பொருள் கூறினுமாம்.

இத்தலத்தில் திருமால் உரகரூபியாய்ச் சேவைசாதிப்பதுபற்றி, இத் திருப்பதிக்கு ‘ஊரகம்’ என்று திருநாமம்போலும்; உரகம் - பாம்பு. (அக)

கூ. திருவெஃகா.

உரைகலந்த நூலெல்லாமோதிபுணர்ந்தாலும்
பிரைகலந்தபால்போற்பிறிதார்—தரையிற்
திருவெஃகாமாயனுக்கேசீருறவார்தங்க
ஞருவெஃகாவுள்ளத்தினோர்க்கு.

(இ - ள்.) தரையில் - இப்பூமியில், திருவெஃகா - திருவெஃகாவென் னுந் திவ்வியதலத்திலெழுந்தருளிய, மாயனுக்கே-சொன்னவண்ணஞ்செய்த பெருமானுக்கே, சீர் உறவு ஆம் - சிறந்த [ஒருபோதும் நீங்காத] சம்பந்தம்

பெற்ற, தங்கள் உரு - தமது ஸ்வரூபத்தை, வெஃகா - விரும்பியறியாத, உள்ளத்தினோர்க்கு-மனத்தையுடையவர்க்கு,—உரை கலந்த நூல் எல்லாம்-உரையோடுகூடிய சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும்,ஒதி உணர்ந்தாலும்-கற்று அறிந்திருந்தாலும், பிரை கலந்த பால்போல் -பிரைசேர்ந்த பாலைப்போல, பிரிது ஆம் - (அவ்வறிவு) திரியுந்தன்மையதாய்விடும் ; (எ - று.)

“கற்றதனாலாய பய னென்கொல் வாலறிவன், நற்று டொழாஅ ரெ னின்,” “கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின், கிற்க வதற்குத் தக” என்றபடி கற்றற்குஉரிய உறுதிநூல்களைக் கற்றவர்கள், அக்கல்வியறிவன்பயனாக அந் நூல்களிற்கூறியபடி ‘எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பொருள் இவ்வுயிர்’ என்னும் உண்மையுணர்வு மனத்திற் பதிந்தால்தான் கருமம் ஒழிய வீடுபெறுவரோ யன்றி, அநுஷ்டாபயில்லாத வெறுங்கல்வியறிவு, பிரையால் திரிந்த பால் ஒன்றுக்கும் உதவாததுபோலப் பயனற்றதாகு மென்பதாம். உரை கலந்த நூல் - பாஷ்யத்தோடுகூடிய சாஸ்திரம் என்றபடி. ‘பிரைகலந்த’ என்ற சொல்லாற்றலால், பாலைப்பருகவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தடன் காய்ச்சுகையில் காய்ச்சுபவர்க்குத்தெரியாமலே அப்பாலேத் திரிக்கும்படி பிரைப்பொருள் கலந்தமை பெறப்படும்.

“பிதாச ரக்ஷஸு ரோஷீ பர்த்தா ஜ்ஞேயோ ரமாபதி: - ஸ்வாம் யாதாரோ மமாத்மாச போக்தாசாயமநாதி:” என்கிறபடி கடவுளுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் - பிதாபுத்ர ஸம்பந்தமும், ரக்ஷயரக்ஷஸம்பந்தமும், ரோஷ ரோஷிஸம்பந்தமும், பர்த்துபார்யாஸம்பந்தமும், ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயஸம்பந்தமும், ஸ்வஸ்வாயிஸம்பந்தமும், ஆதாரஆதேயஸம்பந்தமும், ஸரீரஸரீரிஸம்பந்தமும், போக்த்ருபோக்ய ஸம்பந்தமும் ஆக ஒன்பதுவகையான ஸம்பந்தம் உள்ளதனால், ‘மாயனுக்கே உறவார் தங்களுக்கு’ என்றார். இதன் விவரத்தை ‘நவவிதஸம்பந்தம்’ என்ற நூலிற் பார்க்கக்காணலாம். உலகத்தில் ஒருஆத்மாவுக்கும் மற்றொருஆத்மாவுக்கும் கர்மசம்பந்தத்தினால் நேர்கிற பிதாபுத்ராதரிஸம்பந்தங்கள் அக்கருமத்தின்தொடர்பு நீங்கும்போதெல்லாம் மாறிவிடுதல்போல நீங்குதலில்லாமல், பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கு முள்ள இரங்கஒன்பதுவகைத்தொடர்பும் “உந்தன்னோடுநவேல் நமக்கு இங்கு ஒழிக்க வொழியாது” என்றபடி என்றும் அழியாதிருத்தலால், ‘சீருறவு’ எனப்பட்டது.

திருவெஃகாவிலெம்பெருமான் பிரமதேவன்செய்த வேள்வியை யழிக்க வந்த வேகவநிநதியைத் தடுத்தற்பொருட்டு அதற்குஅணையாகக் குறுக்கிற் பள்ளிகொண்டருளினவ னாதலால், அப்பிரானுக்கு வடமொழியில் ‘வேகா ஸேது’ என்று பெயர்; அது, தமிழில் ‘வேகவணை’ என்று மொழிபெயர்ந்த, அது பின்பு (நாகவணையென்பது நாகணையென்று விகாரப்படுதல்போல) ‘வேகணை’ என விகாரப்பட்டு, அது பின்னர் ‘வெஃகணை’ எனத் திரிந்து, தானியாகுபெயராய்த் தலத்தைக் குறித்து,அது, பின்பு ‘வெஃகா’ என மருவி வழங்கிற்றென நுண்ணிதின் உணர்க, (௮௨)

க௦. திருக்காரகம்.

ஓராதார் கல்வியுடையே குலமுடையே
மாராதனமுடையேயம்பாமென்று—சீராயன்
பூங்காரகங்காணப்போதுவார்தாடலைமேற்
றூங்காரகங்காரத்தால்.

(இ - ள்.) ஓராதார் - விவேகமில்லாதவர்கள்,—‘யாம்—, கல்வி உடையே - நிரம்பக் கற்றிருக்கின்றோம்; குலம் உடையேயும் - உயர்குடியிற் பிறந்துள்ளோம்; ஆராதனம் உடையேயும் - (நாடோழர் தவறாது) திருவாராதனஞ் செய்கின்றோம்;’ என்று - என்றுகருதி,—அகங்காரத்தால்—செருக்கினால், சீர் ஆயன் - சிறப்புப்பொருந்திய ஆயர்குலத்தினில் வந்துதோன்றிய திருமாலினது, பூ காரகம் - அழகிய திருக்காரகமென்னுந் திவ்வியதலத்தை, காணசேவிக்குமாறு, போதுவார் - யாத்திரைசெய்கின்ற அடியார்களது, தாள் - திருவடிகளை, தலைமேல் தாங்கார் - தமது முடிக்கு அலங்காரமாகச் சூட மாட்டார்கள்; (எ - று.)

ஆராய்ச்சியில்லாத சிலர் - வித்யாமதம் குலமதம் முதலியவற்றினால் தம்மினும்மிக்கவர் இல்லையென்றுகொண்டு, ஸர்வவேதஸாரதமமான திருமந்திரத்தின்கருத்து “உற்றதமுன்னடியார்க்கடிமை, மற்றெல்லாம்பேசிலுநின்திருவெட்டெழுத்தும், கற்று நான் கண்ணபுரத்துறை யம்மானே” என்றபடி பாகவதஸேஷதவமாயிருக்கவும் அவ்வுண்மையை யறிந்து “எம்பெருமான் தான் தொழுவார் காண்மின் எந்தலைமேலாரே,” “வாழ்த்துவார் தம்மலரடி என்சென்னிக்குமலர்ந்தபூவே” என்றபடி அந்தப்பாகவதர்களின் திருவடிகளைத் தமதுசென்னிக்கு மலர்ந்தபூவாகக் கொள்ளவேண்டியதாக விருத்த அவ்வாறு கருதாமல், தம்மினும்மிக்கவர் வேறொருவரும் இல்லையென்றுகருதி அகங்காரப்பட்டு அழிவ ரென்பதாம். பாகவத சேஷதவ மில்லாதவர்க்குக் கேவலமான கல்வி குலம் முதலியன இருந்தும் பயன்படா என்பது, கருத்து. “அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ண ஆஸ்ரம வித்யா வ்ருத்தங்களை—கர்த்தப ஜர்மம் ஸ்வபசாதம் ப்ரில்பணைபுணம் பஸ்மாஹுதி ஸவவிதவாலங்காரம் என்று கழிப்பார்கள்” என்பது, ஆசார்யஹ்ருதயம். ‘பூங்காரகங்காணப்போதுவார்’ என்று பொதுப்படக் கூறியதனால், அவர்களது ஜன்மவித்யா வ்ருத்தங்கள் முதலியவற்றைக் கருதவேண்டா என்பது பெறப்படும். (அரு)

கக. திருக்கார்வானம்.

தாலேலோவென்றாய்ச்சிதாலாட்டித்தன்முலைப்பா
லாலேயெவ்வாறுபசியாற்றினண்முன்—மாலே பூங்
கார்வானத்துள்ளாய் கடலோடும்வெற்போடும்
பார்வானமுண்டாய்நீபண்டு.

(இ - ள்.) மாலே—திருமாலே! பூ கார்வானத்து உன்னாய்—அழகியதிருக்கார்வானமென்னுந் திவ்வியதலத்தி வெழுந்தருளியிருப்பவனே!—கடலோ

மெ - சமுத்திரத்தோடும், வெற்போடும் - மலைகளோடும், பார் - பூமியையும், வானம் - ஆகாயத்தையும், பண்டு - முற்காலத்தில் [பிரளயகாலத்தில்] நீ—, உண்டாய் - அமுதுசெய்தருளினாய்; (அப்படிப்பட்ட உன்னை), முன்-கிருஷ்ணாவதாரத்தில், ஆய்ச்சி - இடைச்சியாகிய யசோதைப்பிராட்டி, தாலேலோ என்று தாலாட்டி - தாலேலோவென்று பாடித் தாலாட்டுதல்செய்து, தன் முலை பாலாலே - தனது ஸ்தந்யத்தால், எ ஆறு பசி ஆற்றினன் - எப்படி பசியைத் தணித்தானோ! (எ - று.)

உனது உலகமுண்டபெருவயிற்றுக்கு ஆய்ச்சியின் முலைப்பால் எவ்வாறு பசிதணிக்கவல்லது? உன்னுடையமாயை என் தான்! என்பதாம். இதனால், எம்பெருமான் தன் தன்மை தோன்றாதவாறு கரந்த உலகத்திற் சாதாரணமானுடர்போலவே பிறந்துவளர்ந்த கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ஈடுபட்டுக் கூறிய வாறு. “வானாகித் தீயாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்ச், தேனாகிப் பாலார் திருமாலே - ஆனாய்ச்சி, வெண்ணெய் விழுங்க நிறையுமே முன்னொருநாள், மண்ணையுமிழ்ந்த வயிறு” என்ற பாசரமும், “அவ்வச்சாதிகளிலே அவதரித்து அநிலுள்ளாருடைய தூரகமே தனக்குத் தாரகமாயிருக்கிறபடி. பூநீ வராஹ மாநாநாகில் கோரைக்கிழங்கு தாரகமாம்; இடையாநாநாகில் வெண்ணெய் தாரகமாயிருக்கிறபடி,” “ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி வயிற்றிலேவைத்து வெளிநாடுகாணப் புறம்பேயுமிழ்ந்த ரகழித்த வயிறு இத்தனை வெண்ணெயாலே நிறைக்கவேண்டியிருந்ததோ!” என்ற வ்யாக்யானவாக்கியங்களும் இங்குக் காணத்தக்கன.

(அசு)

கஉ. திருக்கள்வனார்.

பண்டேயுன்றொண்டாம்பழவுயிரையென்னதென்று
கொண்டேனைக்கள்வனென்றுகூறுதே—மண்டலத்தோர்
புள்வாய்பிளந்தபுயலே யுனைக்கச்சிக்
கள்வாவென்றோதுவதென்கண்டு.

(இ - ள்.) புள் வாய் பிளந்த - (கொக்கென்னும்) பறவையினது (வடிவங் கொண்டுவந்த அசுரனது)வாயைப் பிளந்து கொன்ற, புயலே - நீர்கொண்ட மேகம்போன்றவனே!—மண் தலத்தோர் - பூமியிலுள்ளவர்கள்,—பண்டே உன் தொண்டி ஆம் - அநாதிகாவமாக உனக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதாகிய, பழ உயிரை - அநாதியாயுள்ள ஆத்மாவை, என்னது என்று கொண்டேனை - என்னுடையது [ஸ்வதந்த்ரமானது] என்று கருதியிருந்த என்னை, கள்வன் என்று கூறுது - திருட்டுனென்று சொல்லவேண்டியதாக இருக்க அவ்வாறு கூறாமல், உனை-(ஸ்ரவஸ்வாமியான) உன்னை, கச்சி கள்வா என்று ஒதுவது-கச்சிக்கள்வனெனென்று சொல்வது, என் சுண்டு-என்னகாரணங்கண்டோ?

கள்ளமென்பது-ஒருவர்க்குஉரிய பொருளைத் தன்னதாகக்கொள்வது: ஆகவே, அநாதியாக உனக்கே அடிமையாகக்கிடந்த உயிரை நான் என்னுடையதென்று கொள்வதனால் என்னைக் கள்வனென்றல் தகும்; உலகத்திலுள்ள பொருள்களையாவும் நின்னுடையனவே யாதலால், வெண்ணெய்கொள்ளு

தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யினும் உன்னைக் கள்வனென்றல் தகாது; இவ்வாறு இருக்க, உலகத்தார் இத்தன்மையை ஆய்ந்து அறியாமலே என்னை யானே திருடிக்கொண்ட பெருந்திருடனாகிய என்னைக் கள்வனென்றமல் ஸர்வஸ்வாமியான உன்னைக் கள்வனென்கின்றனரே! இது என்னபேதை மையென்று சமத்தாரந்தோன்றக் கூறியவாறு. ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, அதற்குமாறாக ஸ்வதந்த்ரமென்று நினைக்கை ஆத்மா பஹா மாதல் காண்க. நித்யனான ஆத்மா அநாதியாகவே எம்பெருமா னுக்கு அடியவ னாதலால், 'பண்டே உன்தொண்டாம் பழவுயிர்' என்றார். 'கொண்டேனை' என்று இறந்தகாலத்தார் கூறியதனால், இப்போது ஐயங் கார் உண்மையறிவு தோன்றித் தம்முயிரை அடியவெனென்று கருதியிருக்கின் றன ரென்பது விளங்கும். 'என்கண்டு' என்பது - மண்டலத்தோரது அறி யாமையே இவ்வாறுகூறக் காரண மென்பதைப் புலப்படுத்தும். (௮௫)

கா. திருப்பவளவண்ணம்.

கண்டறிந்துங்கேட்டறிந்துந்தொட்டறிந்துங்காதலா
லுண்டறிந்துமோந்தறிந்துமுய்யேனே—பண்டைத்
தவளவண்ணு கார்வண்ணு சாமவண்ணு கச்சிப்
பவளவண்ணு நிற்பொற்பதம்.

(இ - ன்.) பண்டை - பழமைக்காலத்தில் [கிருதயுகத்தில்], தவளம் வண்ணு - (பால்போல்) வெண்ணிறமானவனே! கார்வண்ணு - மேகத்தின் தன்மையை யுடையவனே! சாம வண்ணு - (இயற்கையில்) கருநிறமான வனே! கச்சி பவளம் வண்ணு - காஞ்சிபுரத்தி லெழுந்தருளியுள்ள பவளவ ண்ணனே!—நின்பொன்பதம் - உணது அழகிய திருவடிகளை, —காதலால் - பத்தியோடு, —கண்டு அறிந்தும், —எனதுகண்களால் தரிசித்து உணர்ந்தும், கேட்டு அறிந்தும் - (காதல்களாற்) கேட்டு உணர்ந்தும், தொட்டு அறிந்தும் - (மெய்யினுற்) பரிசித்து உணர்ந்தும், உண்டு அறிந்தும் - (வாயினுற்) புசித்து உணர்ந்தும், மோந்து அறிந்தும் - (மூக்கினுல்) மோந்து உணர்ந்தும், உய்யேன் - ஈடேறுகின்றேனில்லை; (எ - று.)—எ - இரக்கப்பெரருளது.

“உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும்வெற்றிலையு மெல்லாம், கண் ணன்,” “வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்” என்பவை முதலியவற்றிற் கூறுகிறபடி ஐம்பொறிகளாலும் எம்பெருமானையே நுகரப்படுபொருளாகக் கொண்டு ஈடேறவேண்டியதாயிருக்க, யான் அவ்வாறிருத்தலை விட்டு, “கண்டுகேட் டெண்டியிர்த்தற்றறியுமைமபுலனும், ஒண்டொடிகண்ணேயுள்” என்றவாறு சிற்றின்பத்தில் அழிந்து வருந்துகின்றேனே; இவற்றைப்போக்கி என்னைப் பாதுகாத்தருளவேண்டி மென்பதாம்: “உரைமாற்ற முண் டென்பொறி யைந்து முன்னிடத்தன்றி யுண்ணு, மிரை மாற்றவேண்டு மிதவே யென் விண்ணப்பம் என்னப்பனே” என்றார் அழகரத்தாதியிலும். வேறுவேறு காலங்களில் வேறுவேறுபொருள்களால் அறுபவிக்கப்படுவன ஒருகாலத்தா இத்திருவடியின் கண்ணே அறுபவிக்கப்படு மென்க.

இனி, கார்வண்ண சாமவண்ண என்பதற்கு - (கலியுகத்தில்) காள மேகம்போன்ற நீலநிறமுள்ளவனே! (துவாபரயுகத்தில்) பசுமைநிறமுள்ளவனே! என்று பொருள்கூறி, எம்பெருமான் நான்குயுகங்களிலும் நான்கு நிறமுடையவனாயிருக்கின்றபடியை இச்செய்யுளில் பின்னிரண்டுகளினால் கூறியதாகக் கொள்ளுதல் ஏற்கும்; “க்ருதயுகத்திலேவந்தால் க்ருதயுகபுருஷர்கள் ஸத்வோத்தரராகையாலே அவர்களுடைய ருசி(க்கு) அறுகுணமாகச் சுக்லவர்ணமான வடிவையுடையவாயிருக்கும்,” “திரேதாயுகத்தில்வந்தால் சிவந்தவடிவையுடையவாயிருக்கும்; அங்காலத்திலே புருஷர்கள் ரஜ: ப்ராசுர ராகையாலே சிவப்பிலேயாயிற்று ருசியுண்டாயிருப்பது; அந்தருசி(க்கு) அறுகுணமாகச் சிவந்தவடிவைக்கொண்டு முகங்காட்டும்,” “த்வாபரயுகத்திலுள்ளார் ரஜஸ்தமோமியூரராயிருக்கையாலே அவர்களுடைய ருசி(க்கு) அறுகுணமாகச் சிவப்புமன்றியிலே நீலமுமன்றியிலே பாசியினுடைய புறத்திற் பசுமைபோலே ஸ்ராமஹரமான திருமேனியை யுடையவாயிருக்கும்,” “கலிகாலத்தில் தன்பக்கல் அபிமுகராய் ஒருவர்ணவிஸேஷத்திலே ருசி பண்ணுவார் இல்லாமையாலே ஸ்வாபாலிகமான வடிவுதன்னை [கருநிறத்தை]க் கொண்டிருக்கும்,” “பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை பாசியின் பசும்புறம், போலு நீர்மை பொற்புடைத்தடத்து வண்டிலிண்டிலா, நீலநீர்மை யென்றிவை நிறைந்தகால நான்குமாய், மாலினீர்மை வையகம் மறைத்த தென்னநீர்மையே,” “திருவடிவிற்குருகெடுமாற் சேயனென்றுத் திரேதைக்கண் வளையுருவாய்த் திகழ்தானென்றும், பெருவடிவிற்குடலமுதந் கொண்ட காலம்” என்பன காண்க.

(அக)

கசு. திருப்பரமேச்சுரவிண்ணகரம்.

பதத்தமிழாற்றமன்னையேபாடுவித்தென்னைத்தன்
பதத்தடியார்க்கேயாட்படுத்தா—னிதத்த
பரமேச்சுரவிண்ணகரான் பலவான்
வரமேச்சுரலணைந்தமால்.

(இ - ள்.) பல ஆன் வர - பலபசுக்கள் ஒருங்குநிறண்டுவர, மேச்ச - (அவற்றை) மேய்த்து, உரல் அணைந்த - (வெண்ணெய் களவாடியதற்காக யசோதைப்பிராட்டியால்) உரலிற் பிணிப்புண்டிருந்த, மால்-திருமாலாகிய, இத்த பரமேச்சுர விண்ணகரான் - (தன்னடியார்க்கு) நன்மைசெய்கின்ற பரமேச்சுரவிண்ணகர மென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய பரமபத நாதன்,-பதம் தமிழால் - பக்குவமாயுள்ள தமிழ்ப்பாடல்களினால்,தன்னையே பாடுவித்து - (பிறரைத் துதியாமல் பரதேவதையாகிய)தன்னையே பாடுப்படி செய்து, என்னை—, தன் பதத்த அடியார்க்கே - தனது திருவடிகளில் தொண்டுபூண்டவர்கட்கே, ஆன்படுத்தான் - அடிமையாக்கினான்; (எ - று.)

பரமேச்சுரவிண்ணகரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற திருமால், தன்னைக் கவிபாடுதற்கு ஏற்ற ஜ்ஞாநஸத்திகள் முதலியன என்னிடத்திலில்லாதிருக்க

வும், தனதுநிர்ஹேதுககிருபையால் அவற்றை எனக்கு உண்டாக்கி, வேதங்
களாலும் அளவிட்டுச்சொல்லமுடியாத தன்னைப்பற்றிக் கவிபாடித் துதிக்கு
மாறு செய்து என்னைத் தன்னடியார்க்கு ஆட்படுமாறு செய்தன எனப்ப
தாம். எம்பெருமானது அடிமை நிலைத்துநிற்பது அவனடியார்க்கு அடி
மைப்பட்டபின்னரேயாகு மாதலால், “எத்தம்மைவிற்கவும்பெறுவார்களே”
என்றபடி தாம் அவர்க்கு ஆட்பட்டிருத்தலால் ‘தன்பதத்தடியார்க்கேயாட்
படுத்தான்’ என்றது. விஷயகௌரவத்தாலும் இயற்கையாகவே பாலைந
இனியதாயிருத்தலாலும், ‘பதத்தமிழால்’ என்றார்; “என்னால் தன்னை யின்
றமிழ்பாடிய வீசனை” என்பது, நம்மாழ்வார்பாசரம். எம்பெருமான் எப்
போதும் ‘உயிர்கள் எவ்வாறு கரைமாஞ்சேருமோ?’ என்று அவர்களின்
நன்மையையே எதிர்பார்த்து நிற்பவனாதலால், ‘இதத்த பரமேச்சரவின்
ணகரான்’ எனப்பட்டான். மேச்சு = மேய்த்து; மருஉ.

பரமேச்சரன் [தேவாதிதேவன்] எழுந்தருளியிருக்கின்ற விண்ணகர
மாதல்பற்றி, இத்தலத்திற்குப் பரமேச்சரவிண்ணகர மென்று திருநாமம்;
வைகுண்டப்பெருமாள்ஸங்கிதி யெனப்படுவது, இதுவே. (௮௭)

கரு. திருப்புக்குழி.

மால்வேழமுமரவுமாயையும்வெற்புங்கடலு
மேல்வீழ்படையுர்விடமும்போய்ப்—பால
னெருப்புக்குழிகுளிரின்றதுங்கேட்டோதார்
திருப்புக்குழியமலன்சீர்.

(இ - ள்.) (இரணியாசரன் தனக்குஇணங்கிவராத தனதுகுமாரனான
பிரகலாதாழ்வானை உபத்திரவிக்கும்பொருட்டு எவியனவான்), மால் வேழ
மும் - பெரிய மதயானைகளும், அரவும் - பெரும்பாம்புகளும், மாயையும் -
(சம்பரனென்னும்அசுரனாற் செய்யப்பட்ட) மாயையும், வெற்பும் - மலையும்,
கடலும் - சமுத்திரமும், மேல் வீழ் படையும் - மேலேவீழுகின்ற வாள்முத
லிய ஆயுதங்களும், விடமும் - விஷமும், போய் - (உபத்திரவஞ்செய்யமாட்
டாமல் வலியொடுக்கிப்) போக, பாலன் - (எம்பெருமானதுதிருவஷ்டா
கூரத்தின்மகிமையை யறிந்து உச்சரித்த) சிறுவனாகிய பிரகலாதாழ்வான்,
குழி உள் நெருப்பு குளிர நின்றது - பள்ளத்திலே மூட்டிய நெருப்புச் சுடா
மற் குளிரும்படி நின்றதை, கேட்டுஉம் - கேட்டிருந்தும், —திருப்புக்குழி
அமலன் சீர் - திருப்புக்குழியென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய திரு
மாலினது சிறப்புக்களை, ஓதார் - (இவ்வுலகத்துச்சனங்கள்) கூறமாட்டார்
கள்; (௭ - று.)

எம்பெருமானது திருவடிக்களையே சரணமாக நம்பியிருந்த சிறுவனாகிய
பிரகலாதாழ்வான் தன் தந்தையாகிய இரணியாசரனது குழ்ச்சியினால்
தோன்றிய பலவகையாபத்துக்களினின்று நீங்கியதைக் கேட்டறிந்தும்,
உலகத்துச்சனங்கள் அப்பெருமானதுகுணங்களை யறுசந்தித்து நற்கதி

பெருது அழிகின்றனரே! இது என்ன பேதைமை? என்று இரங்கியவாறு. இரணியன் அருத்தவம்புரிந்து பெருவாண்கள்பெற்றுச் செருக்கித் தன்னையே அனைவரும் கடவுளாகக்கொண்டு வணங்கி வழிபடவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டகாலத்தில் எல்லாத்தெய்வங்களும் இருந்தஇடம்தெரியாதபடி மறைந்துகிடக்க, அவ்விரணியனது செருக்கை யொழிக்குமாறு எம்பெருமான் பிரகலாதனுக்கு அறுக்கிரகித்து நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றிய பின்பு பிறதெய்வங்கள் தலையெடுத்ததனால் ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதையென்று அப்பிரானதுசீரையே ஒதவேண்டியதாக இருக்க, அதனைவிட்டுப் பிறதெய்வங்களின்சீரையும் ஒதுகின்றார்களே! இது என்ன அறிவு! என்ற கருத்தும் ‘நெருப்புக்குழிசூரியர் நின்றதுகேட்டும் ஒதார் திருப்புக்குழி அமலன்சீர்’ என்றவிடத்துத் தோன்றும்.

இரணியாசுரனது ஏவுதலினால் திக்கணங்கள் பிரகலாதனைப் பூமியிலே வீழ்த்தித் தந்தங்களினாலே பாய்ந்த இடிக்க, அந்தத்தந்தங்கள் முறிந்து பொடியாய்ப்போயினதனால், மால்வேழமும்; தகுகண் முதலான கொடிய மகாசர்ப்பங்கள் உக்கிரமான விஷங்களைக் கக்கிக்கொண்டுவந்து அவனது சகலஅவயவங்களிலும் கடிக்கவும் அவனதுதேகத்திலுள்ள தோலிற் கிஞ்சித் தாயினும் சேதமுண்டாகவில்லை யாதலால், அரசும்; மகாமாயாவியாகிய சம்பராசுரன் செய்த மாயைகளெல்லாம் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ரியமரத் தினாலே திருவாழியாழ்வான் அவரைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு அங்கே எழுந்தருளித் தகித்துச் சாம்பராக்கிவிட்டதனால், மாயையும்; பருவதங்களினாலே அழுக்கப்பட்டபோதிலும் ஸ்ரீவிஷ்ணுஸ்மரணமாகிற கவசத்தினாலே காக்கப்பட்டதனால், வெற்பும்; தைத்தியர்கள் நாகபாசங்களினாலே கட்டிக் கடலிலே போகட அவன் அதில்வீழ்ந்து அசைந்துகொண்டு அதனைவிட்டுப் புறப்பட்டு வெளியில்வந்துவிட்டதனால், கடலும்; அங்கிருந்த அசுரர்களெல்லாரும் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்து பலவிதஆயுதங்கனையெடுத்துப் பிரகரித்துவதைக்கும்படியத்தனிக்க, அவன் அவற்றினாற் கிஞ்சித்தும் வேதனையுருமல் விளங்கியதனால், மேல்வீழ்படையும்; பாகஞ்செய்வோர் போஜனங்களிலெல்லாம் கலந்துகொடுத்த மகாவிஷம் ஸ்ரீஅநந்தநாமோச்சாரண பிரபாவத்தினாலே நிர்வீரியமாகி அவனுடையஉதரத்தில் ஜீரணமாகிவிட்டதனால், விடமும்; அசுரர்கள் அக்கினியை வளர்த்து அவனை அதிலே மறையவைத்து அனலை மூட்டிக்கொளுத்த அவ்வக்கினி கொஞ்சமாகிலும் அவனைத் தகிக்கமாட்டாமல் அதிதேனமானதனால், நெருப்பும் ஒன்றுஞ்செய்யமாட்டாமற் போயினமை பிரசித்தம். “எம்பெருமா னெழுத்தெட்டின் பெருமை நவிலுமதோ, சம்பரன்மாயம் புரோகிதர்குழ்வினை தாரணிவான், வெம்படை மாசுணம் மாமதவேழம் விடந் தழல் கால், அம்பரமே முதலானவை பாலனுக்கு அஞ்சினவே” என்றார் திருவாங்கத்துமாலையிலும்.

• புன்னை [சடாயுவென்னும் பெரியவுடையாரைக்] குழியிலிட்டு ஸம்ஸ்கரித்ததுபோல எம்பெருமான் சேவை சாதிக்கின்ற தலமாதல்பற்றி, திருப்புக்குழியென்று இத்தலத்திற்குத் திருநாம மென்பர். (அஅ)

கக. திருநின்றவூர்.

சேரறிந்து தோழியீர் சென்றுகொணர்ந்தெனக்குப்
போரமுலைமுகட்டிற் பூட்டுமீனே—நேரவுணர்
பொன்றவூர்புட்கழுத்திற் பொன்னை மாணிக்கத்தை
நின்றவூர்நித்திலத்தை நீர்.

[தலைவி தோழியர்க்கு அறத்தொடுநீற்றல்.]

(இ - ன்.) தோழியீர் - (எனது) பாங்கிமார்களை!—நீர்-நீங்கள்,—நேர்
அவுணர் பொன்ற - எதிர்த்துப்பொருத அசுரர்கள் அழியும்படி, ஊர் - ஏறி
நடத்தினின்ற, புள் - கருடாழ்வானது, கழுத்தில்-கழுத்திலே, பொன்னை -
பொன்போலப் பிரகாசிப்பவனும், மாணிக்கத்தை - (இயற்கையில்) கரு
மாணிக்கம்போன்ற கருநிறமுள்ளவனுமாகிய, நின்றவூர் நித்திலத்தை-திரு
நின்றவூரென்னுள் நிவியவதலத்தி் லெழுந்தருளிய முத்துப்போன்றவனை,
சேர் அறிந்து-(அவனது) சிறப்பையுணர்ந்து,—சென்று-போய்க்கிட்டி, கொ
ணர்ந்து - கொண்டுவந்து, எனக்கு போர - எனக்குத் திருப்பதியுண்டாகும்
படி, முலை முகட்டில் - (எனது) தனக்களது உச்சியினின்று, பூட்டுமின் -
அணியுங்கள்; (எ - று.)

திருநின்றவூர்ப் பத்தராவியாகிய தலைமகனைக் கனவொழுக்கத்தாற்
கூடிப்பிரிந்த தலைவி அப்பிரிவாற்றுகையாற் பலவாறு நோவுபட, அத்துயர
மாதிரத்தையே கண்ட தோழியர் அந்நோயின்காரணமும் அதற்குப்பரி
காரமும் இன்னவென்ற உணராத வேறபலவகையாக ஆராய்ந்து பரிசு
ரஞ்செய்யத் தொடங்கியபோது நோயொன்றும் மருந்தொன்று மாகை
யாலே அந்நோய் தீராத வளர, அதனை ஆற்றமாட்டாத அந்தத்தலைவி
காணாந்துறந்து தானே தனதுநோயையும் நோயின்காரணத்தையும் அந்
நோய்தீர்க்கும் மருந்தையும் அம்மருந்தைப் பிரயோகிக்கும் விதத்தையும்
உணர்ந்துதல், இச்செய்யுளிற் கூறிய விஷயம். இங்ஙனம் களவைவெளிப்
படுத்துதலின் காரணம் - தன்கருத்தைத் தோழியர்மூலமாகத் தாய்மார்
க்கும் அவர்கள்மூலமாகத் தந்தைக்கும் மற்றும்பெரியோர்க்கும் தெரிவித்துத்
தன்னை அவனுக்கே விரைவில் வெளிப்படையாக மணஞ்செய்தவைக்கும்
படி கொள்ளும் விருப்பம்.

எம்பெருமானை - பெறுதற்கு அருமையும் ஒண்மையும் பற்றிப் பொன்
னாகவும், கருநிறம்பற்றி மாணிக்கமாகவும், ஸாமஹரமாயிருத்தல்பற்றி முத்
தாகவும் கூறினன்; “வெள்ளையுள் கல்லறைமேற்பொன்னை, மரதகத்தை,”
“நின்றவூர் நின்ற நித்திலத்தொத்தினை,” “நின்றவூர் நித்திலத்தை” என்ற
ஆன்றோர் அருளிச்செயல்கள் காண்க. எம்பெருமானொருத்தனையே இவ்
வாறு பொன்னாகவும் மாணிக்கமாகவும் நித்திலமாகவும் குணபேதத்தால்
வியப்புத்தோன்றக் கூறியது - பலபடப்பிணவணியாம். எம்பெருமானைப்
பொன் மாணிக்கம் முத்து என்று உருவகத்தாற் கூறியதற்கு ஏற்ப, ‘முலை
முகட்டிப்பூட்டுமின்’ என்று தலைவி சமத்தகாரந்தோன்றக் கூறினன்; பொன்
முதலியவை முலைமுகட்டிற் பூணத்தக்க பொருள்களாதல் காண்க. ‘முலை

முகட்டிற் பூட்டியே' என்றதனால், “மலரான் தனத்துள்ளான்” என்றவாறு அப்பிராட்டியோடொப்ப எம்பெருமானைத் தான் அதுபவிக்கப் பார்க்கின்றனன் இத்தலைவி யென்பது பெறப்படும். சீர் அறிந்து என்பதற்கு - “மற்றொருவர்க் கென்னைப் பேசலொட்டேன் மாலிருஞ்சோலை யெம்மாயற்கல் லால்” என்றபடி அவ்வெம்பெருமானுக்கன்றி மற்றொருத்தற்குப் பேச்சுப் படாதபடி அந்நயார்ஹையான எனது சிறப்பை யறிந்து என்றும் உரைக்கலாம்.

எம்பெருமான் ஒருகால் காட்சிகொடுத்த மறைய, பின்பு பிரிவாற்றுவருந்துகின்ற ஐயங்கார் தம்பக்கல் பரிவுடையாரை நோக்கி ‘எம்பெருமானே என்னிடத்திற்சேர்த்து என்னை ரக்ஷிக்கப் பாருங்கள்’ என்று பிரார்த்தித்தல், இதற்கு உள்நுறைபொருள். விவரம் உய்த்து உணர்க. (அக)

கௌ. திருவெவ்வூர்.

நீர்மைகெடவைதாரு நின்னோடெதிர்த்தாருள்
சீர்மைபெறின்னடிக்கீழ்ச்சேர்கையினு—னோர்மையிலா
வெவ்வூர்த்தனேன்செய்மிகையைப்பொறுத்தருளி
யெவ்வூர்த்தனே நீயிரங்கு.

(இ - ள்.) எவ்வூர் அத்தனே - திருவெவ்வூர் என்னுள் திவ்வியதலத் தில் எழுந்தருளிய தலைவனே!—நீ—, நீர்மை கெட-(தமது)தன்மை அழியும்படி, வைதாரும் - (உன்னை) நிந்தித்தவரும், நின்னோடு எதிர்த்தாரும் - உன்னோடு எதிர்த்துப்போர்செய்தவரும், (தாங்கள்செய்த அபராதத்தினால் அழிந்துபோகாமல்), சீர்மை பெற - சிறப்பு அடையும்படி, நின் அடிக்கீழ் சேர்கையினால் - உனதுதிருவடிகளிற் சேர்தலினாலே,— நோர்மை இலா - ஈல்லகுணமில்லாத, வெம் உளத்தனேன் - கொடிய சிந்தனையையுடைய யான், செய் - செய்த, மிகை - குற்றங்களையும், பொறுத்து அருளி - உனது திருவருளினுற் பொறுத்துக்கொண்டு, இரங்கு - (என்றிறத்தில்) திருவுள்ள மிரங்கி (உணக்கு) ஆட்கொள்வாயாக; (எ - று.)

வைதார் - சிசுபாலன் முதலானோர். எதிர்த்தார் - தந்தவகரன் முதலானோர். எம்பெருமான் தன்னைவிரும்பி இடைவிடாது மனத்திற்கொண்டு பக்தியோடு வாழ்த்தியவர்க்கும் வழிபட்டவர்க்கும் பரமபதம் அளித்தல் போலவே, தன்னை வெறுத்து இடைவிடாது மனத்திற்கொண்டு வைதவர்க்கும் எதிர்த்துப்போர்செய்தவர்க்கும் பரமபதம் அளித்தருள்கின்றன னென்பதையும்; அபாரகருணாவிதியான அப்பெருமான் உயிர்கட்கு கற்கதியளித்தற்குத் தன்சம்பந்தமான ஏதேனும் ஒன்றை வியாஜமாகக்கொண்டு அருள் செய்கின்றன னென்பதையும்; எவ்விதத்திலும் சேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிப்பது எம்பெருமானது இயல்பு என்பதையும்; ஏதேனும் ஒருவியாஜத்தை அபேக்ஷிக்கும் எம்பெருமான் தவேஷாதிகளினாலாவது செய்யும் நாமஸங்கீர்த்தனாதிகளையும் திருவுள்ளம்பற்றியருளும்படியான மகோதாரனென்பதையும் இங்கு உணரலாம்; “வைதாராயு முன்நின்றாராயு மனத்தாளிலுலகை”

தாய், மொய்தாரையத்தனை தீங்கிழைத்தேனையு முதுலகிற், பெய்தாரை
வானிற் புரப்பா னிடப்பெருங்கிரியாய், கொய்தாராவேயந்த திருவடிக்
கீழ்த் தொண்டுகொண்டருளே” என்றார் அழகர்த்தாதியிலும். ‘எம்பெரு
மானது திருவடியே வீடு’ என்ற கொள்கை, இரண்டாமடியில் விளங்குகின்
றது. ‘எவ்வுனத்தனே’ என்ற விளியால், வைதாரையும் எதிர்த்தாரையும்
கூடக் கைவிடமாட்டாது திருவடிக் கீழ்ச்சேர்த்துக்கொள்ளும் உரிமையுடை
யவன் எம்பெருமா னென்பது, பெறப்படும். “செய்தகுற்றம் நற்றமாகவே
கொள் ஞாலநாதனே” என்பது திருமழிசையார் பாசரம்.

திருமால் சாலிஹோத்திர மகாரிஷிக்குப் பிரதியக்ஷமாகி, உறைதற்கு
உரிய உள் ‘எவ்வுன்’ என வினாவியதனால், இத்தலத்திற்குத் திருவெவ்வுளு
ரென்று திருநாமமாயிற் றென்பர். (கூ0)

கவு. திருநீர்மலை.

இரங்குமுயிரனைத்துமின்னருளாற்காப்பா
னரங்கனொருவனுமேயாதல்—கரங்களாற்
போர்மலைவான்வந்தபுகழ்வாணன் காட்டினு
ளீர்மலைவாழெந்தையெதிரின்று.

(இ - ன்.) இரங்கும் - வருந்துகின்ற, உயிர் அனைத்தும் - எல்லாவுயிர்
களையும், இன் அருளால் - (தனது) இனியகருணையினால், காப்பான் - பாது
காப்பவன், அரங்கன் ஒருவனுமேயாதல் - திருவரங்கநாதன் ஒருத்தனையாவ
னென்ற விஷயத்தை, கரங்களால் - (தனது) ஆயிரங்கைகளினாலும், போர்
மலைவான் வந்த - போர்செய்யும்படி வந்த, புகழ் வாணன் - பிரசித்திபெற்ற
பாணசுரன், நீர்மலை வாழ் எந்தை எதிர் நின்று - திருநீர்மலையென்னுந் திவ்
வியதலத்தில் நித்தியவாசஞ்செய்கின்ற எம்பெருமானது எதிரிலே கின்று,
காட்டினுன்—; (எ - று.)

பாணசுரன் முதலிற் சிவபிரானையடுத்து அவனது துணைவலியாற்
செருக்கிக் கண்ணபிரானோடு போர்செய்யத்தொடங்கி, இடையிலே தனது
பரிவாரங்களோடு சிவபிரான் கைவிட்டு ஓடியதனால் தனதுகுறைகள்திரவும்
தன்விருப்பங்கைகூடவும் பெறாமையோடு அப்பிரானது சக்கராயுதத்தினால்
கைகள் அறுப்புண்டு, சிவபிரான்பிரார்த்தனைக்கு இணங்கி நான்குக்கைகளோ
டும் உயிரோடும் தன்னை அக்கண்ணபிரான் விட்டிட்டதைக் காணவே, அவ்
வசுரன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனே ரக்ஷனென்று துணிந்து அப்பிரானை வணங்கி
உறவுபூண்டு அத்திருமாலருளாற் பேறுபெற்று உய்த்தனென்பது பிரசித்த
மாதலால், ஸ்ரீரங்கநாதனே எல்லாவுயிர்களையும் தமொற்றத்தினின்று ரீக்
கிக் காக்கின்ற கடவுளாவ நென்றதைக் காட்டியவ ஞவான் ; “வணங்கரி
யா னரங்கன் னடியார்தொழு வாளரவு, வணங்கரியாடல்பரிதேர் நடத்
தெந்தை வானவர்க்கும், வணங்கரியா னன்றிக் காப்பாரில்லாமை விண்
மண்ணறியும், வணங் கரியானவர் வாணன் கண்டாகனன் மார்க்கண்
டனே” என்றார் திருவரங்கத்தந்தாதியிலும்.

‘புகழ்வாணன்’ என்றது அவன் சிவபிரான் தனதுவாயிலிற் கணங்க ளோடு பாதுகாவலாகும் பெருமை பெற்றிருந்தவ னென்பதையும், ‘கரங்க ளால் போர்மலையான்’ என்றது - தான் ஆயிரங்கைகள் கொண்டதனால் போர்த்தினவுவிஞ்சப்பெற்றிருந்தவ னென்பதையுங் காட்டும். “ருத்ரனும் ஸகலப்ராணிகளையும் ஸம்ஹரிக்கையே தொழிலாகவுடையனும், விடாயர் முகத்திலே நெருப்பைச் சொரிந்தாற்போலே யிருக்கச் தழல்நிறவண்ண னும், தன்னையாஸ்யித்தவர்களை ‘அறுத்துத்தா, பொசித்துத்தா’ என்று கொடுத்தொழில்நாள் செய்வித்துக் கொள்ளுகையாலும், தன்னை ஆஸ்ர யித்த வாணனை ‘தலையிற்பூவாடாதே கோக்குகிறேன்’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணித் தன்னைத்தொழுத கைகளைக் கள்ளிக்காடுசெய்த்தாப்போலே சீய்க் கக்கண்டு ‘உயிருண்டாகில் உப்புமாறியுண்ணலாம்’ என்று நெற்றியிற் கண் ணைப் புதைத்துக்கொண்டு நழுவினவ னாகையாலும் .....ரக்ஷணுகமாட் டான் .....ஈஸ்வரன் மாதாக்கள்கைவிட்ட அவஸ்தையிலும் “பின்னுதின் மடியேனுக்கு உற்றனாய் வளர்த்து என்னுயிராகி நின்றான்” என்கிறபடியே தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு தாய்முகங்காட்டிடும், இன்சொல் லுச்சொல்லியும், ப்ராதாக்களும் பர்த்தாக்களும் நெகிழ்நிறவன்று தான் எறிட்டுக்கொண்டு கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோயும், புருவம்நெரித்த விடத்திலே தேரைநடத்தியும், மார்பிலே அம்பேற்றும், சாவாமல் நோக்கி யும், செத்தாரை மீட்டும் நாராயணத்வப்ரயுக்தமான உதரத்தெரிப்பாலே அகவாயிலேநின்று ஸத்தையைநோக்கிக்கொண்டுபோருகையாலே இவனே எல்லார்க்கும் ரக்ஷகன்” என்ற ப்ரபந்தபரித்ராணம் இங்குக் காணத்தக் கது. “வாணபுரம்புக்கு முக்கட்பிராணைத் தொலைய வெம்போர்கள்செய்து, வாணனை யாயிரந்தோள் துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலமே” என் பது, நம்மாழ்வார் பாசரம். நீரானது அரண்போலச் சூழப்பெற்ற மலையா தலப்பற்றி, இத்தலம், திருநீர்மலை யெனப் பெயர்பெறும். (கூக)

கூக. திருவிடவெந்தை.

நின்றுதிரியும்பிறவியெல்லாநேர்வித்துக்
கொன்றுதிரியுங்கொடுவினையா—ரின்று
வெருவிடவெந்தைக்கேவிழுமியதொண்டானேன்
றிருவிடவெந்தைக்கேசெறிந்து.

(இ - ள்.) நின்று திரியும் பிறவி எல்லாம் நேர்வித்து - நிலைத்தினைப் பொருளும் [ஸ்தாவரமும்] இயங்குதினைப்பொருளும் [ஜங்கமமும்] ஆகிய எல்லாப்பிறவிகளையும் (எனக்கு) உண்டாக்கி, கொன்று திரியும் - (என்னை) மிகவும்குறுத்திக்கொண்டு திரிகின்ற, கொடு வினையார் - மிக்கொடிய தீவி னைகள், இன்று - இப்போது, வெருவிட - அஞ்சியோடும்படியாக, (யான்), திருவிடவெந்தைக்கே செறிந்து - திருவிடவெந்தையென்னுந் திவ்வியதலத் தில் நெருங்கி, எந்தைக்கே விழுமிய தொண்டு ஆனேன் - (அத்தலத்தில் எழுந்தருளிய) எமதுஸ்வாமியாகிய நித்யகல்யாணப்பெருமானுக்கே சிறந்த அடியவனாயினேன்; (எ - று.)

எம்பெருமானாகே அடிமைப்பட்டதனால், எனக்குப் பிறவித்துன்பங் களை இதுகாறும் விளைத்து என்னை வருத்திவந்த பாவங்களெல்லாம் இனி என்னையனுகாது அஞ்சியோடு மென்பதாம். “அகஞ்சிவந்த கண்ணினராய் வல்வினையராவார், முகஞ்சிதைவராமன்றே முக்கி-பிரகந்திருமால், சீர்க்கடலை யுள்பொதிந்த சிந்தனையேன்றன்னை, யார்க்கடலாஞ் செவ்வையடர்த்து,” “வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, காணோ வொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால் - ஆனீன்ற, கன்றுயரத் தாமெறிந்து காயுதிர்த்தார் தான்பணிந் தோம், வன்றுயரையாவா மருங்கு” என்பன நம்மாழ்வார்பாசரம். செறவி னால், ‘கொடுவினையார்’ என அஃறிணையை உயர்திணையாக் கூறினார்; திணை வழுவமைதி.

இத்தலத்தி லெழுந்தருளிய வராகப்பெருமாள் தமதுதேவியை இடப் பக்கத்திற் கொண்டிருத்தலால், இத்தலத்திற்குத் திருவிடவெந்தையென்று திருநாமமாயிற்று. (௧௨)

௨௦. திருக்கடன்மல்லை.

செறிந்தபணைபறித்துத்திண்களிற்றைச்சாடி
முறிந்துவிழப்பாகனையுமோதி—பெறிந்து
தருக்கடன்மல்லைக்குமைத்தான்றஞ்சமென்றுநெஞ்சே
திருக்கடன்மல்லைக்குட்டிரி.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - (எனது) மனமே!—செறிந்த - நெருங்கியுள்ள, பணை-தந்தங்களை, பறித்து - பிடுங்கி, (அவற்றைக்கொண்டே), திண்களிற் றை - வலிய (சுவலயாபீடமென்னும்) மதயானையை, சாடி - அடித்துக் கொண்டு,—பாகனையும் - (அவ்யானையை நடத்துபவனான) பாகனையும், முறிந்த விழ - இறந்து கீழ்விழும்படி, மோதி எறிந்து-அடித்துத் தள்ளி,— தருக்கு அடல் மல்லை - செருக்கையும் தேகவலிமையையுமுடைய மல்லர் களை, குமைத்தான்-பொருது கொன்றவனாகிய திருமாலே, தஞ்சம் என்று- ரக்ஷமென்று (அறுதியிட்டு), திருக்கடன்மல்லைக்குள் திரி - திருக்கடன் மல்லையென்னுந் திவ்வியதலத்திற் சென்று திரிவாயாக; (எ - று.)

எம்பெருமானையே ரக்ஷமாக நினைத்துத் திருக்கடன்மல்லையிற் சென்று வசித்தால் அப்பெருமான் விரோதிகளையெல்லாம் போக்கி நற்கதியளிப்ப னென்பதாம். இது, பூதத்தாழ்வார் திருவவதாரஸ்தலம். (௧௩)

௨௧. திருவல்லிக்கேணி.

திரிந்துமுஞ்சிந்தைதனைச்செவ்வேறியுத்திப்
புரிந்துபுகன்மின்புகன்றான்—மருந்தாந்
கருவல்லிக் கேணியாமாக்கதிக்குக் கண்ணன்
நிருவல்லிக்கேணியான்சீர்.

(இ - ள்.) திரிந்து உழலும் - (ஐம்புலவாசைகளிற்) சென்று அலைகின்ற, சிந்தைதனை - உங்கள் மனத்தை, செவ்வே சிறுத்தி -(அவ்வாறுசெல்லவொட்

டாது) நேராகநிறுத்தி, திருவல்லிக்கேணியான் - திருவல்லிக்கேணியென் னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய, கண்ணன் - கண்ணபிரானுமிய வேங் கடகிருஷ்ணனது, சீர் - சீர்த்தியை, புரிந்து புகன்மீன் - விரும்பிக் கூறல் கன்; புகன்றால் - அவ்வாறு புகழ்ந்துகூறினால், (அது),—கரு வல்லிக்கு - கருப்பமாகிய கொடிக்கு, மருந்து ஆம் - (நசிக்கச்செய்யும்) ஒளவுதமாம்; மா கதிக்கு - சிறந்த முத்தியுலகத்துக்கு, எணி ஆம் - (ஏறிச்செல்லுதற்குஉரிய) எணியாகும்; (எ -று.)

மனத்தைப் பலவிஷயங்களிற்செல்லாது ஒருவழிப்படுத்தித் திருவல் லிக்கேணியி லெழுந்தருளிய திருமாலின் சீர்த்தியை யெடுத்துக்கூறினால், அது கொழுந்தோடிப்படர்கின்ற கார்ப்பரம்பரைகளை நீக்கி முத்திநெறியி லேறுதற்கு எளியஉபாயமாகு மென்பதாம். கருவல்லிக்கு மருந்து - பிறப் புக்களை இனி உண்டாகவொட்டாது தடுக்குந் திவ்யௌஷதம். கீழிடத்தி லிருந்து மேலிடத்திலேறுதற்கு எணி இன்றியமையாக் கருவியாதல்போல நிலவுலகத்திலிருந்து மேலுலகமாகிய முத்தியுலகத்தி லேறுதற்குக் கண்ண பிரானதுபுகழ்க்கள் இன்றியமையாத உபாயமாமென்பது, 'எணியாம் மாக் கதிக்கு' என்றதன் கருத்து. கண்ணன் - பார்த்தசாரதியுமாம்.

இது-தொண்டைமான்சக்கரவர்த்தியின் பிரார்த்தனைப்படியே திருவேங் கடமுடையான் கண்ணனாகத் தனதுகுடும்பத்தோடு சேவைசாதித்த தலம்; இத்தலத்துப்புஷ்கரிணி - அல்லிப்பூக்கள் நிறையப்பெற்றதனால், கைரவிணி யென்று வடமொழியிலும், திருவல்லிக்கேணி யென்று தென்மொழியிலும் பெயர்பெறும். இந்தப் புண்ணியதீர்த்தத்தின்பெயரே இத்தலத்திற்கும் பெய ராயிற் றென்க. இது மயிலையை யடுத்திருத்தலால், மயிலைத்திருவல்லிக் கேணி யெனப் பெயர்பெறும்; இம்மயிலையே பேயாழ்வாரது திருவவதார ஸ்தலமாம். (கூசு)

உஉ. திருக்கடிகை.

சீரருளானம்மைத்திருத்திராமுன்னறியாக்
கூரறிவுந்தந்தடிமைகொண்டதற்கே—நேரே
யொருகடிகையும்மனமே யுள்ளுகிலாய் முத்தி
தருகடிகைமாயவனைத்தான்.

(இ - ன்.) மனமே—!—சீர் அருளால் - சிறந்ததிருவருளினால், நம்மை—, திருத்தி - நல்லவழியிற் செல்லுமாறு செய்து, நாம் முன் அறியா கூர் அறி வும் தந்து - நாம் இதற்குமுன்னே அறிந்திராத நுட்பமான அறிவையும் (நமக்குக்)கொடுத்து, அடிமை கொண்டதற்கு - (நம்மை) ஆட்கொண்டதற் காக,—முத்தி தரு கடிகை மாயவனை - (தன்னையடைந்தார்க்கு) நற்கதியை யளிக்குந் திருக்கடிகையென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய எம்பெரு மானை, நேரே - நேராக, ஒரு கடிகையும் - ஒருநாழிகைப் பொழுதாவது, உள்ளுகிலாய் - நினைக்கமாட்டாய்; (எ -று.)—தான் - ஈற்றை.

எம்பெருமான் தனது நிர்ஹேதுககிருபையினால் நம்மைத்திருத்தி நுண் ணியபகுத்தறிவைக்கொடுத்து நம்மையாட்கொண்டதற்காக, அப்பெருமா

னைச் சிறிதுபொழுதாவது சிந்திக்கலாமே! அதுவுஞ்செய்யாது செய்நன்றி மறந்தவனாய் வாளா கிடக்கின்றனையே! இது என்ன தூர்ப்புத்தி? என்று தமது நெஞ்சத்தின்நிலையை இகழ்ந்தவாறு. நம்மிடத்து நன்மை சிறிதாயில்லாதிருக்கையிலும் அவ்வெம்பெருமான் வலியக் கருணைசெய்து திருத்தி நம்மை அடிமைகொண்டதற்குக் கைம்மாறு - அப்பிரான்விஷயத்தில் உபகாரஸ்மிருதி செய்யவேண்டுவதன்றி, வேறுதொழிலின்று என்பது இங்குப் போதரும்.

ஒருவர் ஒருகடிகைப்பொழுது இத்தலத்தி லுறைந்தாலும் அவர்க்கு முத்தி கிடைக்கு மாதலால், இத்தலத்திற்குக் கடிகையென்று திருநாமம்: கடிகாசல மெனப்படும். இது, சோளதேசம்போன்று வளம்மிக்கு நரசிங்க மூர்த்தி உறைதற்கு இடமாயிருத்தல்பற்றி, சோளவரிம்ஹபுரமென்றும் வழங்கப்பெறும். சோளவரிம்ஹராஜனது புர மெனினுவாம். (கூடு)

தொண்டைநாட்டேத்திருப்பதிகள் முற்றும்.

வடநாட்டேத்திருப்பதிகள் - கூகூ.

க. திருவேங்கடம்.

தானேசரணமுமாய்த் தானேபலமுமாய்த்
தானேகுறைமுடிக்குந்தன்மையான்—தேனேய்
திருவேங்கடந்தொழுதேந் தீயவிபூதிக்குண்
மருவேங் கடந்தனெமீவ்வாழ்வு.

(இ - ள்.) தானே—, சரணமும் ஆய் - உபாயமாகியும், தானே—, பலமும் ஆய் - உபேயமாகியும், தானே குறை முடிக்கும் தன்மையான் - தானே (அடியார்களது) மனக்குறையைப் போக்கி அவரெண்ணத்தை ஈடேற்றத் தன்மையுடையவனாகிய மிருக்கின்ற திருவேங்கடமுடையானது, தேனேய் திருவேங்கடம் - தேன்கிறைந்த (பொழில்கள்குழந்த) திருவேங்கடமென்றார் திவ்வியதலத்தை, தொழுதேம் - வணங்கினோம்; (அதன்பயனாக), தீய விபூதிக்குள் - கொடிய இந்தலீலாவிபூதியில், மருவேம் - இனிப் பொருந்த மாட்டோம்; இ வாழ்வு - இந்த ஸாம்ஸாரிகவாழ்க்கையை, கடந்தனெம் - இனிக் கடந்துவிட்டோம்; (எ - று.)

எம்பெருமான் தன்னைச் சேர்த்தற்குத் தானே உபாயமாகியும், அவ்வாறு சேர்ந்தால் பயனாகியும், அவ்வாறு சேரவொட்டாமல் குறுக்கேவருகின்ற விரோதிகளை போக்கிப் பயனளிப்பவனாகியும் நிற்பனென்று அந்த எம்பெருமானது ஸ்வரூபத்தை முன்னிரண்டடிகளினால் விளக்கினார். இவ்வாறான எம்பெருமானைத் தாம் அடைக்கலமாகச் சேர்ந்ததனால், இனி இந்த ஸம்ஸார வாழ்க்கை யொழிந்து இந்த லீலாவிபூதியைவிட்டு நியமிக்கியாகிய மோட்சத்தைச் சேர்தல் திண்ண மென்பதாம். தரிபாத்திவிபூதியைப்போலல்லாத புலவகைத்துன்பங்கட்கும் இடமாயிருத்தல்பற்றி, லீலாவிபூதியை 'தீயவிபூதி'

என்றார். கடந்தனெம் - தெளிவுபற்றி எதிர்காலத்தை இறந்தகாலத்தார்
கூறிய காலவழுவமைதி. (கூசு)

உ. திருச்சிங்கவேள்குன்றம்.

வாழ்குமரன்மேற்கனகவஞ்சகன்மேலோர்முகத்தே
சூழ்கருணையும்முனிவுந்தோன்றியவாற்—கேழ்களரு
மங்கவேள்குன்றவழல்சரபத்தைப்பிளந்த
சிக்கவேள்குன்றத்தினூர்க்கு.

(இ - ள்.) கேழ் கிளரும் - கிரம்விளங்குகின்ற, அங்கம் வேன் - அழகிய
தேகத்தையுடைய மன்மதன், குன்ற - சாம்பலாயழியும்படி, அழல்-(தனது
நெற்றிக்கண்ணைத்திறந்து) கோபித்த, சரபத்தை - (சிவபிரானதுஅவதாரமா
கிய) சரபமென்னும் விலங்கை, பிளந்த - பிளந்துஅழித்த, சிக்கவேள்குன்
றத்தினூர்க்கு - சிக்கவேள்குன்றமென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய
நாசிக்கப்பிரானுக்கு, வாழ் குமரன்மேல் - கடவுளினருள்பெற்ற பிரகலாத
னென்னும் சிறுவனிடத்த, ஓர் முகத்த - ஒருபால், சூழ் கருணையும் -
கிறைந்த பேரருளும்,—கனகம் வஞ்சகன்மேல்-(அவனதுதந்தையான)வஞ்ச
னைக்குணமுடைய இரணியன்மீது, (ஓர்முகத்த - ஒருபால்), முனிவும் -
கடுங்கோபமும், தோன்றிய - உண்டாயின;(எ-று.)—எ, ஆல்-ஈற்றைசகன்.

தனதுமெய்யடியானை பிரகலாதனை இரணியன் வருத்தியதபற்றி
அன்னுன்மீது பெருஞ்சினமும், பெற்றதந்தை தன்னைப் பலவாறாக நலிய
வும் அந்நிலையிலும் தனது மெய்யன்பு மாறாமலிருந்ததபற்றிப் பிரகலா
தாழ்வான்மீது திருவருளும் நாசிக்காவதாரமுர்த்திக்கு ஒருங்கே தோன்
றின வென்க; இவ்வாறு ஒன்றற்குஒன்று மாறான குணங்களை ஒருங்கே எம்
பெருமான்கொண்டது,அப்பிரானது ஆய்சர்யகுணயோகத்தை விளக்கும்.

சரபம் - இரண்டிலைகளையும் சிறகுகளையும் கூரியநகமுள்ளஎட்டுக்
கால்களையும் மேல்நோக்கியகண்களையு முடைய தொரு மிருகவிசேடம்;
இதனைப் பறவையென்றலு முண்டு. இது, சிக்கத்தை எளிதிற்கொல்லுந்
கிறமுடையது. வெறுஞ்சிக்கமன்றி நாசிக்க மாதலாலும், ஸாமான்யவிலிஹ
மன்றி வரம்பிலாற்றலுடையபுருஷோத்தமனது அவதாரமான திவ்யவிலிஹ
மாதலாலும், இது சரபத்தைக் கொன்றிட்டது. இரணியனென்ற பெயர்
பொன்னிறமானவ னென்று பொருள்படுதலால், அதன்பரியாயநாமமாக
'கனகன்' என்றார். இரணியம் கனகம் என்பன - பொன்னின் பெயர்கள்.
முதலடியில் முறைநிறைப்பொருள்கோள் காண்க.

சிக்கமாகிய யாவரும் விரும்பப்படுகின்ற கட்டழகுடைய பெருமான்
எழுந்தருளிய திருமலை யாதலால், சிக்கவேள்குன்றம் என்று இத்தலத்திற்
குப் பெயர்; 'சிக்கவேழ்குன்றம்' என்று வழங்குதலு முண்டு; அப்போதை
க்கு நாசிக்கமூர்த்திகள் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எழுகுன்றங்களையுடையது
எனப் பொருள் காண்க; இதுவே அஹோபில மெனப்படும். (கூஎ)

ந. திருவயோத்தி.

ஆர்க்குமிதாந் றுதீதானா லுநெஞ்சேநீ
பார்க்கும் பலகலையும் பன்னா தே—சீர்க்குஞ்
திருவையோத்திப்புயலைச் சீரியமெய்ஞ்ஞானத்
துருவை யோத்திற் பொருளை யோர்.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - (எனது) மனமே!—இது - (யான் சொல்லுகின்ற) இவ்விஷயம், ஆர்க்கும் நன்று - எல்லோர்க்கும் நல்லதே; தீது ஆனாலும் - (ஒருகால் அதனால்) தீமையே நேர்வதானாலும், —நீ—, பார்க்கும் பல கலையும் - (உலகத்திற்) காணப்படுகின்ற பலவகைச் சாஸ்திரங்களையும், பன்னாது - கண்டபடி கற்காமல், சீரிய மெய் ஞானத்து உருவை - சிறந்த தத்துவ ஞான சொருபியானவனும், ஒத்தின் பொருளை - வேதத்தின் அர்த்தமாகிய இருப்பவனுமாகிய, சீர்க்கும் திரு ஐயோத்தி புயலை - சிறப்புப்பொருந்திய திருவயோத்தியென்னுந்திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய காணமேகம்போலக் கருகிறமுடைய ஸ்ரீராமபிரானை, ஓர் - தியானிப்பாயாக; (எ - று.)

தர்க்கம் வியாகரணம் முதலிய உலகத்துச்சாஸ்திரங்கள் பலவற்றை யும் படித்துப் பழுதே பலபகலும் போக்காமல், தத்துவஞானஸ்வரூபியாகிய கடவுளையே தியானஞ் செய்வாயாக என்று மனத்திற்கு உபதேசித்தன ரென்க. உலகத்துவழங்குகின்ற சாஸ்திரங்களிற் பயிலுதல் வேதத்தினுண் ணியபொருளை உணர்தற்பொருட்டே யாதலாலும், வேதப்பொருளாகிய கடவுளை யறிபாது மற்றைச்சாஸ்திரங்களிற் பயில்வது பயனற்றதாதலா லும் அதனைவிட்டு வேதப்பொருளாகிய கடவுளைத் தியானித்தலே சிறந்த செயலாகு மென்பதாம். அன்றியும், கலைகளிற் பயிலுதல் மிகவும்வருத்தமா யிருத்தலோடு புத்தியில் றிஷ்டகர்ஷ்டம் தோன்றாமல் புத்திசலித்தற்குங் கார ணமாயிருத்தலால் அதனை நீத்து, கடவுளை உபதேசத்தினு லுணர்ந்து வழி படுக வென்று போதித்தன ரென்க; “ஸாஸ்த்ராஜ்ஞாநம் பஹுக்லேஸம் - புத்தே: சலநகாரணம் | உபதேஸாத் ஹரிம் புத்வா-விரமேதஸ்ரவகர்மஸு” என்ற மேற்கோள் இங்கு உணரத்தக்கது. கடவுளைத் தியானித்தலென்பது அனைவர்க்குங் கடமை யாதலால் ‘ஆர்க்கும் இதுநன்று’ என்றும், அவ்வாறு செய்தலில் தீது ஒன்றுமில்லை யென்பதை வற்புறுத்துதற்பொருட்டு ‘தீதான லும்’ என்றும் கூறினர். திருவயோத்தியென்பது - திரிபுநோக்கி, திருவை யோத்தி என வந்தது. ஒதப்படுதலினால், வேதத்திற்கு ‘ஒத்து’ எனப் பெயர்.

அயோத்தி - பகைவர்களாற் போர்செய்து வெல்லமுடியாதது எனப் பெயர்பெறும்; அரண்முதலியவற்றால் மிக்கபாதுகாவலையுடையது என்பது கருத்து; இது, ஸ்ரீராமபிரானது திருவவதாரஸ்தலம்: முத்திரும் நகர மேழனுள் ஒன்று.

(கூ)

ச. திருநைமிசாரணியம்.

ஓரறிவுமில்லாத வென்போல்வார்க்குய்யலாம்
பேரறிவுண்டேனுற்பிறர்க்கரிது—பாரறிய
நைம்மிசாரண்ணியத்துநாதரடியாரோடு
மிம்மிசார்வுண்டாயினால்.

(இ - ன்.) பார் அறிய-உலகத்தார் அறியும்படி, கைம்மிசாரண்ணியத்தாநாதர் அடியாரோடும்-திருணைமிசாரணியத்தி லெழுந்தருளிய ஸர்வஸ்வாமியினது பக்தர்களோடும், இம்மிசார்வு உண்டாயினால் - கொஞ்சமாவது சம்பந்தம் ஏற்படுமேயாயின்,—ஒர் அறிவும் இல்லாத - சிறிதேனும் அறிவில்லாத, என் போல்வார்க்கு - என்னைப்போன்றவர்கட்கும், உய்யல் ஆம் - ஈடேறுதல்கடும்; பிறர்க்கு -(அவ்வாறு பாகவதசம்பந்தம்பெறாத) மற்றையோர்க்கு, பேர் அறிவு உண்டு ஏனும் - விசேஷஞானம் உளதாயினும், அரிது - (ஈடேறுதல்) முடியாத காரியமாகும்; (எ - மு.)

வீகிபேற்றுக்கு அறிவு பிரதானகாரண மன்று; பாகவதசம்பந்தமே முக்கியமானகாரண மென்பதாம். “ஐஞாந அநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள் பக்கல் ஸம்பந்தமே அமைகிறப்போலே” என்கிற ஸ்ரீவசநபூஷணமும், “பகவல்லாபஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநமும், ததநுரூப [அந்தஞானத்திற்கு ஏற்ற] அநுஷ்டாநமு யின்றிக்கே யொழிந்தாலும் பகவல்லாபத்துக்கு “பரூர்மறுஷ்ய: பகூர்வா - யேசவைஷ்ணவஸம்ஸாரயா | தேவைவதேப்ரயாஸ்யந்தி - தத்விஷ்ணோப்ரமம்பதம் [பசுவாயிருந்தாலும் மறுஷ்யனாயிருந்தாலும் பகவியாயிருந்தாலும் யாராயிருந்தாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை யாரூரயித்தவர் - அந்தஸம்பந்தத்தினாலேயே அந்தவிஷ்ணுவின் னுடைய பரமபதத்தைச் சார்வர்]” என்றும், “யம்யம்ஸ்ப்ருதாதிபாணிப்யாம் - யம்யம்ஸ்யதி சக்ஷுஷா | ஸ்தாவராண்யபிமுச்யந்தே - கிம்புர்ப்பாந்தவா ஜநா: [விஷ்ணுபக்தனது ஸ்பர்ஸம் நேரிட்டாலும் பார்வைக்கு இலக்கானாலும் ஸ்தாவரங்களும் மோகும்பெறும்; அப்படியிருக்க, பந்துக்களைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?]” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பாகவதஸம்பந்தமே நிரபேக்ஷஸாதமாகிறப்போலே” என்ற அதன்வியாக்கியானமும் இங்குக் காணத்தக்கன. (பாகவதர்கட்கு இடைவழியில் இளைப்புத்தீருமாறு நிழல்கொடுத்து உதவின புளியமரமொன்று ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளின் திருவருளால் முத்திபெற்ற வரலாறு இங்குக் கருதத்தக்கது.)

ஒருகாலத்தில் முனிவர்கள் ‘தவஞ்செய்தற்குச் சிறந்த இடம் நிலவுலகத்தில் யாது?’ என்று தங்களுக்கு விளக்கிக்காட்டுதற்பொருட்டுப் பிரமனை வேண்டியபோது, அம்முனிவர்க்கு, அப்பிரமதேவன் தான் ஒருநருப்பையாழியைச் செய்து மண்ணுலகத்திலுருட்டி அதுசென்று நின்றஇடத்தையே சிறந்ததென்று காட்டின னாதலால், அதற்கு இடமான இத்தலம் கைமிசமெனப் பெயர்பெற்றது. கைமிசம் - நேமிவீழுந்த இடம். (கூக)

௫. திருச்சாளக்கிராமம்.

உண்டாமுறைமையுணர்ந்தடிமைப்பேர்பூண்டேன்
பண்டாங்குடி குலத்தாற்பன்மதத்தாற்—கொண்டாட்டா
லாளக்கிராமத்தாலல்லற்பேர்பூணுமற்
சாளக்கிராமத்தார்தாட்கு.

(இ - ன்.) பண்டு ஆம் - தொன்றுதொட்டுவருகிற, குடி (ஆல்) - குடியினாலும், குலத்தால் - குலத்தினாலும், பல் மதத்தால் - பலவகையாகவுள்ள

மதத்தினாலும், கொண்டாட்டால்—(தாம்தாம்செய்யுந் தொழில்முதலியவற்றாலுண்டாகின்ற) ஏற்றத்தினாலும், ஆன் அ கிராமத்தால் - உரிமைகொண்டிவசிக்கிற தம்மதுகிராமத்தினாலும், அல்லல் பேர் பூணுமல் - துன்பத்திற்கு இடமாகிய பெயரை வைத்துக்கொள்ளாமல்,—சாளுக்கிராமத்தார் தாட்டு-சாளுக்கிராமமென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள திருமாலினது திருவடிகளோடு, உண்டாம் - பொருந்திய, முறைமை - சம்பந்தத்தை, உணர்ந்து - ஆராய்ந்து தெரிந்துகொண்டு, அடிமை பேர் - (அப்பெருமானுக்கு) அடியவனென்கின்ற பேரை [தாஸ்யநாமத்தை], பூண்டேன் - வைத்துக் கொண்டேன்; (எ - று.)

குடி முதலியவற்றால் வருகின்ற பேர்கள் அகங்காரத்திற்கே இடனாகி அழித்தகே யுரியனவாதலோடு தாமும் நிலையாதன வாதலால் அவற்றை நல்லாகிரியாத உபதேசம் முதலியவற்றால் அறந்தது, ஆத்மாவுக்கு நிலை நின்றபேராகிய ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸனென்கின்ற அடிமைப்பேரைப் பூண்டு கொண்டே சென்று தாம் நல்லுணர்ச்சிபெற்றிருத்தலை இப்பாகசரத்தால் தெரிவிக்கின்றன ரென்க. “அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பை [மாலிந்யத்தை]த் துடைத்தால் ஆத்மாவுக்கு அழியாத பேர் அடியா நென்றிற, க்ராம குலாதிகளால் வரும் பேர் அநர்த்தமேது” என்ற ஸ்ரீவசந்நிஷங்கியங்கள் இங்குக் கருத்தத்தக்கன. குடி குலம் முதலியவற்றால் வரும் பெயர்கள் உடலைப்பற்றி வருவன வாதலால், அவற்றிற்கும் ஆத்தமாவுக்கும் யாதொருதொடர்பு மில்லாத நின்ற உடலொழியும்போது அவை தாமும் ஒழியும்; ஆகலான், அவற்றால் ஆத்மாவுக்கு எவ்வகைப்பயனும் விளையாது; அடிமைப்பேரோ என்றும் உளதாகையால் அதனையுணர்ந்து பூண்டோர்க்கு எம்பெருமானதுபேரருள் சித்திக்கு மென்க. இங்ஙனம் குலம் குடி முதலியவற்றால் வரும் பேர்கள் கேவலம் அகங்காரத்திற்கே காரணமாய் ஸ்வரூப ஹாநியையு முண்டாக்கு மென்பார் ‘அல்லற்பேர்’ என்றார். குடியென்பத-பிறந்த வமிசம்: குடியால்வரும் பேராவன - கந்தாடையார் ப்ரதிவாதிபயங்கரத்தார் சக்கரவர்த்தியார் என்றும் போல்வன. குலம் - வர்ணம்: குலத்தால்வரும் பேராவன - பிராமணன் கூத்திரியன் என்றும் போல்வன. மதத்தால் வரும் பேராவன - சைவன் வைஷ்ணவன் என்றும் போல்வன. கொண்டாட்டால்வரும் பேராவன - சதாவதானி மஹோபாத்யாயன் சமயகோளரி மகாபண்டிதன் என்றும் போல்வன. கிராமத்தால் வரும் பேராவன - திருமலையார் நாவற்பாக்கத்தார் என்றும் போல்வன. (௧௦௦)

கூ. திருவதிரியாச்சிரமம்.

தாட்கடிமையென்றுதமையுணரர்க்கெட்டெழுத்துங்
கேட்கவெளியிட்டருளுங்கேசவனை—வேட்கையொடு
போவதரிதானாலும்போய்த்தொழுவுவோ நெஞ்சமே
மாவதரியாச்சிரமத்து.

(இ - ன்.) நெஞ்சமே - (எனது)மனமே!—தாட்டு - (தனது)திருவடி கட்டு, அடிமை என்று - அடிமைப்பட்டவ ரென்று, தமை - தங்களது ஸ்வ

ருபத்தை, உணரார்க்கு - அறியாத இவ்வுலகத்தவர்க்கு, எட்டு எழுத்தம் - (ஆத்மாவின்து ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்த்துவதான) திருவஷ்டாக்கூர மகாமந்திரத்தை, கேட்க - காதிற்படும்படி, வெளியிட்டு அருளும் - கருணையோடு வெளியிட்ட, கேசவனை - திருமால்,--போவது அரிது ஆனாலும் - யாத்திரைசெய்வது வருத்தமுடையதாயிருந்தாலும், மா வதரியாச்சிரமத்த - சிறந்தபதரிகாச்சிரம மென்னுந் திவ்வியதலத்தில், வேட்கையோடு - பத்தியுடனே, போய்—, தொழுவோம் - வணங்குவோம்; (எ - று.)

மூன்றொருகாலத்தில் குருசிஷ்யகிரமத்தை உலகத்தில் அனைவர்க்கும் விளக்குதற்பொருட்டு நரனென்னும் ஸிஷ்யனும் நாராயணனென்னும் குருவுமாகப் பதரிகாச்சிரமத்தில் திருமால் தோன்றி, சிஷ்யனுக்குக் குரு திருமந்திரத்தை உபதேசித்தருளி, தன்னை உணராத உலகோர்க்குத் தான் அறிந்ததொடர்பையே பற்றாச ஆகக்கொண்டு ஈடேறுதற்கு ஏற்ற வழியைக் காட்டியருளியதனால், அப்பெருமானெழுந்தருளியிருக்கின்ற தலம் போய்த் தொழுதற்கு அரியதாயிருந்தாலும், அப்பிரான்செய்த உபகாஸம்யிருதியால் அங்கு அருமைப்பட்டாயினுஞ் சென்று அப்பிரானைத் தொழுது உய்வுபெற வேண்டு மென்று தமதுநெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்துகின்றன ரென்க. “நாராயணனா யுலகத்தறநால், சிங்காமைவிரித்தவன்” என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசாரமும், “ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈஸ்வரனையும் மறந்து ஈஸ்வரனைக் கர்யத்தை யு மிழந்த இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேஸ்வரன் தன் க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரஞ் சேரும்படி தானே ஸிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினான். ஸிஷ்யனாய் வின்றது, ஸிஷ்யனிருக்கும் இருப்பு நாட்டார் அறியாமையாலே அதை அறிவிக்கைக்காக” என்ற முழுகூப்படியும் இங்குக் காணத்தக்கன. திருமாலால் வெளியிடப்பட்ட திருமந்திரம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி காட்டவல்ல தென்பார் ‘தமையுணரார்க்கு எட்டெழுத்துங் கேட்க வெளியிட்டருளுங் கேசவன்’ என்றார். எட்டெழுத்து - திருவஷ்டாக்கூரம்.

பதரிகாஸ்ரமம் என்ற வடசொல் திரிந்தவந்தது; (பதரி - இலந்தை மரம்.) இலந்தைமரங்களடர்ந்த ஆஸ்ரமமென்பது, பொருள்: இது - இமய மலையிலுள்ளது; அதுபற்றியே, ‘போவதரிதானாலும்’ என்றார். (க0க)

எ. திருக்கங்கைக்கரைக்கண்டம்.

மத்தாற்கடல்கடைந்துவானோர்க்கமுதளித்த
வத்தா வென்க்குன்னடிப்போதிந்—புத்தமுதைக்
கங்கைக்கரைசேருங்கண்டத்தாய் புண்டரிக
மங்கைக்கரைசே வழங்கு.

(இ - ள்:) மத்தால் - (மந்தாமலையாகிய) மத்தினாலே, கடல் கடைந்து - திருப்பாற்கடலைக்கடைந்து, வானோர்க்கு - தேவர்களுக்கு, அமுது அளித்த - அமிருதத்தைக் கொடுத்தருளிய, அத்தா - தலைவனே! புண்டரிக மங்கைக்கு அரைசே - செத்தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற பெரியபிராட்டியார்க்குத்

தலைவனே! கங்கை கரைசேரும் கண்டத்தாய்-கங்கைநதிக்கரையிற்பொருந்
திய கண்டமென்னுந் கடிநகரி லெழுந்தருளியிருப்பவனே!—எனக்கு - அடி
யேனுக்கு, உன் அடி போதின் புது அமுதை - உனது திருவடித்தாமரையில்)
தோன்றுகின்ற புதிய அமிருதத்தை, வழங்கு - கொடுத்தருள்வாயாக; (எ-று.

இதனால், ஐயங்கார், எம்பெருமானே நோக்கி, உனது திருவடிகளின்
போக்யதையை அனுபவிக்குமாறு எனக்குநல்லறிவைத்தந்தருள்வாயென்று
பிரார்த்திக்கின்றனர். “தேனேமலருந் திருப்பாதம்,” “விஷ்ணு: பதேபர
மேமத்வஉத்ஸ: [விஷ்ணுவினது சிறந்ததிருவடிகளிலே தேனின்பெருக்கு
உள்ளது]” என்றபடி எம்பெருமானது திருவடிகளில் போக்யதை விஞ்சி
யிருக்குமென்க. பாதகடலைக் கையினால் வருந்திக் கடைந்து அதனினின்று
எழுந்த அமிருதத்தைப் பிரயோஜனாதரபரரான தேவர்கட்குக் கொடுத்தது
போலன்றி, அந்நயப்போஜனான அடியேனுக்கு உன் திருவடிகளினிடத்து
இயற்கையாகவேயுள்ள இனிமையைத் தருவது மிகவும் எளிதாகு மென்ற
கருத்து, ‘மத்தாந் கடல்கடைந்து வானோர்க்கு அமுதுஅளித்த அத்தா!
எனக்கு உன்னடிப்போதிற் புத்தமுதை வழங்கு’ என்ற தொடரில் தோன்
றும். அமுதம் வேண்டுமென்று பிரார்த்தியாத தேவர்கட்கு அதனை உண்
டாக்கி யளித்த நீ அதனேவேண்டுகின்ற எனக்கு இயற்கையாக உன்னிடத்
திலுள்ள அதனை அளிக்கலாகாதோ? சமயம் வந்தபோதுமாத்திரம் காலைக்
கட்டிக் காரியங்கொண்டு மற்றைச்சமயங்களில் விலகிநிப்பவர்க்குத்தான்
உதவவேண்டுமோ? எப்போதும் உன்னையே அணுகிநின்று உன்னாலல்லது
மற்றையாவாலும் ஒன்றுக்குறையேண்டாத எனக்கு உதவலாகாதோ?
என்பவைமுதலிய கருத்துக்களும் இங்குத்தொனிக்கும். புத்தமுதுஎன்றது -
எத்தனைக்காலம் அனுபவித்தாலும் தெவிட்டுதலில்லாத மேன்மேலும்
இன்சுவையுடையதும், ‘தேவாமிருதம்போல அசுரர்கள் கைக்கொள்ளப்புரு
கிறார்களே!’ என்று அஞ்சவேண்டாததுமாகிய அமிருத மென்றபடி.

இத்தலம் இப்பொழுது தேவப்பரயாகை யென்று வழங்குகின்ற தென்
பர். புண்டரீகமங்கையென்பது - இத்தலத்தநாச்சியார்திருநாமம். (கூசு)

அ. திருப்பிருதி.

வழங்குமுயிரனைத்தும்வாரிவாய்ப்பெய்து

விழுங்குங்கவந்தன் விற்றேட்ட—கிழங்கைப்

பொருப்பிருதிக்குங்கிடந்தாற்போற்றணித்துவிழ்த்தான்
நிருப்பிருதிக்கென்னெஞ்சேசெல்.

(இ - ன்.) என் நெஞ்சே - எனது மனமே!—வழங்கும் உயிர் அனைத்
தும் - சஞ்சரிக்கின்ற எல்லாப்பிராணிகளையும், வாரி -(தனது இரண்டு கை
களாலும் ஒருசேரத்) திரட்டியெடுத்த, வாய் பெய்து - (தனது) வாய்க்குள்
தள்ளி, விழுங்கும் - விழுங்குந்தன்மையுள்ள, கவந்தன் - கபந்தனென்னும்
அசுரனது, விதல் தோள் கிழங்கை - உலியையுள்ள தோள்களின் மூலபாகத்
தை, பொருப்பு இரு திக்கும் கிடந்தால் போல் - மலை இரண்டிபக்கத்திலும்

வீழ்ந்து கிடந்ததுபோலக் (கிடக்கும்படி), (இராமாவதாரத்தில்) துணித்து வீழ்த்தான்—வெட்டித்தள்ளிய திருமாலினது, திருப்பிருதிக்கு - திருப்பிருதியென்னுந் திவ்வியதலத்திற்கு, செல் - நீ சென்று சேர்வாயாக; (எ - று.)

திருமாலினது திருப்பிருதியென்னுந் திவ்வியதலத்தைப் போய்ச்சேர்ந்தாயின், உனது சகலவிரோதிகளும் போய் நற்கதிபெறுவது திண்ணமென்பது, கருத்து. இராமபிரான் கவந்தனது வலத்தோளையும், லக்ஷ்மணன் அவனது இடத்தோளையும் வெட்டித் தள்ளியதாக ஸ்ரீராமாயணத்திற் கூறியிருக்க, இங்கு இவ்வாசிரியர் கவந்தனது இருதோள்களையும் இராமபிரானே வெட்டித்தள்ளியதாகக் கூறியது - “ராமஸ்ய தக்ஷிணே பாஹு:” என்றபடி லக்ஷ்மணனை இராமபிரானது வலக்கையாகக் கூறியிருப்பதொன்றே அவ் விலக்குமணனது செயலையும் இராமபிரானது செயலாகவே கொண்டதனாலாகுமென்க: இது, ஒருவகை உபசாரவழக்கின்பாற்படு மென்னலாம். கவந்தனதுதோள்கள் யோசனைநூரம் நீண்டிருந்தன வாதலால் அவை வெட்டப் பட்டுக் கீழ்வீழ்ந்துகிடந்ததற்கு - இருபொருப்புக்கள் கீழ்வீழ்ந்திருத்தலை உவமை கூறினர். தோட்கிழங்கு - புஜமூலம். (௪௦௩)

கூ. திருவடமதுரை.

செல்வமுயிருடம்புசேரவுரித்தாக்கி

வல்வினை யினீங்குமினே மாந்தர்கா—தொல்லை

வடமதுரையான்கழலேவாய்த்ததஞ்சமென்று

திடமதுரைசெய்தான் நிறத்து.

(இ-ள்.) மாந்தர்கான் - மனிதர்களே!—(அனைவர்க்கும்), ‘கழலே - எனது திருவடிகள்தாம், வாய்த்த தஞ்சம் - பொருந்திய ரக்ஷகமாகும்,’ என்று—, திடம்பது உரைசெய்தான் - உறுதியாக உபதேசித்தவனும், தொல்லை வடமதுரையான் திறத்து - பழமையான [முதற்கடவுளான்] வடமதுரையிற் பிறந்தவனுமாகிய பெருமானிடத்தில்,—செல்வம்-(துமது) செல்வங்களையும், உயிர் - பிராணனையும், உடம்பு - உடம்பையும், சேர - ஒருசேர, உரித்து ஆக்கி - உரியனவாகச் சமர்ப்பித்து, வல் வினையின் நீங்குமின் - வலிய இருவினைத் தொல்லைகளினின்று நீங்குங்கள்; (எ - று.)

சர்மம் ஜ்ஞாநம் பக்தி ப்ரபத்தி முதலிய உபாயங்களை யெல்லாம் ஒழித்துத் தனது திருவடிகளையே தஞ்சமாகப்பற்றும்படி உபதேசித்த ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் திறத்தில் உமது உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் ஒருசேர அர்ப்பணம்பண்ணி, அப்பிரானருளால் இருவினைத் தொல்லைகளினின்றும் நீங்கி உய்வுபெறுவீர்களென்று உலகத்தார்க்கு உபதேசித்தவாறு. “ஸர்வதர்மார் பரித்யஜ்ய - மாமேகம் ஸாரணம் வ்ராஜ” என்று அப்பிரான் சரமஸர்வோகத்தில் தன்னையே ரக்ஷகமாக அடையுமாறு கூறியிருக்கவும், ஸேஷபூதன் இழியுந் துறை ஸேஷியின் திருவடிகளே யாதலால், ‘கழலே வாய்த்ததஞ்சமென்று திடமது உரைசெய்தான்’ என்றார். திடம்=தருடம்: அது - பகுதிப் பொருள்விகுதி. செல்வமுயிருடம்பு உரித்தாக்கி - பன்மையொருமை வடிவமைதி.

இது - ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானது திருவவதாரஸ்தலம்; முத்திரமநகர
மேழனுள் இதுவும்ஒன்று. கண்ணனுக்கு மதுரமாயிருத்தலாலும், மதுவென்ற
அசுரனை யழித்த இடமாதலாலும், இதற்கு மதுரையெனப் பெயர்வந்த
தென்பர். (கட்சி)

கட்சி. திருத்துவாரகை.

திறந்திறமாத் தாந் துய்க்குந் தீஞ்சுவையைநாடி
யறந்திறம்பிப்பாதகரோரைவர்—நறுந்துளவ
மா துவரையோனே மனந்துணையாக்கொண்டென்னைக்
கா துவரையோமெய்கலந்து.

(இ - ள்.) நறுந் துளவம் - நறுமணமுடைய திருத்தழாய்மாலையைத்
தரித்த, மா துவரையோனே - பெருமைபெற்ற துவாரகையென்னுந் திவ்
வியதலத்தை வாழுமிடமாகக்கொண்டவனே!—பாதகர் ஓர் ஐவர் - மிகக்
கொடிய பாதகங்களைச்செய்வதற்குக் காரணமாய்கிறதென்ற பஞ்சேந்திரியங்
கள், திறந்திறம் ஆ - விதம்விதமாக, தாம் துய்க்கும் - தாம் அனுபவித்தற்கு
உரிய, தீஞ்சுவையை-இன்சுவையுள்ளபொருள்களை, நாடி - தேடிக்கொண்டு,
அறம் திறம்பி - தருமமார்க்கத்தினின்று தவறி, மனம் துணை ஆ கொண்டு-
(எனது) மனத்தை(த் தமக்கு) உற்றதுணையாகக்கைக்கொண்டு, மெய் கல
ந்து - எனதுஉடலிற் பொருந்தி, என்னை—,கா துவர்-இடைவிடாது வருத்
துவார்கள்; ஐயோ—! (எ - று.)

“மனமாளு மோரைவர்” என்றபடி கொடிய பஞ்சேந்திரியங்கள்
மனத்தைத் தமக்கு உற்றதுணையாகக்கொண்டு சரிந்திற்கு உள்ளாகவே
இருந்து தம்மக்குஉரிய விஷயங்களில் விரும்பி என்னுயிரை வருத்திக்
கொல்கின்றன; இவற்றை உனதுஅருளென்னுந் தண்டா லடித்த வலி
யொடுக்கி நந்தியளித்த வேண்டு மென்பதாம். எம்பெருமான் சேதநர்கள்
தன்னையுணர்ந்து வழிபட்டு ஈடேறாதற்பொருட்டே கரண்களேபரங்களை
அவர்கட்கு அளித்திருக்க, இந்திரியங்கள் அவ்வெம்பெருமானை வழிபடுதற்கு
இசையாது மனத்தைத் துணைக்கொண்டு வேறுவழியிற் செல்லுதலால்
‘பாதகர்ஐரைவர் அறந்திறம்பிக் கா துவர்’ என்றார். பஞ்சேந்திரியங்கள்
புறம்பே விலகிநின்றால் ஒருவாறு உய்தல்கூடும்; உள்ளேபுகுந்து உற்றதுணை
வர் போன்று உயிரை வருத்துதலால், உய்யும் வகையில்லை யென்பது,
‘கா துவ ரையோ மெய்கலந்து’ என்பதன் கருத்து; “புறப்பகைகோடியின்
நிக்குறினு மஞ்சார், அகப்பகையொன்றஞ்சிக் காப்ப” என்றது காண்க.
‘திறந்திறமாத் தாம்துய்க்குந் தீஞ்சுவை’ என்றது - மெய்வாய் கண் மூக்குச
செவி யென்னும் பஞ்சேந்திரியங்களும் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம்
என்னும் ஐவகைப்புலன்களைத் தமக்கு விஷயமாகக் கொண்டிருத்தலால்
என்க. செறலினால் ‘ஐவர்’ என அஃறிணையை உயர்திணையாக் கூறினார்.

துவரை - த்வாரகா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; அகன்ற துவாரத்
தையுடையது எனக் காரணப்பொருள்படும். இதுவும் முத்திரமநகர
மேழனுள் ஒன்று. இந்நகரம் - காலயவனன் பெருஞ்சேனையோடு வடமது

ரையை முற்றுகைசெய்தபோது அவனாவ் யாதவர்க்கு எங்குத் திங்குவருமோ? என்ற கருத்தினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சமுத்திரத்தினிடையே அவ்யாதவரைப் பாதுகாக்குமாறு ஏற்படுத்தி அரசாண்ட நகரம். “பதினாறு மாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்யத் துவரையென்னு, மதில் நாயகராகிவீற்றிருந்த மணவாளர்” என்பது, பெரியார்பாசரம். (கௌ)

கக. திருவாய்ப்பாடி.

கலந்தமரரோடுங்கரைகண்டாரோடும்

பொலிந்துதிருநாட்டிருக்கப்போவீர்—மலிந்தபுக

முண்டராய்ப்பாடியமலரடியாரடியார்

தொண்டராய்ப்பாடித்தொழும்.

(இ - ள்.) (உலகத்தவர்களே!)—மலிந்த புகழ் - நிறைந்த கீர்த்தியையுடைய, அண்டர் - இடையர்கள்வாழ்கின்ற, ஆய்ப்பாடி - திருவாய்ப்பாடியென்னுந் திவ்வியதேசத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, அமலர் - குற்றமற்ற கண்ணிரானது, அடியார் அடியார் தொண்டர் ஆய் - தாஸஅறுநாஸர்க்கு அடிமைப்பட்டவராய், பாடி - (அவரதருணங்களைப்) பாடி, தொழும் - (அவரை) வணங்குங்கள்; (அவ்வாறு வணங்கினால்),—அமரரோடும் - நித்யஸூரிகளோடும், கரைகண்டாரோடும் - (இவ்வுலகத்தினின்றும்) அக்கரைசேர்ந்தவரான முக்தர்களோடும், கலந்து - ஒருசேரக்கலந்து, பொலிந்து - சிறப்புப்பெற்று, திருநாடு - பரமபதத்தில், இருக்க - அழிவின்றி இருக்கும்படி, போவீர் - செல்வீர்கள்; (எ - று.)

திருமால் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாகத் திருவவதரித்து வினாயாடின இடமாகிய திருவாய்ப்பாடியி லுள்ள அடியாரின் அடியார்கட்கு அடியவராகி அவரது குணங்களைப் பாடித் துதித்தால், அதன்பயனாக, நீங்கள் ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தில் அநாதியாய் வாழ்கின்ற நித்யஸூரிகளோடும் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் வீடுபெற்றுச்சென்ற முக்தரோடும் ஒருகோவையாகக்கலந்து பேராந்தமநுபவிக்கப்பெறுவீ ரென்று உலகத்தோர்க்கு உபதேசித்தவாறு இச்செய்யுளால், பாகவதசேஷத்தின் சிறப்பைக் கூறின ரென்க.

அமரர் - என்றும் மாணயில்லாதவர்; நித்யஸூரிகள் எனப்படுவர்; அவராவார் - அந்த கருட விஷ்வக்ஸேநர் முதலியோர். கரைகண்டோர் - எம்பெருமானது கிரீஹேதுககிருபையினால் தத்தவருளாம் தோன்றப்பெற்று ஸாம்ஸாரிகஸகலபாபங்களையும் ஒழித்து முக்தியிற் சேர்ந்தவர்கள்; “கரைகண்டோர், துளக்கமில்லாவானவர்” என்றார் நம்மாழ்வாரும். இங்கு, ‘கலைகண்டார்’ என்ற பாடம் சாஸ்திரங்களில்வல்லவெனப் பொருள்படுமாயினும், இனிதுபொருந்தாமை உணர்க. அண்டர் ஆய்ப்பாடி அமலர் என்பதற்கு - இடையர்களது ஆய்ப்பாடியில் தோன்றிய குற்றமற்ற பாகவதர் என்றும், அண்டராகிய ஆய்ப்பாடியமல ரென்றும் பொருள்கூறினுமாம்.

ஆய்ப்பாடி - இடையர்கள்வசிக்கின்ற சேரியெனப் பொருள்படும்; ‘கோகுலம்’ என்று வடமொழியில் வழங்கப்பெறும் (கௌ)

கஉ. திருப்பாற்கடல்.

தொழும்பாயநான்ல்லகுதறிந்துகொண்டேன்
செழும்பாயலைமுத்தஞ்சிந்தி—முழங்குந்
திருப்பாற்கடலானுள்சேர்ந்தாரடிசேர்ந்
திருப்பாற்கடலாமிடர்.

(இ - ன்.) தொழும்பு ஆய-(எம்பெருமானுக்கு)அடியவனாகிய, நான்—, நல்ல குது - நல்ல உளவை, அறிந்துகொண்டேன்—; (அதாவது),—செழும்பாய் அலை - செழித்த பாய்கின்ற அலைகளினால், முத்தம் சிந்தி - முத்துக் களைக் கொழித்த, முழங்கும் - ஒலிக்கின்ற, திருப்பாற்கடலான் - திருப்பாற்கடலென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய கூர்ராப்திராதனது, தான் - திருவடிகளை, சேர்ந்தார் - உபாயமாகஅடைந்த பாகவதர்களது, அடி - திருவடிகளை, சேர்ந்து இருப்பாற்கு - தஞ்சமாகப்பற்றிக் கவலையற்று இருப்பவனுக்கு, இடர் - பிறவித்துன்பங்களையெல்லாம், அடல் ஆம் - ஒழித்தல் எளிதிற்கூடும் (என்பதே); (எ - று.)

பாகவதர்களின் திருவடிகளை யாச்சிரயித்தலே பிறவித்துன்பங்கள் யாவும்ஒழிந்து எளிதில்நடேறுதற்குஉரிய உபாயமென்பதனை யான் அறிந்து கொண்டு கடைப்பிடிக்கலானே னென்பதாம். அற்பச்செயலாற் பெரும் பேறு சித்திக்கும் உபாய மாதலால், ‘நல்லகுது’ என்றார்.

எம்பெருமானது ஐவகைநிலைகளுள், திருப்பாற்கடலி லெழுந்தருளியிருப்பவன் வியூகமூர்த்தியாவன் ; “வ்யூஹமாவது - ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம் ஹாரார்த்தமாகவும், ஸம்ஸாரிஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும், உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தமாகவும் ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ப அநிருத்தநுபேண நிற்கும் நிலை”.(க௦௭)

வடநாட்டுத்திருப்பதிகள் முற்றும்.

திருநாட்டுத்திருப்பதி - க.

இடருடையேன்சொல்லவெளிதோ பிரம
னடரும்விடையோற்குமரிதே—தொடருங்
கருவைகுந்தம்பிறனிக்கட்டறுத்துமீளாத்
திருவைகுந்தம்பெறுவார்சீர்.

(இ - ன்.) தொடரும் - (இருவினைப்பயன்காரணமாகத்) தொடர்ந்து வருவதும், கரு வைகும் - சுரப்பத்தினிடத்திற் பிரவேசிப்பதற்குக் காரணமானதுமான, தம் பிறவி கட்டு - தமது ஜன்மபந்தத்தை, அறுத்து - (எம்பெருமானது திருவருனால் அடியோடு) ஒழித்து, மீளா - (தன்னிடத்துச்சேர்ந்தவர்கள்) திரும்பிவருதலில்லாததாகிய, திரு வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்ட லோகத்தை, பெறுவார் - அடையப்பெறுபவர்களது, சீர் - சிறப்பானது,— பிரமன் - பிரமதேவனுக்கும், அடரும் விடையோற்கும் - போர்செய்யுந்

தன்மையுள்ள ரூபத்தை வாகனமாகவுடைய சிவபெருமானுக்கும், அரிது-
சொல்லமுடியாதது; (என்றால்),—இடர் உடையேன் - ஸம்ஸாரத்தில் மிக
வும் உழலுகின்ற யான், சொல்ல-புகழ்ந்துகூறுதற்கு, எளிதோ - எளியதாகு
மோ? (எ - று.)

“முதலாவார் மூவர்” என்றபடி திருமாலோடு சேர்த்த எண்ணப்படு
கின்ற பிரமருத்திரராகிற மற்றையிருமூர்த்தியராலுமே ஸ்ரீவைகுண்டலோ
கத்தை யடைந்த முத்தர்களின் பெருமை சொல்லமுடியா தென்றால், கேவ
லம் ஸம்ஸாரத்தில் உழலுகின்ற ஜ்ஞாநஹீனான என்னால் எவ்வாறு சொல்
லப்போகு மென்பதாம்; இங்குக் கைமுதிகநியாயத்தினால் [கைமுதிகநியாய
மாவது - ஒர்எலி தண்டத்தை விழுங்கியதென்றால் அதிற்கட்டப்பட்டிருந்த
அபூமும் [பக்ஷணமும்] விழுங்கியமை பெறப்படுவதுபோலவது.] பிரமருத்
திரர்க்கே திருவைகுந்தம் பெறுவார் சீர் சொல்ல அரிதாயின் என்னால் எவ்
வாறு சொல்ல முடியு மெனக் கூறியது - தொடர்நிலை செய்யுட்பொருட்
பேறணியாம்.

இது - திருமாலினது ஐவகைநிலைகளுள் பரத்வம் விளங்குந் தானம்.
“பரத்வமாவது - அகால காலயமான நலமந்தமில்லதோர்நாட்டிலே நித்ய
முத்தர்க்குப் போக்யனாய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு.” இது
வே - பரமபதமெனவும், நித்தியவியூதி யெனவும்படும். (க௦௮)

திருநாட்டேத்திருப்பதி முற்றும்.

மண்ணிலரங்கமுதல்வைகுந்தநாடளவு

மெண்ணுதிருப்பதி நூற்றெட்டினையு—நண்ணுவார்

கற்பார்துதிப்பார்கருதுவார்கேட்டிருப்பார்

பொற்பாதமென்றலைமேற்பூ.

(இ - ள்.) மண்ணில் அரங்கம் முதல் -நிலவுலகத்திலுள்ள திருவரங்கம்
பெரியகோயில் முதலாக, வைகுந்தம் நாடு அளவும் - பரமபதநாடு வரையி
லும், எண்ணு திருப்பதி நூற்றெட்டினையும் - நன்குமதிக்கப்படுகின்ற நூற்
றெட்டுத் திருமால்திருப்பதிகளையும், நண்ணுவார் - சென்று சேர்பவர்களும்,
கற்பார் - (வாயினாற்) சொல்லுபவர்களும், துதிப்பார் - தோத்திரஞ்செய்பவர்
களும், கருதுவார் - மனத்தினால் நினைப்பவர்களும், கேட்டு இருப்பார் - (பிறர்
சொல்லக்) கேட்டிருப்பவர்களுமாகிய பரமபாகவதர்களது, பொன்பாதம் -
அழகிய திருவடிகள், என் தலைமேல் பூ - நான் முடிக்கு அணியாகச் சூடும்
மலர்களாகும்; (எ - று.)

நூற்றெட்டுத்திருமால்திருப்பதிகளைப்பற்றி யாத்திரைமுதலியன செய்
கின்ற அடியவர்களது திருவடித்தாமரைகளை முடிமேற்கொள்வே னென்ப
தாம். “நூலோதி வீதி, வாழியெனவருந்திரனை வாழ்த்துவார்தம் மலரடிஎன்
சென்னிக்கு மலர்த்தபூவே” என்றது, இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

பதின்மருரைத்தபதியொருநூற்றெட்டுந்
 துதிசெய்யவந்தாதிசொன்னா—னதிக
 குணவாளபட்டரிருகோகனகத்தாள்சேர்
 மணவாளதாசன்வகுத்து.

(இ - ள்.) அதிகம் குணம் ஆளர் பட்டர் - மிக்க நற்குணங்கள் வாய்ந்த
 வரான பெரியபட்டரது, இரு கோகனகம் தான் - தாமரைமலர்போன்ற திரு
 வடித்தாமரைக ளிரண்டையும், சேர் - (தஞ்சமென்று) பற்றின, மணவாள
 தாசன் - அழகியமணவாளதாசன், —பதின்மர் உரைத்த - ஆழ்வார்கள் பதின்
 மரும் மங்களாசாசனஞ்செய்தருளிய, பதி ஒரு நூற்றெட்டும் - திருமாவின்
 நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளையும், துதி செய்ய - தோத்திரஞ் செய்யுமாறு,
 வகுத்து-(சோழநாடு முதலியனவாகப்) பகுத்துக்கொண்டு, அந்தாதி சொன்
 னான் - இந்த அந்தாதிப்பிரபந்தத்தைப் பாடினான்; (எ - று.)

ஆழ்வார் பதின்மரும் மங்களாசாசனஞ் செய்தருளிய நூற்றெட்டுத்
 திருப்பதிகளையும் யாவரும் உணர்ந்து ததிக்குமாறு சோழநாடு முதலாகப்
 பிரித்துக்கொண்டு நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியைப் பிள்ளைப்பெருமா
 ளையங்கார் பாடின ரென்பதாம்.

இச்செய்யுளிரண்டும் - நூலாசிரியர் தம்மைத் தாமே பிறன்போலும்
 பாயிரக்கூறியன; பிரயோகவிவேகநூலார் - 'இது, தன்னைப் பிறன்போலும்
 காந்தி கூறுகின்றது. வடநூலார் தாமே பதிகமும் உரையும்செய்வார்: இனிச்
 சம்பந்தர் சடகோபர் முதலாயினரும் திவாகரரும் பதினெண்கீழ்க்கணக்
 குச்செய்தாரும் முன்னாகப் பின்னாகப் பதிகக்கூறுவதும் காண்க' என்றவை
 கருதத்தக்கன. இது, தற்சிறப்புப்பாயிர மெனப்படும்.

நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதி முற்றிற்று.

நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதிச்

செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
அடியாராய்	கக	கோளார்பொறி	கரு	நீர்மைகெட	கரு
அடியாலுல	உச	சாய்ந்ததிரு	ருரு	நேசத்தா	அரு
அடியுக்குளிர்ந்தா	கக	சிலமாதவஞ்	சு	பணிந்தேன்றிரு	சச
அரைசாகி	ரு௭	சிறப்புடைய	ரு	பண்டேயுன்	அ௭
அன்பணிந்த	௭க	சீரறிந்து	கஉ	பதத்தமிழாற்	அக
ஆட்பட்டே	௭க	சீரருளா	ரு	பதின்மருரைத்த	கக௦
ஆமருவி	கஉ	சீரேதருங்	ரு	பறந்துகிரி	௭௦
ஆர்க்குமிது	க௦௦	சீர்வந்த	க	பிறப்பற்று	கச
ஆர்க்கும்வலம்	ருச	செப்புகா	கச	பிறவாதபேறு	ரு
ஆலத்திலை	அக	செப்பேன்மனிதருக்க	ச௦	பேசுவறிற்	கக
ஆளாயுனக்	சக	செயற்கரிய	உஉ	பேறுதரினும்	கஅ
இடரான	க௦	செய்யசடையோன்	உக	பொய்கைபூதன்	ரு
இடருடையேன்	க௦அ	செல்லுந்தொறு	உரு	பொருளாசை	௭௭
இரங்குமுயி	கச	செல்வமுயி	க௦ரு	பொமானை	க
சுரிருபதாஞ்	க௦	செறிந்தபனை	கக	போற்றிசெய	ரு
உகந்தார்க்	௭க	சென்றதிகாலந்	ருஅ	மண்ணிலாங்க	க௦க
உண்டாமுறைமை	க௦க	சென்றுசென்று	கரு	மதயானைக்	சஅ
உண்டுகேட்	உச	சென்றுபுனன்	௭ரு	மத்தாற்கடல்	க௦ரு
உரைகலந்த	அச	சேராதுமுன்	ருக	மார்க்கமுந்தாந்	க௭
ஊர்வேன்மடிலை	ருச	சேர்ந்தனக்குக்	உ௦	மாலேழுடி	௭ரு
என்றுற்துய	௭அ	தவம்புரிந்த	அக	மால்வேழமு	க௦
ஏற்றமணவாள	க	தனக்குடலம்	கக	மாறுபட	சக
ஒத்தமரோ	சஉ	தனக்குரியனா	அ௦	மீண்டுந்தெளி	அஉ
ஒத்தகே	ச	தாட்கடிமை	க௦உ	முக்காலமில்லா	௭
ஒரறிவு	க௦௦	தாமரையா	௭௭	முதல்வண்ண	கஅ
ஒராதார்	அக	தாருகித்துத்	ரு௭	முன்னேபிறந்	க
கண்டறிந்துந்	அஅ	தாலத்திழி	கக	வணங்கேன்பிற	ருஉ
கருத்தினால்	உஅ	தாலேலோ	அக	வரவேண்டுங்	கக
கலந்தமரோடுங்	க௦௭	தானேசமனைரு	க	வழங்குமுயி	க௦ச
கல்லிருந்தான்	௭	தானேபடைத்	கரு	வளந்தழைக்க	ருச
கழன்றுபோம்	கக	திரிந்துழலுஞ்	கக	வாயான்மலர்	ரு௦
காணவிரும்பு	௭ச	திறந்திறமாத்	க௦ச	வாயுமனையியர்	ருரு
காணியுமில்வமுந்	உக	தெளியும்பசும்	ருக	வாய்த்தகரும	௭ரு
காண்கின்ற	கஅ	தேவுமுலகு	௭உ	வாழமுடியார்	ருரு
காலமுனோயுந்	க௦	தொழும்பாய	க௦அ	வாழ்குமான்மேற்	கக
காலளவும்	ரு௦	நாடுதும்வா	உரு	வாழ்விப்பா	ருக
குறித்தொருவர்	ருரு	நாண்டிமை	சக	வானோர்முதலா	ருச
கூறுபுகழ்த	உ௭	நாண்கூட்டில்	க	வான்பார்க்கும்	சரு
கையுமுரையுந்	௭௭	கின்றதிரியும்	கக	விரும்பினைவ	அ

இதவையிற் கூறிவந்த திருப்பதிகள் மயர்வறமதிகலம்அருளப் பெற்ற ஆழ்வார்களால் மங்களாசாஸனம்செய்யப்பட்டு மிகவும்ஏற்றம்பெற்றன. இவைகளன்றி, முனிவர்முதலியோரால் ப்ரதிஷ்டைசெய்யப்பட்டு ஏற்றம்பெற்ற புராணஸ்தலங்களும், ஆழ்வாராசாரியர்களின் திருவவதாரம் முதலியசம்பந்தங்களினால் ஏற்றம்பெற்ற தலங்களும்உண்டு. அவையாவன:—

- க. திருநாராயணபுரம்—செல்வப்பிள்ளை எழுந்தருளிய தலம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், திருநாராயணன் செல்வப்பிள்ளை என்ற இவர்கட்குச் சந்திதி முதலியன நிர்மாணம்செய்து செல்வப்பிள்ளையை எழுந்தருளப் பண்ணி உதஸவாதிகளையெல்லாம் நடப்பித்தருளினார். நாராயணத்ரியென்றும், வேதாத்ரியென்றும், யாதவாத்ரியென்றும், யதிகைலமென்றும் மறுபெயர்களையுடைய பிரசித்தமான தலம் இதுவே. இது மேல்காட்டி லுள்ளது.
- உ. ராஜமன்னார் கோயில்—ராஜகோபாலன் எழுந்தருளிய தலம்.
- ஈ. ஐநாத்தநம்—ஐநார்த்தநப்பெருமான் எழுந்தருளிய தலம்; இப்பெருமான் தமதுகையிற்கொண்டுள்ள நீரை யுகமுடிவில் ஆசமநஞ்செய்வ ரென்பர்; இது, மேலேக்கடற்கரையி லுள்ளது.
- ச. ஸ்ரீழஞ்சை—ஆதிவராகப்பெருமான் எழுந்தருளிய தலம். இது, எட்டு ஸ்வயம்வ்யக்தஸ்தலங்களில் ஒன்று. சோழநாட்டி லுள்ளது.
- ரு. புத்தூர்—தீர்த்தஸ்வரூபியாகிய எம்பெருமான் எழுந்தருளிய தலம். இது, ஸ்வயம்வ்யக்தஸ்தலங்களில் ஒன்று.
- சு. ஐந்தநாதம்—ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி எழுந்தருளிய தலம். புருஷோத்தமம் என்னும் மறுபெயருடையது. வடநாட்டி லுள்ளது.
- எ. ஸ்ரீகூடம்—ஸ்ரீவராகப்பெருமான் எழுந்தருளிய தலம்.
- அ. சிங்கப்பெருவளிகோயில்—இது, தொண்டைநாட்டிலுள்ளது; நரசிங்கமூர்த்தி எழுந்தருளியுள்ள தலம்.
- க. அவந்தி—கண்ணன் எழுந்தருளிய தலம். உஜ்ஜயினி என்னும் மறுபெயருடையது. இது, முத்திதரும்நகரங்கள் ஏழுனுள் ஒன்று.
- கௌ. நயா—பல்குளி நதிக்கரையி லுள்ளது. சிராத்தபிண்டம் போடும்படியான விஷ்ணுபாதத்தை யுடையது.
- கக. பாயாகை—மாதவப்பெருமான் ஆலிலையில் பள்ளிகொண்டுள்ள தலம். அலகபாத என்னும் மறுபெயருடையது.
- கஉ. மயிலாப்பூர்—இது, முதலாழ்வார்கள் மூவரில் பேயாழ்வார் திருவவதரித்த தலம்.
- கங. திருமழிசை—திருமழிசையாழ்வார் திருவவதரித்த தலம். ஈ.ஷ்ரீஸாரகேசுதரம் என்னும் மறுபெயருடையது.
- கச. திருவஞ்சிக்களம் — குலசேகராழ்வார் திருவவதரித்த தலம். மலைநாட்டி லுள்ளது.
- கரு. திருமலாடங்குடி—தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவவதரித்த தலம்.
- கக. திருக்குறையலூர்—திருமங்கையாழ்வார் திருவவதரித்த தலம்.
- கஎ. காடமும்னூர்கோவில்—ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளும் ஸ்ரீஆனவந்தாரும் திருவவதரித்த தலம்.
- கஅ. பூநிந்தவல்லி—திருக்கச்சிசம்பிகள் திருவவதரித்த தலம்.
- கக. ஸ்ரீபெரும்புதூர்—ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் திருவவதரித்த தலம். இவர்கட்குப் பெரியநம்பிகள் தவயம் உபதேசம்செய்த தலம்—ஸ்ரீ மதுராத்தகம்.
- உௌ. கூடம்—கூரத்தாழ்வான் திருவவதரித்த தலம்.
- உக. மழலைமங்கலம்—எம்பார் திருவவதரித்த தலம்.
- உஉ. பக்கைப்பெருமாள்கோயில்—முதலியாண்டான் திருவவதரித்த தலம். மற்றும் பல ஆள்.